

HET MYSTERIE VAN HET EGO

Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak

EVEN KENNISMAKEN

“Goedendag dames en heren, ik ben Pieter Pottenkijker. Onderzoeksjournalist van het type dat zich niet laat tegenhouden door een hekje, een badge of een ritselend draaiboek.

Terwijl u dacht dat alles goed geregeld was, luisterde ik naar de stilte. Of ik stuurde mijn luistervink of Vlokje Leeflang, mijn alter ego. Terwijl u proostte op transparantie, las ik de notulen van de barbecuecommissie.

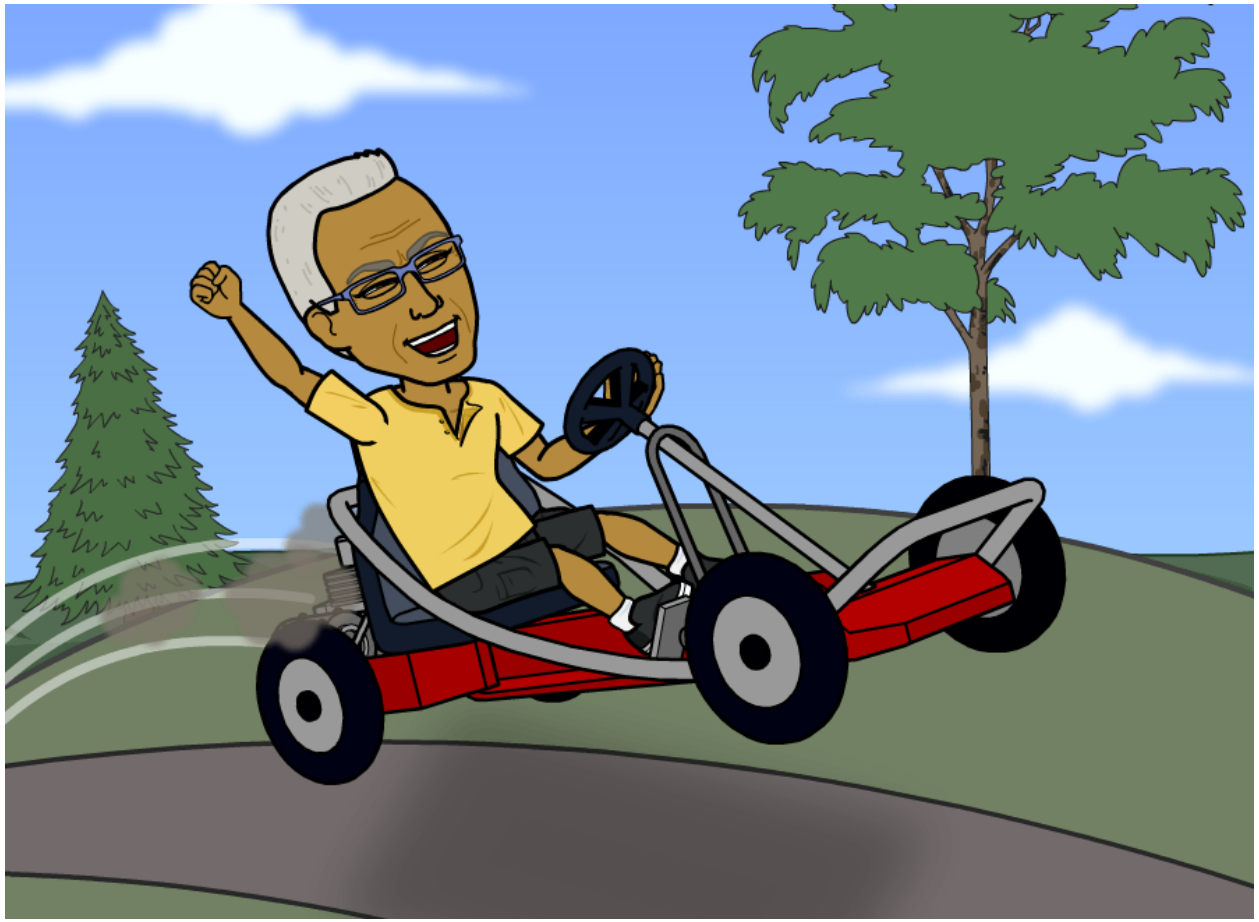
Ik ben niet van de oplossing. Ik ben van het ontrafelen. Van het graven, kijken, praten en fluisteren. U huurt geen consultant. U haalt een waarnemer binnen. Iemand die ziet wat ongezien bleef.

Mijn rapport? Geen PowerPoint. Een verhaal. Een scène. Een sfeer. En dan een stille hint: daar, daar moet u zijn.

Mijn naam is Pottenkijker. Pieter Pottenkijker. En ik kijk graag even mee.”*

Waar een vakantie begint

Pieter Pottenkijker, inmiddels officieel met pensioen maar nog altijd fulltime werkend als onderzoekende reporter van De Kolderkrant, heeft weer een nieuw mysterie op het oog. Dit keer is het niets minder dan “Het Mysterie van het Ego”- een intrigerend fenomeen dat hij maar al te graag wil onderzoeken

Een perfecte locatie voor zijn speurwerk heeft hij al gevonden: Camping Domaine Sainte Marie in Treteau, gelegen in het prachtige Franse platteland van de Auvergne / Allier. Met zijn ruime kampeerplaatsen, vijf chalets, vier Chambres d’Hôtes en twee gîtes biedt de camping alles wat Pieter en zijn lief Adri nodig hebben. Hier kunnen ze genieten van rust, ruimte en gezelligheid - voor zover Pieter niet wordt opgeslokt door zijn onderzoek.

DE PERFECTE SETTING

De timing van Pieters bezoek is niet toevallig. Jaarlijks vindt hier het legendarische Krasse Knarren Boulestoernooi plaats, een evenement waar ervaren (en zelfverklaarde) top-boulers het tegen elkaar opnemen.

“En dat,” zegt Pieter met een grijns, “is dé ideale gelegenheid om ego’s in actie te zien. Niets ontbloot de grootspraak-gekte zo goed als een toernooi waarin iedereen zichzelf de beste noemt!”

Van de campinggasten die beweren geheime boulestechnieken te kennen, tot de fanatieke deelnemers die denken dat ze met één worp de wereld kunnen veroveren - het deelnemersveld is kleurrijk, het zelfvertrouwen torenhoog, en de kans op misverstanden en botsende ego’s bijna onvermijdelijk.

Maar voordat Pieter in zijn bescheiden optrekje aldaar kan trekken om zich onder te dompelen in dit spektakel, is er nog een klein obstakel: zijn vakantiebudget.

Want ja, onderzoeken en speuren zijn passie, maar reizen kost geld. En dus moet er eerst nog flink wat werk verzet worden voor De Kolderkrant. Hoe meer absurde, maar vakkundig verzonnen artikelen hij schrijft, hoe sneller zijn spaarpot gevuld raakt. Pas daarna kan hij vertrekken. Pas daarna kan hij zich mengen in de campinggemeenschap, luisteren naar sterke verhalen, en ontdekken wat er écht schuilt achter Het Mysterie van het Ego…

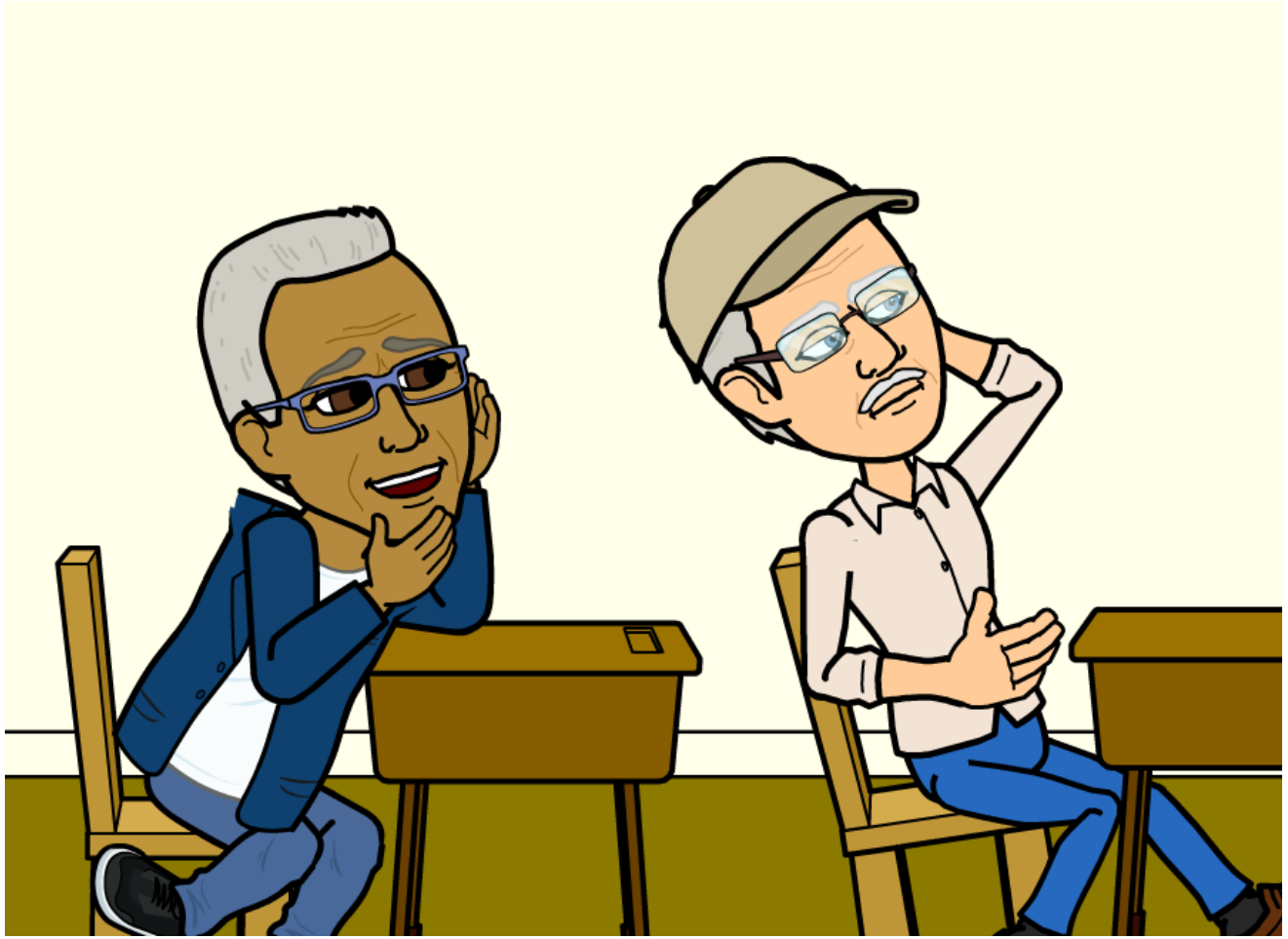
Wie heeft het grootste ego? Wie blaast het meest hoog van de toren? En vooral: hoe lang duurt het voordat al die grootspraak als een kaartenhuis in elkaar stort? Dat gaan we nog zien!

LASTIGE KEUZES

Wie denkt dat de redactie van De Kolderkrant en Pieter Pottenkijker zomaar uit de losse pols het onderwerp van een onderzoek vaststelt, zit er stevig naast. Pieter ontvangt met grote regelmaat suggesties voor zijn onderzoeken.

Het voert te ver om de hele waslijst langs te lopen, maar het bespreken van een enkele suggestie - en de overweging om er niet op in te gaan - kan echter geen kwaad.

“Zo ontving ik de suggestie om Het Mysterie van De Verboden Stoelgang te bestuderen,” aldus Pieter. “De synopsis van de idee is deze: Op Camping Domaine Sainte Marie zou lichte paniek heersen, omdat er al dagenlang geklaagd wordt over mysterieuze toiletperikelen. De ene keer is een toilet plotseling verstopt zonder aanwijsbare reden, de andere keer is een pot helemaal schoon, alsof er nooit iets in heeft gezeten. Nog vreemder: sommige gasten beweren dat ze ‘iets’ hoorden fluisteren vanuit de toilethokjes, terwijl anderen zweren dat hun wc-rol op onverklaarbare wijze verdween.”

MOGELIJKHEDEN ZIJN NIET ALTIJD KANSEN

“Hoewel ik zeker mogelijkheden zag voor een rol als Nachtelijke Drol-Detective die een Wc-rol bende weet te ontmaskeren dankzij een serie van zijn onnavolgbare Gekke Gasten theorieën, heb ik besloten om dit mysterie links te laten liggen, laat staan inde hand te nemen. Er zit een luchtje aan dat verhaal, en los van het feit dat ik niet van luchtjes houd, ik heb niks met luchtverontreiniging. Daarbij komt, dat ik waarschijnlijk de eenvoudige conclusie zal moeten trekken, dat het hele raadsel te maken heeft met een overijverige schoonmaker, een verstrooide klusjesman en een verkeerd aangesloten afvoersysteem. Maak daar maar eens een smeuïg verhaal van! Meer dan een reeks absurde achtervolgingen langs tenten, caravans en chalets waarbij mensen in hun pyjama’s achter hun rollator gillend wegrennen, zit er naar verwachting niet in.”

“Ook het Mysterie van De Schaduw van Treteau is overwogen. Globaal gezien zou dit draaien om een bekend Franse historicus, Jean-Luc Moreau, die neerstrijkt op Camping Domaine Sainte Marie. Jean-Luc is bekende Franse historicus, die beweert een eeuwenoud document te hebben ontdekt dat een schokkend geheim over Treteau onthult. Een verborgen schat, een vergeten familiegeschiedenis, of misschien zelfs een historisch complot. Maar voordat Jean-Luc zijn vondst kan delen, verdwijnt het document spoorloos uit zijn caravan. Was het een ongeluk, een kwade opzet, of speelt er meer? De historicus is radeloos, de campinggasten speculeren erop los, en de rust is ver te zoeken.”

“Hoewel ik mij zeker allerlei hilarische taferelen en misverstanden voor de geest kan halen, zou ik een dergelijk verhaal moeten bouwen op verdachtmakingen onder de campinggasten. Was het een zonderlinge Belg die altijd alles ‘beter weet’? Een oude Franse dame die niets begrijpt van al die ophef? Of toch de enthousiaste Nederlandse Jan HandAanHetGat die nét iets té geïnteresseerd leek?”

“Verdachtmakingen verpesten de sfeer, bevorderen chaos en dragen bij aan verhitte discussies. Ingrediënten die niet bijdragen aan het vakantiegevoel dat elke gast zoekt en vindt bij Camping Domaine Sainte Marie. En als per saldo blijkt dat het document helemaal niet gestolen, wat zeg ik, helemaal niet bestaat , dan is het sop van het verhaal de prijs niet waard.”

Kolderkrant

EEN EGO OP GROTE HOOGTE

Als voorbereiding op zijn diepgravende onderzoek naar Het Raadsel van de Grootspraak, had Pieter Pottenkijker een lumineus idee. "Adri," sprak hij plechtig tot zijn liefje, "wie het ego wil doorgronden, moet letterlijk boven zichzelf uitstijgen." En zo geschiedde: Adri werd, enigszins aarzelend, in een rieten mand gehesen, bevestigd aan een dampende luchtballon met de toepasselijke naam Dans les airs.

De ballon steeg op bij Nieuwegein, en Pieters' lief werd vergezeld door zijn kinderen en kleinkinderen en een piloot met het zelfvertrouwen van een topchirurg en de ervaring van een kind op een step. Adri vond het eerst 'verheffend' – letterlijk en figuurlijk. "Kijk Pieter," riep ze jubelend, "ik zie de camping! En mijn eigen twijfels daarover!"

Wat volgde was een dollemansvaart boven slapende koeien, groene maïsvelden en nietsvermoedende fietstoeristen die van hun zadel werden geblazen door een de hete lucht. "Als dit het ego is, wil ik er veel meer van!" riep Pieters lief, net voordat Dans les airs de landing inzette die zelfs bij de Efteling als 'te gortig' te boek zou staan.

Die landing was… legendarisch. Midden in een net gemaaid weiland, omringd door loerende koeien en dampende vlaaien, landde de ballon in een zee van net gelegde koeienflatsen. Adri viel met haar neus in deze riekende rommel. De piloot noemde het een "zachte landing", maar Adri wist beter: "Mijn neusgaten staan nu permanent open."

Pieter, nietsvermoedend (volgens eigen zeggen) keek van een afstand bezorgd én nieuwsgierig toe. "En? Was het ego te temmen op deze hoogte?" Adri keek hem aan, haar gezicht besmeurd, haar kapsel getoupeerd door gras en mest. "Lief," zei ze kalm, "het ego is als een ballon: gemakkelijk op te blazen en net zo gemakkelijk leeg te laten lopen, maar als het leegloopt, vliegt het ook alle kanten op. Kortom, het was een prachtige ervaring, maar de afloop is niet iets om je neus voor op te halen."

Pieter knikte bedachtzaam. *"Dat noteren we: 'Van opgeblazen tot ondergescheten'."* Maar dat hoorde zijn lief niet meer, want haar luchtdoop werd inmiddels met gras gekroond en met champagne gedoopt

aero stat
aero stat

HET GEWICHT VAN HERINNERING

Vandaag, 4 mei 2025, loopt Pieter iets langzamer dan gewoonlijk door de dag en het leven. De vertrouwde vrolijkheid om zijn mondhoeken heeft plaatsgemaakt voor een frons, alsof zijn ziel zelf de vlag halfstok heeft gehangen. Het is de dag waarop lawaai plaatsmaakt voor stilte, waarop het land twee minuten haar adem inhoudt en zelfs het gefluister van gedachten luid klinkt.

Pieter staat stil. Letterlijk. Bij de strijders en slachtoffers die vielen in de strijd om zijn vrijheid nu. Hij denkt aan de kleine en grote mensen die ooit zonder afscheid op transport werd gezet. Aan de mensen uit zijn jeugd, die liever niet spraken over 'vroeger' maar altijd met hun rug naar de wereld zaten. En aan de mensen die om hun zijn, hun geloof of hun afkomst , zich dagelijks nog afvragen: "Waarom kijken mensen soms alsof ik iets fout heb gedaan, of fout ben. Terwijl ik gewoon besta?"

Herdenken, denkt Pieter, is niet alleen een eerbetoon. Het is ook een toetssteen. Aan de vrijheid. Aan onze keuzes. Aan onszelf.

Wat hem deze dag vooral bezighoudt, is niet het verleden, maar de doorwerking ervan in het heden. Het besef dat wie onrecht heeft geleden, niet automatisch gevrijwaard is van het bedrijven van onrecht. Dat slachtofferschap geen schild is tegen morele kritiek. Hij voelt de knoop in zijn maag bij het besef dat de afstammelingen van wie ooit moesten vechten voor hun menselijkheid, nu soms betrokken zijn bij systemen waarin anderen hun menselijkheid verliezen.

Pieter veroordeelt niet. Hij observeert. Hij voelt de pijn, van toen én nu. En hij vraagt zich af: wanneer zijn we echt vrij? Als we herdenken, of als we handelen naar de lessen die het herdenken ons biedt?

Als de klokken straks acht uur luiden, sluit Pieter zijn ogen. Niet om te vluchten, maar om te zien. Helderder. Dieper. En in stilte zal hij tegen niemand in het bijzonder fluisteren: "Laat herinnering geen vlag worden die de wind bepaalt, maar een kompas dat ons wijst naar wat waardig is om te beschermen."

En als dan de stilte voorbij is, loopt hij verder. Langzaam sneller. Maar met meer richting.

DODENHERDENKING – het wringt

wij staan stil
bij wat was
bij wat nooit meer mocht zijn
bij namen die werden gewist
levens die werden vertrapt
lichamen weggevoerd
als afval van de mensheid

wij zeggen
dit nooit weer
zacht, plechtig
met bloemen in de hand
en stilte in ons hoofd

maar ergens anders
klinkt geen stilte
daar is het schreeuwen
vallen bommen dag na dag
huilen kinderen zonder huis

wij kijken
wij zien
wij weten
en wij zwijgen

wat zijn woorden waard
als ze niet gedragen zijn
wat is herdenken
als het niet ook kiezen is

de doden van toen
draaien zich om
niet om hun rust te vinden
maar omdat zij weten
de graven van nu
worden al gegraven
naast die van hen

DE VRIJHEID VAN DE HEUPEN

Natuurlijk viert Pieter Pottenkijker Bevrijdingsdag – 5 mei 2025. Tachtig jaar na de bevrijding. Hij viert. Hij feest. En hij dankt.

Maar ook dat doet Pieter niet gedachteloos. Vrijheid, weet hij, is geen vanzelfsprekendheid. Het is niet iets wat je bezit, maar iets wat je voortdurend moet onderhouden – zoals je een tuin wiedt of een vriendschap voedt. Vrijheid vraagt toewijding, moed en bovenal: liefde. Liefde voor het onvolmaakte, het afwijkende, het kwetsbare.

“Vrijheid is geen recht dat je opeist,” denkt Pieter, terwijl hij zijn denkbeeldige das recht trekt, “maar een belofte die je maakt aan anderen.” En met dat voornemen in het hart, schudt hij zijn gemijmer van zich af. Want vandaag wordt er ook gevierd. Niet zuchtend, niet halfslachtig, maar met volle overgave.

vrijheid vraagt een antwoord

een dag om te vieren
een dag om te feesten
een dag van festivals,
van markten en braderieën
een dag van dankbaarheid ook
dat wij dat alles kúnnen vieren

maar het vieren van de bevrijding
brengt ook verplichting met zich
het feest van de vrijheid
mogen én moeten wij doorgeven

dus als wij
na een dag van feesten
slapen gaan
wacht ons de dag daarna
de opdracht
het feest voor de toekomst
blijvend te borgen

dat doen we
door vrijheid niet als vanzelfsprekend te zien
maar als iets dat we beschermen
elke dag weer
in hoe we leven
hoe we kiezen
hoe we spreken
en hoe we anderen behandelen

we borgen vrijheid
door ons uit te spreken tegen haat
door bruggen te bouwen
niet muren
door ons open te stellen
voor het verhaal van een ander
zelfs als het schuurt
door jongeren te betrekken
bij het belang van herdenken én vieren

we geven vrijheid door
in het klein
een helpende hand
een open gesprek
een rechtvaardige keuze
in het groot
door op te staan tegen onrecht
door solidair te zijn
met wie vrijheid nog moet bevechten

want bevrijding vieren
is méér dan terugkijken
het is vooruit durven leven
voor een wereld
waarin vrijheid
voor iedereen
werkelijkheid wordt

DE MEIBOOM

Menigeen zou denken dat Pieter zich zou begeven naar een festivalweide met plastic bekertjes en line-up van semi-vergeten ninetiesbands, maar nee. Pieter zoekt de beschaving. En een beetje lichamelijk avontuur. Hij heeft zich laten vertellen dat dansen rond de meiboom niet alleen folkloristisch verantwoord is, maar ook – naar men fluistert – een ode aan vruchtbaarheid, levenskracht en seksuele vitaliteit.

"Een paal in de grond met linten eromheen," mompelt Pieter, terwijl hij zijn heupen losmaakt, "wie dat heeft bedacht had óf een diepzinnige symboliek op het oog, óf een onverwerkt Oedipuscomplex."

Rond de boom danst hij, een tikje wiebelig, maar met een gretigheid die verdacht veel lijkt op hoop. Hij slingert linten naar dames die minstens net zo lenig zijn als hun mening, en flonkert hen toe: "Mag ik deze dans… of minstens uw telefoonnummer?"

Een vrouw met een rode bloem in het haar glimlacht en zegt: "Je danst als een jonge god op sandalen." "Ach," antwoordt Pieter, "de god van de reuma, bedoelt u?" De rest van de avond is een roes van dans, wijn en gesprekken over het verschil tussen vrijheid en vrijblijvendheid, tussen flirt en fatsoen.

En ergens tussen de heupwiegende herinnering en de tinteling van een tweede glas, voelt Pieter zich écht vrij. Niet ondanks zijn leeftijd. Maar dankzij. Want wijsheid mag dan met de jaren komen – een beetje ondeugendheid blijft tijdloos.

DE TORTELCODE

Niet alleen Pieter Pottenkijker werkt zich een slag in de rondte om zijn vakantiebrood – met extra roomboter, want dat heeft hij verdiend – bijeen te scharrelen. In de haag aan de westzijde van zijn tuin, daar waar de klimop de daarachter gelegen beukenhaag deels aan het zicht onttrekt, wordt even hard gewerkt. Zo merkt Pieters' kleinzoon – die Opa Pieter graag een handje helpt – op. Door duiven. Tortelduiven, om precies te zijn. Twee stuks.

Deze gevleugelde minnaars zijn niet enkel hevig aan het tortelen (wat op zichzelf al een vorm van topsport is die een mensenveteraan als Pieter tot lichte jaloezie kan brengen), ze zijn ook aan het bouwen geslagen. Niet aan luchtkastelen, maar aan een heus nest. En dat, beste lezer, betekent in de ornithologische logica maar één ding: er is niet alleen gefladderd van liefde, maar ook gefladderd van… actie. Jong duivenleven is op komst. De romantiek hangt in de lucht. En in de beukenhaag.

Pieter, met zijn scherpe oog voor detail en een werkethiek die varieert tussen monnik en molenaar, volgt het liefdesnest met een mengeling van vertedering en verbazing. Sommigen zouden zijn staren kunnen uitleggen als lanterfanten, een vorm van tijd verdoen die doorgaans gereserveerd is voor katten en filosofen. Maar niets was minder waar.

Tussen het wieden van onkruid (dat zich gedraagt als de rebelse pubers met groeihormonen) en het schrobben van de tegels (waar menig mier zijn spiegelbeeld in kon zien), houdt Pieter nauwgezet de vorderingen in de beukenhaag in de gaten. Niet alleen uit ornithologische nieuwsgierigheid, maar ook omdat hij een vage verdenking had dat deze duiven meer wisten dan ze lieten blijken. Want duiven, zo weet Pieter, doffen zich graag op. Dat moet iets zeggen over het – of in ieder geval hun – ego.

En dus, terwijl hij met een snoeischaar in de zich afvraagt of je ook vakantiegeld kunt krijgen voor het begeleiden van duivenrelaties, groeit er iets in zijn achterhoofd. Een vermoeden. Een flard van inzicht.

Misschien, heel misschien… zat hij midden in een nieuwe aanwijzing. Voorlopig echter houdt hij zich in. Hij heeft nog een buxus te fatsoeneren. En vakantie of geen vakantie: de beukenhaag moet er knap bijliggen. Zeker als straks heel het dorp weer passeert en mompelt: "Dat is toch die man met die duiven? En dat mysterie?"

SLOTMAN EN MOSTERD ROEREN ZICH

Terwijl Pieter Pottenkijker zijn queeste naar het Ego en de Grootspraak in alle rust denkt voor te bereiden, vallen twee figuren die hem volgen op. Niet dat ze ineens uit de bosjes springen, hoor. Nee, ze zijn er al vanaf het begin. Als oplettende volgers van het Mysterie, zacht mompelend in de kantlijn van het verhaal, kopjes schuddend en af en toe een notitie krabbelend. Alsof zij hun vonden tijd om zich ermee te bemoeien afwachten.

Wim Slotman, een man van principes en gepolijste schoenen, doet denken aan meneer Reimers, die bekende sidekick van chef Herman den Blijker. Altijd in voor een goed bedoelde correctie, en nooit te beroerd om de zeven gouden regels van succesvol ondernemerschap te citeren, ook al heeft niemand erom gevraagd. "Gastvrijheid is geen luxe maar noodzaak," mompelde hij bijvoorbeeld, terwijl hij op internet het vergeelde welkomstbord van Domaine Sainte Marie inspecteerde. "En een T-shirt, beste Peter Volloper, is en blijft ondergoed."

Helaas valt zijn wijze raad in dorre aarde bij Peter Volloper en diens echtgenote Marga, ook wel bekend als 'Hyacinth – The Lady of the House'. Zij geloven heilig in hun eigen stijl van management, die het midden houdt tussen laissez-faire en totale ontkenning.

Frank Mosterd daarentegen maakt weinig woorden vuil aan Slotmans' adviezen. Hij *is* het advies. Met een zonnebril op het voorhoofd, een boulesbal in de hand en het charisma van een stadsomroeper op speed, baant hij zich een weg door de wereld. Je ziet hem bij wijze van spreken rondlopen op de camping terwijl hij, tegen niemand in het bijzonder, want gehoor heeft hij niet, het nodige commentaar levert: "Zeg, als ik hier nog één plastic tuinkabouter of bloem zie, meld ik het bij de gemeentelijke esthetische commissie."

Zijn Utrechtse branie is onmiskenbaar. Hij klinkt als: "Doe normaal, ik bén al normaal." En hij ziet eruit alsof hij zojuist de Utrechtse Dom in hoogst eigen persoon heeft gerestaureerd; zonder er iets voor te doen.

Enfin, Slotman en Mosterd. Twee namen, zo weet Pieter, om te onthouden. Want waar zij verschijnen, volgt onvermijdelijk een aanwijzing over het mysterie van het ego en het raadsel van de grootspraak.

PANIEK OP DE REDACTIE

Pieter Pottenkijker, altijd druk in de weer met denken, duiden en licht dramatisch onderzoek, werd bruut uit zijn existentiële concentratie gehaald door een pingeltje op zijn telefoon. Een bericht van Adri, zijn lief én onofficiële projectmanager: “We hebben een mail van Domaine Sainte Marie. De administratie heeft digitaal op mijn vestje gespuugd. Ze zeggen dat het verblijf nog niet is betaald.”

Pieter verstijfde. Niet alleen staat hun langverwachte retraite naar het Franse domein, waar hij hoopte door te dringen tot de kern van het ego en de zijkant van de grootspraak, op losse schroeven — het was ook nog eens zijn schuld. Hij had immers geroepen: “Laat dat boeken maar aan mij over, Adri. Ik ben immers de man van actie.”

Actie volgde, zij het paniekerig en licht beschamend van aard. In een reflex schoot Pieter zijn sneakers in, griste een oude vuilniszak mee en doorkruiste de buurt op zoek naar lege blikjes en flessen alsof zijn leven — en in zekere zin zijn imago — ervan afhing. De buurtjes dachten dat hij meedeed aan een ecologisch kunstproject. De buurvrouw van nummer 14 gaf hem een scheef kijkende knuffel en een euro, “voor de moeite”.

Toen zijn karweitjeskassa na een middag kniebuigend burgerlijk engagement nog niet de benodigde som had opgeleverd, toog hij met een oude vilten hoed (geleend van Adri’s koorvriending) naar de bank. Daar legde hij de situatie uit met de dramatiek van een gevallen dichter. De baliemedewerker, zelf niet onbekend met de tragiek van een mislukte vakantie, streek met de hand over het hart — en klikte op 'akkoord'.

De betaling werd voldaan. De crisis bezworen. Maar Pieters ego? Dat had een deuk waar een gemiddelde metaforische hamer jaloers op zou zijn. Zijn zelfbeeld – tot voor kort nog glanzend als een keynote op een beleidsfestival – was tijdelijk gereduceerd tot dat van een buurtclown met.

Voor grootspraak was even geen ruimte. Alleen Adri, die, als zij hem een kop koffie brengt, zachtjes zegt: “Je bent dan misschien geen held, Pieter, maar wél betaald.”

En dat, vind Pieter, is ook wat waard.

BANK
Ecolagisch
ustproject
support
welkon!

MET ROOD-WIT GESTREEPTE SOKKEN

Pieter Pottenkijker – speurder van het subtiele, jager op grootspraak en de speurhond van het Ego-mysterie – heeft zijn vergrootglas even ingeruild voor een seizoenkaart. Want ja, zelfs de scherpste geest heeft soms behoefte aan gebrul, bier en een buitenspelval die net niet werkt. Incognito, want Pieter wordt niet graag herkend - ging hij op naar Het Kasteel, waar Sparta het opneemt tegen FC Twente en waar de lucht altijd ruikt naar historie, hoop en half warme kroketten.

Pieters' zoon en kleinzoon Boaz, fervente Sparta-fans, zijn er - als altijd - bij. Met rood-witte sjaals om de nek en een geloof dat zelfs na een 0-2 achterstand nog niet wankelde. De eerste helft was een dans op het mes: Sparta als de slingerende stierenvechter, Twente de matador met precisie. Twee keer floepte de bal achter de Spartaanse goalie – en met diezelfde snelheid floepte het humeur van het publiek naar beneden.

Maar Pieter? Die glimlachte. Want verlies, dat weet hij inmiddels, is slechts grootspraak die in een depressie terecht komt.

Na de wedstrijd – Sparta had weliswaar aangedrongen, maar de Twentse muur hield stand – besloot Pieter tot een majesteitelijk gebaar. "Op naar De Koningin!" riep hij. En zo geschiedde.

Daar, in een sfeer van gedempt kaarslicht en menukaarten met meer voetnoten dan een proefschrift, vloeide de wijn rijkelijk en klonk in Pieters hoofd de stem van Robert Long. "De lente kwam toen jij kwam," zong hij, en Pieter keek naar Adri, zijn lief, zoals alleen een Spartafan dat kan: met tragiek in de ogen, maar hoop in het hart.

Hij herhaalde het zinnetje zachtjes, drie keer, alsof het een code was die toegang gaf tot een ander universum.

En ergens, tussen de carpaccio en de crème brûlée, begreep Pieter ineens iets het mysterie van het ego: soms hoef je niets te winnen om rijk te zijn. Soms is grootspraak gewoon… een goed glas wijn, een warme blik, en een Spartamars die nog in je hoofd zingt als de nacht valt.

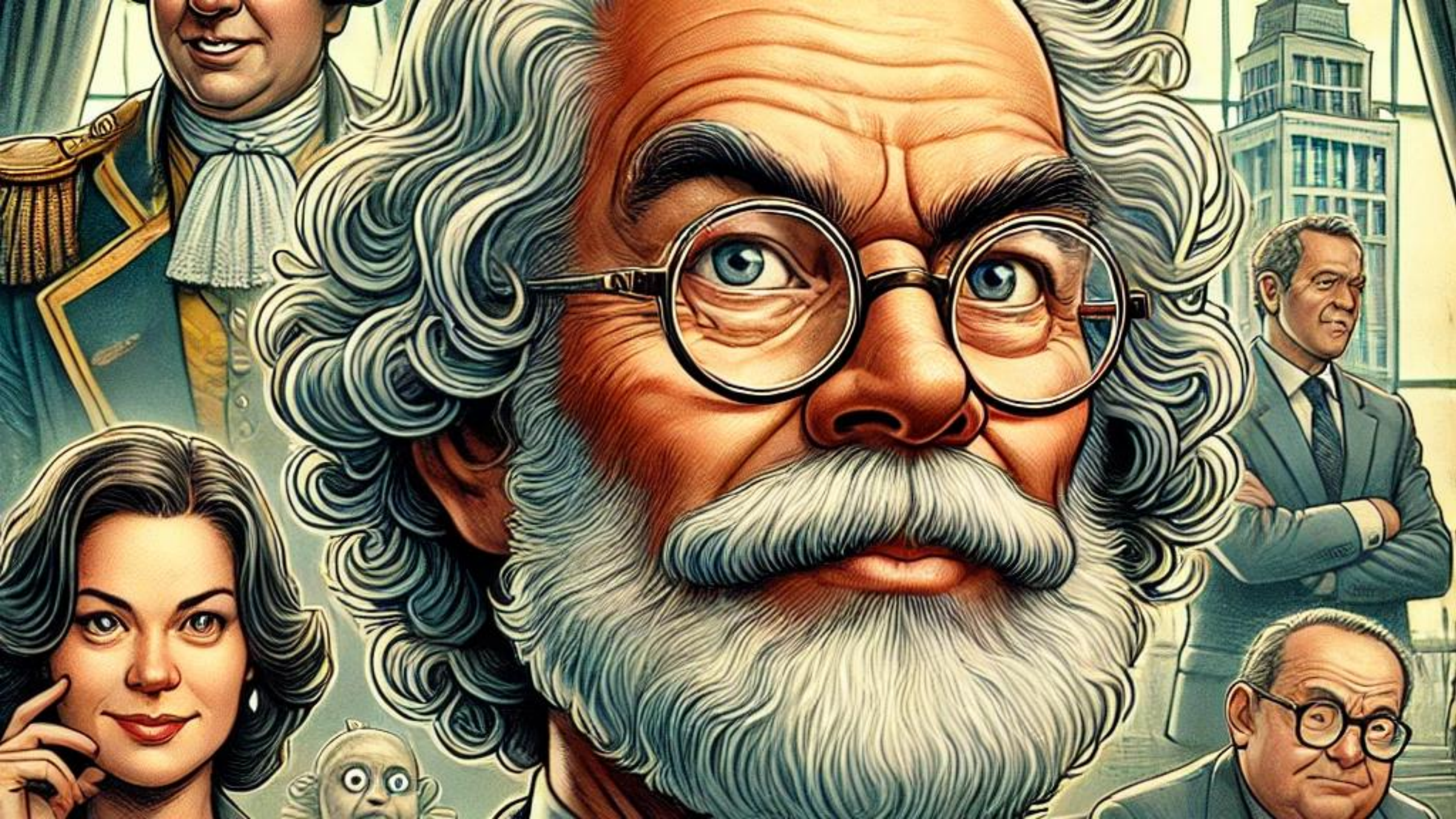
DE STAATSRAAD EN ZIJN ONMISBARE SONJA

De reis van Pieter en Adri, zijn lief, is – met gepaste tegenzin – door hogere handen goedgekeurd. Aan wie die hogere handen toebehoren, is vooralsnog onbekend. Maar om de Nederlandse staatsbelangen in het Franse buitenland te kunnen garanderen, is besloten dat Staatsraad Van der Molen een oogje in het zeil zal houden.

Staatsraad Van der Molen (Roel voor intimi) is een veelzijdige man. De oud-PvdA-wethouder van de gemeente Stadskanaal en Delfzijl heeft in het lokale bestuur zijn sporen verdiend en was jarenlang een gerespecteerd penningmeester bij de Handelsvereniging en Centrumwinkeliers Stadskanaal. Daarnaast bekleedde hij het voorzitterschap van de stichting 250/400 – een eerbiedwaardig gezelschap waarvan niemand meer precies weet wat het doet, maar waarvan de naam indruk maakt bij officiële gelegenheden.

Zijn bestuurlijke kwaliteiten brachten hem uiteindelijk tot de verheven status van Staatsraad, een rol waarin hij – naar eigen zeggen – met tact, geduld en een strategische blik de Nederlandse staatsbelangen verdedigt. Anderen noemen hem een diplomatieke reus met de subtiliteit van een olifant in een porseleinkast, maar dat oordeel laten wij onze lezers en lezeressen.

Altijd aan zijn zijde staat Sonja. Sonja is de vrouw die Roel van zichzelf redt, hem behoedt voor al te wilde plannen en zijn soms wat hoekige aanpak verzacht met een strategische kuch of een opgetrokken wenkbrauw. Zonder Sonja was Roel waarschijnlijk nooit verder gekomen dan de organisatie van de jaarlijkse haringparty in Stadskanaal. Maar met haar als stabiele factor is hij uitgegroeid tot een gezaghebbend adviseur van de regering – en een grootmeester in het wegmasseren van problemen voordat ze écht uit de hand lopen.

EEN MAN MET EEN MISSIE

Naast zijn bestuurlijke loopbaan is Van der Molen voorzitter van de in Stadskanaal wereldberoemde Pageboulers – een interlokale jeu-de-boulesvereniging met een indrukwekkend internationaal karakter. De leden komen uit exotische oorden zoals Bourtange, Musselkanaal, Vlagtwedde en Nieuw-Buinen. Het vereist een unieke vorm van diplomatie om spelers uit zulke diverse culturele achtergronden in harmonie te laten samenkomen, en die ervaring komt hem goed van pas in zijn huidige rol.

Zijn benoeming als toezichthouder op Pieter is niet zonder reden. De Staatsraad was in de afgelopen decennia vaker de hoogst rechtsprekende instantie als het (weer eens) mis dreigde te lopen bij een van de vele mysteries die Pieter namens De Kolderkrant probeerde te ontrafelen.

“Pieter wil nog wel eens uit ongecontroleerd blijken en uit de bocht vliegen. Niet letterlijk natuurlijk, want dan was zijn rijbewijs wel ingenomen, en zou hij niet eens op vakantie hebben kunnen gaan (wat veel problemen had kunnen voorkomen). Nee, hij lokt menigeen uit de comfortzone. Dat kan leiden tot conflicten, crises en uit de hand lopende meningsverschillen met mogelijk schadelijke gevolgen voor de internationale betrekkingen van ons land. Mijn opdracht is om Pieter en het vaderland daarvoor te behoeden,” aldus de Staatsraad.

“Ik kan namelijk verbluffende resultaten halen met tact en diplomatie. Ik ben listig in lastige situaties. Meestal recht voor zijn raap, soms met een tikkeltje finesse. Of ik nu gelijk heb of niet, intuïtief weet ik dat ik onomstotelijk gelijk héb. En mocht dat onverhoopt niet zo zijn, dan zal Sonja mij dat fijntjes influisteren. Met een glimlach. En een dodelijke precisie.”

Wat nog in nevelen gehuld is, is het antwoord op de vraag of de Staatsraad – met natuurlijk Sonja aan zijn zijde - voor zijn toezicht rol ook zal afreizen naar Franrijk, of dat hij dit met digitale hulp op afstand vorm zal geven.

PAUS PETER I?

Terwijl Pieter zich (wederom) vastbijt in het raadsel van de grootspraak, speelt zich elders in Europa een gebeurtenis van historische proporties af. De verkiezing van een nieuwe paus. In de luwte van zijn Zuid-Franse camping Domaine Sainte Marie broedde op hetzelfde moment Peter Volloper op iets groters dan stokbrood en septic tanks.

Volgens hardnekkige geruchten – afkomstig van een betrouwbare bron (namelijk hijzelf) – heeft Peter serieus overwogen af te reizen naar Rome om deel te nemen aan het conclaaf. Een gewaagde zet, aangezien Peter geen kardinaal is, geen Italiaans spreekt, en zich in religieuze kringen vooral heeft onderscheiden door het regelmatig verplaatsen van heiligenbeelden om plek te maken voor de barbecue.

Toch zag hij kansen. "Door mijn onopvallende verschijning val ik júíst op," fluisterde hij in het voorbijgaan tegen de pastoor van Saint-Rémy, die hierna abrupt met vervroegd pensioen ging.

Zijn enige obstakel: mobiliteit. Een paus reist niet te voet. En laat Peter nu net al jaren een majestueuze Oldsmobile bezitten – of beter gezegd: laten verstoffen. Ooit was het een pronkstuk op de camping, maar inmiddels is het vehikel meer habitat voor eekhoorns dan vervoermiddel voor een potentieel pontifex.

"Als ik die ouwe bak weer aan de praat krijg, dan rijden we linea recta naar het Vaticaan," aldus Peter, terwijl hij liefdevol een laag mos van de motorkap haalt. "Een beetje heilige olie erin en hij loopt weer als een zonnetje."

Marga, The lady of the house, zijn vrouw en zelfverklaard Hoofd Realiteitszin, deed ondertussen een bede naar boven en reserveerde alvast een retourtje naar Lourdes na de zoveelste mislukte startpoging.

De pausmobiel kwam niet van zijn plek, en Peter dus ook niet. Maar in zijn hoofd galmde al de openingszin van zijn pauselijke toespraak: "Beste mensen, ik ben Peter I. En ik beloof vooral níét alles anders te gaan doen."

Een zucht van verlichting ging door de wereld. En op Domaine Sainte Marie draaide de snackbar gewoon weer patat.

OLDSMOBILE

DE KOLDERKRANT

De Kolderkrant is een instituut voor hen die het nieuws met een flinke korrel zout tot zich nemen. Een onmisbaar dagblad voor de fijnproever van het absurde, de liefhebber van het bizarre en de connaisseur van de schijnbaar ongelooflijke anekdotes die wonderlijk genoeg altijd nét op het randje van de realiteit balanceren. Waar andere kranten zich vastklampen aan saaie feiten en voorspelbare analyses, gaat De Kolderkrant voor de verwondering. Het is niet zozeer satire, niet louter fictie, maar een kunstzinnige mengvorm waarin nieuws, misverstanden en grootspraak een explosieve cocktail vormen.

De redactie is een bonte verzameling van journalisten, hobby-onderzoekers en geboren fantasten, die samen een breed scala aan rubrieken vullen. Zo schrijft Wouter van Woensel wekelijks de column 'Wat moet ik nou geloven?', waarin hij complottheorieën en alledaagse geruchten tegen het licht houdt, om steevast af te sluiten met een nóg verwarrender conclusie. Mieneke Molenaar, de ongekroonde koningin van de sociale observaties, runt de rubriek 'Gehuchtgefluister', waarin zij onthult waarom de slager van Klein-Gestel ineens veganistische ham verkoopt en waarom tante Truus uit Waspik niet meer met haar postbode praat. En dan is er nog Robbert-Jan Kruik, de man met een fotografisch geheugen voor absurde wetgeving, die in 'Zotte Regels & Andere Onzin' wekelijks de meest krankzinnige wetten en ambtelijke blunders ontleedt.

PIETER: DE ANTI-SPEURNEUS

Maar de ster van de krant is ontegenzeggelijk Pieter. Zijn periodieke onderzoeken naar mysteries zijn een begrip. Zijn methode? Uniek. Zijn stijl? Hilarisch onnavolgbaar. Hij beweert een 'anti-speurneus' te zijn, wars van de conventionele werkwijzen van detectives. Maar wie hem observeert, ziet dat hij zich juist gedraagt als de archetypische detective – maar dan compleet onhandig en onvoorspelbaar.

Zo begint hij elk onderzoek met een ouderwets notitieblok en een potlood, die hij standaard binnen de eerste tien minuten kwijtraakt. Getuigen ondervragen doet hij graag in obscure cafés, waar hij zich afwisselend voordoet als geheim agent, internationaal journalist of belastinginspecteur – afhankelijk van hoe achterdochtig de gesprekspartner is. Cruciale aanwijzingen noteert hij op bierviltjes, die vervolgens verdwijnen in de wasmachine of per ongeluk worden omgeruild voor een rekening van vijftig bitterballen.

Zijn speurwerk is chaotisch, maar wonderbaarlijk effectief. Terwijl conventionele speurneuzen vertrouwen op logica en deductie, hanteert Pieter een geheel eigen methode:

1. Onbedoelde provocatie: Hij stelt de verkeerde vragen aan de verkeerde mensen, waardoor zij in de war raken en uit pure frustratie de juiste informatie prijsgeven.
2. Overmoedige undercoveracties: Hij heeft zich eens voorgedaan als een Bulgaarse ambassadeur om toegang te krijgen tot een geheime wijnkelder. Niemand weet hoe, maar het werkte.
3. Toevallige onthullingen: Zijn belangrijkste ontdekkingen gebeuren vaak terwijl hij zich in een verkeerde auto vergist of een rondslingerende notitie van iemand anders leest.
4. De 'Sonja-methode' (vernoemd naar Staatsraad Van der Molens echtgenote): Zodra hij te ver afdwaalt, is er altijd iemand die hem fijntjes op het juiste spoor zet.

MINISTER GROOTSPRAAK

Pieter Pottenkijker zit op een doorgezakte campingstoel. Dan went hij alvast aan zijn verblijf op Domaine Sainte Marie. Het is een typische Hollandse voorjaarsdag: zonnig en vol morele verontwaardiging. Zijn onderzoek naar het ego heeft hem namelijk op een bijzonder spoor gebracht. Minister Marjolein Faber.

Pieter leest: *"Faber wil na Efteling-rel bezuinigen op activiteitenbudget COA."* De rel ontstond toen de minister (Asiel en Migratie) kritiek uitte op een uitje naar de Efteling voor minderjarige asielzoekers uit het Friese Sint Annaparochie. Na haar opmerkingen werd dat geannuleerd. *"Wie betaalt, bepaalt,"* had ze gezegd. Een uitspraak die het goed zou doen op een tegel, tussen 'Koken is ook therapie' en 'Hier waakt mama'. Pieter fronst. *"Een Efteling-rel,"* mompelt hij. *"Alsof Symbolica – de spoorloze darkride in de Efteling - is overgenomen door een complot van woke trollen."*

Hij besluit af te reizen naar Den Haag, waar men denkt dat 'beleidsverantwoordelijkheid' hetzelfde is als een kortingsbon bij het tankstation. In het ministerie hangen overal posters: *"Activiteiten? Liever niet."* Men fluistert dat Faber zelfs schommelstoelen in azc's verdacht vindt. "Daar word je maar lui van." Desgevraagd zegt Faber: *"Uitjes zijn leuk, maar Nederland is geen vakantieland. Tenzij je geboren bent in Nieuw-Lekkerland. Dan mag het."*

Hij bezoekt ook het alternatieve uitje dat het COA tóch georganiseerd heeft. In de Flevopolder spelen kinderen ganzenbord met als hoofdprijs een glas ranja en een formulier voor vrijwillige terugkeer.

Een jongetje vraagt Pieter: *"Wat is grootspraak?"* Pieter denkt even na. "Dat is als iemand heel hard iets roept wat eigenlijk niet klopt, maar het toch bepaalt omdat ze de baas zijn." Het jongetje knikt alsof hij het begrijpt, en rent terug naar het levensgrote ganzenbord: *"Welkom bij Nergenshuizen – wie lacht, moet terug naar start."*

Weer thuis krabbelt Pieter in zijn notitieboek: Grootspraak, symptomen: Je roept iets stoers in de media. Je verwart beleid met persoonlijke irritaties. Je richt je pijlen op dingen met zachte waarden, zoals speelplezier, omdat die zich lastig verdedigen. Je noemt alles wat je niet zint "gruwelijk duur".

ALTERNATIEF UITJE
LEUK DOEN ZONDER
DAT HET LEUK LIJKT

DE GEOPOLITIEKE KLEUTERKLAS

Pieter Pottenkijker is net terug van zijn alternatieve uitje – hij heeft gewonnen met ganzenbord, prijs: een verlopen strippenkaart – en zit nu met een kop kamillethee in een vergeelde atlas te bladeren. Zijn oog valt op de pagina over Rusland, toen China, en daarna de Verenigde Staten. Hij fronst. "Hm. De wereld als speelveld. Of beter: een zandbak voor overjaarse jongens met grootheidswaan." De stemmen in het journaal klinken als een kleuterklas zonder toezicht: Poetin: "Ik zag het eerst!" Xi: "Nee, het zat al in mijn cultuurgebied!" Trump: "Wrong! Alles is van mij. Zelfs jouw zand is fake sand."

Pieter krabbelt iets op een notitievel: "Landjepik – voor gevorderde ego's." Regels: 1. Je hebt een kaart. 2. Je pakt iets dat niet van jou is. 3. Je roept dat het eigenlijk altijd al van jou was. 4. Als iemand protesteert, zeg je dat hij onrust zaait. 5. Als het misgaat, geef je de pers de schuld. Of windmolens. Of woke.

Poetin speelt de variant met een mes – in het zand, langs grenzen die hij elke week opnieuw trok. Trump geeft de voorkeur aan de balversie: zoveel mogelijk bombarie, lucht en bombarie. En Xi? Die heeft een krijtje, een eeuwenoud krijtje, waarmee hij stil en systematisch vakjes tekent tot de hele stoep volstaat met eigendomsclaims.

Pieter stelt zich voor hoe ze samen op een schoolplein staan, met veel te dure pakken en kinderhandjes in de zakken. Ze kijken elkaar aan met die blik van "wie hier het grootste ego heeft, wint het spel." Napoleon kijkt vanachter een boom geërgerd toe. "Amateurs," mompelt hij.

In zijn notitieblok schrijft Pieter: Het Ego als Geopolitieke Schop: • Formaat is geen bewijs van volwassenheid. • Wie zandbakken serieus neemt, bouwt geen kastelen maar muren. • Macht zonder maat is gewoon een driftbui met een vlaggetje erin.

Pieter kijkt op van zijn schrift. "Misschien moeten we de VN hernoemen tot De Grote Schoolpleinraad. Of gewoon één zandbak bouwen en ze er allemaal in stoppen met een timer." Hij glimlacht, neemt een slok whisky en denkt: Soms is het mysterie van het ego gewoon een peuterspeelzaal met kernwapens.

LAND

MOEDERDAG EN DE NARCIST MET HET BLOEMETJE

Op deze zondagochtend, doordrenkt van croissantgeur en last-minute bloemenjacht, kijkt Pieter Pottenkijker uit over zijn tuin. Het is Moederdag - de nationale hoogmis van de vergeetachtige dankbaarheid. "Vandaag," spreekt Pieter tegen Nacho, zijn beagle, "huldigt men de vrouw die ons baarde met brunchbonnen en tuincentrumkortingen."

Hij ziet het allemaal gebeuren: De Schuldige Zoon, struikelend over zijn eigen geweten, met een bosje tankstationtulpen. De Instagramdochter, die moederlief de hemel in prijst via een selfie met filter. En natuurlijk, de Grootspreker - de man die luid predikt over zijn 'heilige moeder', maar haar nog steeds met het vuilnis buitenzet.

Pieter glimlacht wrang. "Hoe vlot vieren we het moederschap, terwijl we haar echte offers vaak uit ons geheugen photoshoppen. Vreemd toch," mompelt hij, "hoe men een moeder op een voetstuk plaatst, terwijl men zelf op haar schouders staat te wankelen, verontwaardigd dat ze niet ook nog applaudisseert."

Wim Slotman inmiddels draagt een shirt waarop "Beste Mama" in glitters staat. "Marga," twittert hij naar de directrice van camping Domaine Sainte Marie, the lady of the house, Hyacinth, "Ik heb een hartvormig ei gebakken! Symbolisch, toch?"

Pieter denkt er het zijne van. Een symbool is goed, maar Marga is niet eens zijn moeder. Maar goed, dat weet hij misschien niet (meer)! Ook Frank Mosterd eerst zijn moeder, met een parfumdoosje en een blik vol spijt. "Ik app mijn moeder eigenlijk alleen als ik iets nodig heb…En tóch stuurt ze 'Liefs, Mama' terug. Dat is onvoorwaardelijke liefde. Geen marketing. Geen deadline."

Pieter drink zijn koffie, lacht om zoveel stunteligheid, en denkt aan zijn moeder. Niet als heilige, maar als mens - met haar twijfels en soms onnavolgbare toewijding. Hij opent zijn notitieboekje en schrijft: "Moederdag is geen podium. Het is een spiegel. En de enige juiste reactie is buigen - voor haar én voor onze blindheid."

werelds

voor moeders, overal ter wereld

Moeders –
waar ter wereld zij ook zijn –
hebben harten als een octopus
armen die altijd reiken
handen die altijd dragen

onvoorwaardelijk zorgen zij
door storm en stilte
voor het leven
dat zij de wereld schonken

zij dragen als atlas ooit
wat te zwaar lijkt voor een mens
hun schouders steunen
als een thuis dat nooit wankelt
hun ogen zien
wat woorden niet benoemen
hun oren horen
de fluistering van zorgen
en het schateren van geluk

hun armen wiegen dromen zacht
met hun schoot als veilige haven
voor wie even
niet sterk kan of hoeft te zijn
hun voeten lopen zich
het vuur uit slof en schoen
zonder ooit te klagen

alles willen zij doen
voor het kroost dat zij baarden
voor wie zij moeder zijn
ook zonder of na geboorte

moederliefde ervaren wij
kent geen grens
geen maat
geen einde

daarom zetten we jullie in het licht
met bloemen en woorden
of slechts een stille dank
omdat jullie dragen
wat onzichtbaar blijft
omdat jullie zijn
wie niemand ooit vervangen kan

voor alle moeders
hier, daar, overal
jullie liefde
houdt de wereld in balans

DE AFGUNST VAN DE RODDELPERS

Terwijl journalisten van traditionele roddelbladen als Privé en Story met zwetende voorhoofden en een vergrootglas op de Instagram-stories van semi-bekende Nederlanders loeren, opereert De Kolderkrant op een heel ander niveau. Een niveau waar satire, waanzin en een snufje waarheidsvinding samenkomen in een dans die zowel de lezer vermaakt als ontregelt.

Neem nou het stuk over de oud-burgemeester van Zaltbommel die een ondergrondse bunker vol trommelmuziek beheert. Geen bronvermelding, geen wederhoor – slechts een mysterieuze foto van een man in een poloshirt met oordoppen. *"Mogelijk bewijs,"* aldus Pieter Pottenkijker, hoofdredacteur en professioneel twijfelzaaier.

Waar Story zich verliest in het zoveelste 'shock-exclusief' over een vergeten realityster met een nieuwe wenkbrauwvorm, onthult De Kolderkrant waarom de postduiven van Schoonhoven collectief naar België vliegen. De verklaring? Een geheime cursus Franstalige navigatie, betaald door de plaatselijke kaasboer. De afgunst onder de traditionele bladen is tastbaar.

In de wandelgangen van roddeljournalistiek wordt gefluisterd over *"die halve gare van De Kolderkrant"* die *"zelfs een cactus romantisch kan maken"*. En terecht, want terwijl zij blijven steken in de vraag of een soapacteur lactose-intolerant is, schrijft Pieter verhalen die zo absurd zijn dat ze poëtisch aanvoelen.

Maar waarom deze jaloezie? Omdat waarheid saai is geworden. En in een tijd waarin iedereen zijn eigen waarheid op YouTube verkondigt met een ringlicht en een mening, heeft Pieter een andere koers gekozen. Hij weet dat achter iedere grootspraak een klein ego schuilt – en dat niets zo onthullend is als humor die nét te scherp is om niet waar te zijn.

De wijze les? Laat je niet gek maken door glitterkoppen en klikloktitels. Echte journalistiek – of het nou gaat over trommelbunkers of vliegende duiven – durft vragen te stellen waar niemand om vroeg. En precies dáárom is De Kolderkrant niet slechts een blad, maar een levenshouding. Of, zoals Pieter het zelf zegt: *"Liegen is een kunst. Maar liegen met stijl? Dat is literatuur."*

PRIVE
LIEFDES-
DRAMA
Story
BEDROGEN
DOOR VRIEND
SHOCK
NIEUWS
Story
SHOCK
NIEUWS
Story
CRISIS
NIEUWS
SCHOCK
NIEUWS
DE KOLDERKRANT
OUD-BURGEMEESTER BENEERT
VAN GEFEME DUNKER VOL
Story
SHOCK
DUIVEN
CRISIS
IN HUN
HUWELIJK
SHOCK
PRISYS
PRIVE
SHOCK
NIEUWS
SCANDAL
SHOOK
NIEUWS

HET BEST BEWAARDE GEHEIM VAN HET FRANSE PLATTELAND

Pieter Pottenkijker daalt in gedachten af in een wereld van fluisterende bakstenen, verzwegen roddels en een onverwacht concours voor ego's. En dat allemaal als een mentale training voor zijn aanstaande zoektocht.

Treteau. Alleen al de naam doet Pieter Pottenkijker iets rechter op zitten in zijn stoel. Het klinkt als een plaats waar geheimen niet verteld, maar gedecanteerd werden. En dus trekt hij dagdromend - gewapend met een notitieboek, een strohoed en een licht overmoedige dosis zelfvertrouwen - naar het best bewaarde geheim van het Franse platteland.

Het dorp slaapt in de zon als een tevreden kat. De bakker, Monsieur Lafleur, verkoopt slechts drie croissants per dag, waarvan twee aan zichzelf. De derde is gereserveerd voor de mysterieuze Madame Fifi, een weduwe van wie gezegd wordt dat ze ooit als danseres in Parijs werkte, maar nu vooral haar lavendelstruiken met cognac besproeit "tegen de demonen".

"Een vrouw met flair," noteert Pieter, terwijl hij haar begroet en prompt wordt getrakteerd op een knipoog die twintig jaar ouder was dan hijzelf maar minstens zo charmant. Op het dorpsplein staat een bord dat hij bijna over het hoofd ziet: "Concours Annuelle des Egos Exquis – alleen voor wie zichzelf serieus neemt."

Nieuwsgierig loopt Pieter het gemeentezaaltje binnen, waar een jury van drie stokoude dames klaar zit met opgepoetste brillen en scherpe tongen. In de rij voor de inschrijving staat een bonte stoet: een voormalige wijnboer die beweert dat zijn Merlot ooit een paus heeft doen blozen, een pottenbakster die haar klei "emotioneel afstemt" en een Duitse toerist die vindt dat hij recht heeft op de titel omdat hij zijn eigen achternaam in kapitalen uitspreekt: SCHMIDT.

Pieter wordt vriendelijk geweigerd. "U lijkt ons te zelfrelativerend," zegt de oudste dame. "Kan ik daar niet juist in uitblinken?" Ze kijk hem strak aan. "Dat is een paradox. En paradoxen zijn slecht voor de balans in onze ego-schaal."

Pieter trekt zich terug naar het terras, bestelt een pint en kinkt uit over het landschap. "Treteau," mompelt hij tevreden, "waar zelfs het ego een wijnkaart heeft en grootspraak een lokaal terroir." In zijn schrift schrijft hij: "Misschien is het mysterie van het ego gewoon een dorpswedstrijd zonder winnaar."

CONCOURS
ANNUELLE
DES
EGOS EXQUIS

TRETEAU: EEN LANDSCHAP OM VERLIEFD OP TE WORDEN

Waarin Pieter Pottenkijker zich niet alleen overgeeft aan het landschap, maar ook aan iets wat verdacht veel op vlinders lijkt

Pieter Pottenkijker heeft al veel gezien in zijn leven. Hypermoderne steden waar zelfs de duiven met wifi leken te vliegen, verlaten kantoorpaleizen waarin het ego galmt als een slechte PowerPoint, en ooit een symposium waar vijf mensen tegelijkertijd hun eigen naam applaudisseerden. Maar niets, werkelijk niets, heeft hem voorbereid op de zwoele omhelzing van Treteau bij avondlicht. Het landschap rolt zich voor hem uit als een liefdesbrief op perkament. Iedere heuvel fluistert: kom dichterbij. Iedere boom lijkt hem zachtjes te knikken met de uitnodiging: blijf nog even.

En Pieter? Die doet wat elke gevoelige ziel in een linnen overhemd zou doen: hij loopt, zonder doel, maar met verlangen. Tot hij haar ziet.

Aan de rand van een veld vol klaprozen staat een vrouw. Ze draagt een zomerjurk die lijkt te zijn gemaakt van zonlicht en zomerlucht. Haar haar danst op het ritme van de bries. In haar hand houdt ze een boek – of misschien een brie – het is niet duidelijk. Maar wat telt, is haar blik: helder, nieuwsgierig, en een tikje ondeugend.

"Mooi hier, hè?" zegt Pieter. Ze kijkt hem aan. "Alsof de wereld even iets goedmaakt."

Haar naam is Solange. Ze geeft pianoles aan kinderen met te veel energie en zingt op dinsdagavond chansons in het café van Monsieur Dufort, waar de wijnkaart langer is dan het evangelie. Haar lach klinkt als een belletje op een oude fiets.

Ze lopen samen. Eerst een meter uit elkaar, dan een elleboog, en dan — zonder dat iemand het regisseert — raken hun handen elkaar, zachtjes, als een belofte die nog geen woorden heeft gevonden. En ergens, tussen klaprozen en cognac, vindt hij iets dat op verliefdheid lijkt. Misschien zelfs liefde. Of op zijn minst een prachtig begin.

Helaas voor Pieter was het niet het begin, maar het einde van een droom. De wekker loopt af, en Pieter kan gaan douchen. Hij kan hem nog zo heet zetten, het blijft een koude douche.

PIETER HOOFD LOOPT OVER

Pieter heeft zich voorgenomen rustig naar zijn vakantie toe te werken. Even afbouwen. Nog wat losse eindjes wegwerken, wat plannen doorschuiven naar 'na de zomer'. Maar zijn agenda denkt daar anders over. Die ziet eruit als een slechte grap, waarin de punchline telkens een nieuwe afspraak is. Zijn hoofd loopt ervan over en om. Met het risico dat hij achteruit, in plaats van vooruit gaat lopen.

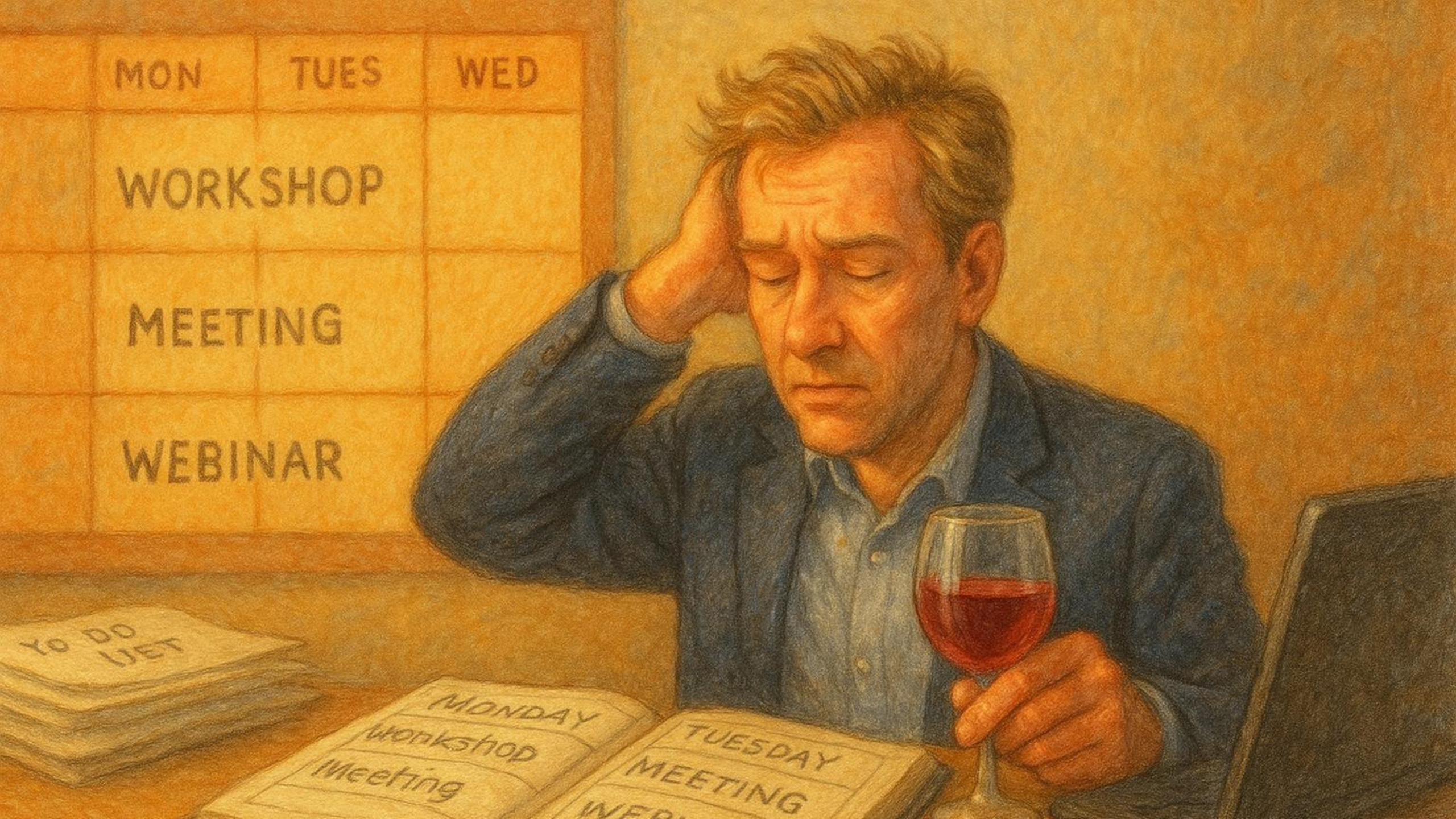
Maandag: Den Bosch, workshop voor VWS — "iets met passende impact". Dinsdag: Amersfoort, strategische meeting over regiovorming ("maak er wat van Pieter, jij kunt dat"). Woensdag: Webinar over innovatieve zorgmodellen — waarvoor Pieter zijn presentatie op Moederdag alvast gemaakt heeft.

Donderdag: inleiding voor een groep consultants die "meer gevoel willen krijgen bij de praktijk" — een paradox waar Pieter even over had willen nadenken, ware het niet dat hij die ochtend ook nog bij de bakker langs moet voor Adri's verjaardagstaart. En dan is er nog de strijd om de nationale voetbaltitel, die weer helemaal openligt. Niet dat Pieter zelf hoeft te spelen - dat wordt het volk gelukkig bespaart, "maar," aldus Pieter, "je wilt het toch kijken en analyseren." Waarbij hij in het midden laat of er iemand is die op zijn analyse ziet te wachten.

Tussen de bedrijven door werkt hij ook nog aan het juninummer van het vakblad waar hij gasthoofdredacteur voor is. De hoofdredactionele column staat nog open. Titel: 'Zorg met Ziel'. Of was het 'Ziel in de Zorg'? Pieter weet het nog even niet.

Hij betrapt zichzelf op een moment van grootspraak tijdens de lunch. Tegen een collega zegt hij: "Druk zijn is een keuze." Waarna hij prompt in de file staat, een appje van Adri krijgt over vergeten kaarsjes en beseft dat hij zijn schoenen niet bij zich heeft voor de presentatie van morgen.

's Avonds, met een glas wijn in de hand, kijkt hij naar zijn to-do-lijst. Hij haalt adem, zet één streep door een taak — en schrijft erboven: Adri verrassen. "Misschien is dat wel het enige dat echt niet kan wachten," mompelt hij.

MON
TUES
WED
WORKSHOP
MEETING
WEBINAR
TO DO LIST
MONDAY
Workshop
Meeting
TUESDAY
MEETING

DE GROSLIJST

Pieter zit op zijn terras. Thuis. Koffie in de ene hand, een veelkleurige pen in de andere. Voor hem ligt de groslijst van het Krasse Knarren Boulestoernooi. Geen officiële lijst – nog niet. Van de meeste potentiële deelnemers is nog niet eens bekend of zij wel zullen komen. Desondanks is de lijst wel een broeikas van belofte, grootspraak en geruchten.

Hij leest hardop voor, alsof hij de line-up van een internationaal variétéfestival aankondigt: "Krasse Greet, alias Greet S., ook bekend als Dora van het Duo Dora en Nora." Pieter knikt bedachtzaam. "Dubbelzinnig én dubbelzang. Gevaarlijke combinatie op grind."

"Teun Onderdeur en diens Goedelijke Greet." Hij ziet het al voor zich: Greet serveert thee en Teun werpt ballen op enkelhoogte, precies in de dode hoek van het zicht.

"Jerommeke Leegloper, ook wel Jan Diesel." Die naam klinkt als een uitlaat met een mening. "Niemand weet of Jan ooit stopt met praten. Of met spelen."

"Dick Vlieg, eigenaar van Vorts' escortservice 'Vliegensvlug'." Pieter verslikt zich bijna. "Boules én hartstocht, een man met ballen op meerdere vlakken."

Ook Gerda Haaknaald staat op de lijst. "Met haar soort precisie kan ze een boule op een munt leggen. Een 2-euromunt. Zelden gezien, nooit betwijfelt. Ron Hoed? Altijd wind mee. En John Labrador, begeleid door Gorgeous Jolanda – meer show dan spel, maar altijd in stijl."

En dan zijn er nog de vaste duo's: John en Gerda Galsteen, Japie Noppes met z'n altijd lege portemonnee, en Hans The Gigs, 'The Guitar Man' uit Den Haag. Pieter weet niet of Hans kan boulen, maar hij klinkt muzikaal gezien wel als een legende.

De lijst is eindeloos. Pieter krabbelt op zijn notitievel: "Zodra het toernooi begint, hebben we geen spelers meer nodig. Alleen een presentator met lef en een EHBO-kit met karakteranalyse."

Groslijst
Krasse Greet
Yeun Dnderdour en Goedelijke Greet
Jetommake Leegibper
Dick Wisa
Gartis Haaknaald
Ren Kojna
Jeih. Labesdor en Gargeous Jolanda
Johmen Garda Gaisteen
Hara The Gigs

EEN DORP MET EEN VERLEDEN (EN EEN TOEKOMST?)

Treteau. Niet te verwarren met Tréteaux, het Franse woord voor toneel, al had dit dorp zeker acteerkwaliteiten – vooral als het ging om doen alsof het belangrijk was. Want hoewel Treteau niet voorkomt in de geschiedenisboeken naast Parijs of Marseille, staat het wél op de wijnkaart van de campingbar, en dat is tenslotte waar het écht telt.

Volgens de dorpslegende strandde hier ooit een Viking genaamd Ragnulf de Roekeloze, met het plan Frankrijk te veroveren. Helaas werd hij al na twee slokken van de lokale Merlot zó week in de knieën dat hij zijn bijl inruilde voor een kurkentrekker en ter plekke besloot: "Laat maar zitten, dat veroveren."

In de Middeleeuwen fungeerde Treteau als rustpunt voor ridders op kruistocht die last hadden van burn-outs avant la lettre. Zij arriveerden met doffe blikken, modderige maliënkolders en de smeekbede: "Heeft iemand hier godbetert een glas wijn en een beetje empathie?" En dat kreeg men – plus een kaasplank.

Camping Domaine Sainte Marie is een soort 'Madurodam-Treteau-met-muggen'. Hier regeert Peter Volloper samen met Marga, The lady of the house 'Margaretha', als Wickie de Viking met vriendin en een vleestang. Zijn kampement: De Verbroederij. Zijn strijdplan: wijn, worst en weekenden vol boules.

De boulesspelers, ook wel de Orde van de Rollende Kogels, zwerven over de grindvelden als moderne ridders, op zoek naar het perfecte glas rosé en iemand die luistert naar hun hernia-verhalen.

Toch ontbreekt er nog iets. De stoelen. Want zeg nou zelf: waarom zitten aan tafel als je ook kunt liggen? Stel je voor: een restaurant vol ligstoelen. Niet langer omvallen na drie glazen wijn, maar waardig onderuitzakken in pre-slaapstand.

Een droom? Zeker. Maar in Treteau is alles mogelijk. Hier, waar de geschiedenis nooit groots was, zijn de verhalen dat immers wél! En dat is precies waarom Pieter Pottenkijker zijn notitieboekje opent…

DE VERBROEDERIJ

DE SNELWEG NAAR NOSTALGIE

Treteau ligt niet zomaar ergens; het ligt strategisch gepositioneerd aan de fameuze Route Bleue – ook wel de snelweg der zuchten genoemd. Niet omdat er zoveel auto's stranden, maar omdat menig reiziger bij het passeren spontaan zucht: "Hier zou ik wel willen sterven met een stokbrood in de hand."

Voor Pieter Pottenkijker is de Route Bleue geen weg, maar een bestemming. Een kathedraal van asfalt, geplaveid met herinneringen aan vakanties waarin kinderen nog zonder gordel op de hoedenplank lagen en vaders met zonnebrillen zonder UV-bescherming brulden dat ze "niet gingen stoppen voor elk verdomd toilet."

Langs deze weg passeer je kastelen die volgens hardnekkige geruchten niet gebouwd waren voor koningen of veldheren, maar voor maîtresses. Elk kasteel heeft zelfs een torentje speciaal voor 'de discrete ontsnapping bij onverwacht bezoek'. Volgens Pieter: "Architectonisch erfgoed met een bijsluiter."

Op een broeierige middag – de lucht geurend naar lavendel, verbrand rubber en zelfoverschatting – zou je hier zomaar kunnen besluiten een retraite te organiseren: De Innerlijke Kruistocht. Vijf dagen lang reflecteren, wandelen en dagelijks een glas rosé bij zonsopgang. "Om het ego te laten ontwaken," aldus een niet te achterhalen bron.

De deelnemers (vijf vrouwen, twee mannen en een verdwaalde yogadocente met een ukelele) krijgen les in 'Verheven Zelfwaardering zonder Schaamte'. De deelnemers volgen niet de Route Nationale, maar de Route Sensuele.

Omdat de vermoedelijke organisatoren van deze retraite, Peter Volloper en Jerommeke Leegloper (waarover later meer) wel houden van 'spannende' verhalen, eet het gezelschap 's avonds in De Verbroederij (goed voor de omzet) liggend aan lange tafels, hun zielen openend terwijl hun broeken langzaam knellen. En ergens, tussen de derde fles wijn en het elfde verhaal over "toen ik nog mezelf was", wordt een nieuw mysterie geboren: Waarom heeft iedere deelnemer in elk dorp een ex die nog steeds boos is?

ROMANTIEK EN KOLDER

Hoe Peter Volloper zijn hart verloor, vond en weer kwijtraakte tussen de kippen en camembert.

Treteau is geen plek, het is een gevoel. En dat gevoel draagt een strohoed, ruikt naar rijpe kaas, en fluistert dingen als "Laat je schema maar varen, schatje, hier tellen alleen de seizoenen."

Peter Volloper en zijn Marga, The Lady of the house 'Margareth' hadden het dorp eerst slechts gepland als 'tussenstop voor reflectie'. Maar zoals dat gaat met reflectie in Treteau: het begint met een wandeling en eindigt met een affaire in De Verbroederij — die tot hun verrassing óók hun bestemming voor het leven bleek.

Het begon allemaal op een zonovergoten donderdag, toen Peter een glaasje 'Vin de la Vallée du Verlangen' kreeg aangereikt door zijn vrouw, met een kaaklijn waar je brie op kunt snijden, en een stem die klinkt alsof ze permanent op 72% verleiding staat ingesteld.

Peter, altijd op zoek naar de diepere betekenis van zijn ego, vond zijn bestemming die middag in haar blik. "Dit is het," fluisterde hij, terwijl ze samen in het gras lagen tussen twee schaapjes en een loslopende accordeonist, "ook, al ben ik gewoon een slecht geklede romanticus die zich voordoet als een CEO."

's Avonds, vonden zij zich terug op Camping Domaine Sainte Marie, waar zij (Zoef-Zoef) zomaar de nieuwe eigenaren waren geworden. Dit, dankzij een organiseerde spontane workshop 'Zelfacceptatie onder invloed van regionale kazen'. De organisator (ene Werner Zoef) voerde hen mee in een roes van geur, smaak en diepgevoelde onzin. En toen, terwijl de kippen van de camping ritmisch kakelden als achtergrondkoor van deze liefdesoperette, verklaarde Peter plechtig: "Treteau is niet slechts een plek op de kaart, maar een plek in mijn hart. En misschien ook een beetje in mijn onderbuik."

Daarmee werd een nieuw hoofdstuk geboren. Niet alleen in het leven van Peter en zijn Marga, maar in de harten van allen die ooit per ongeluk bleven hangen in dit dorp waar romantiek en kolder onafscheidelijk zijn — als brie en baguette.

KAMERTJE VAN VERTROUWEN

Terwijl Pieter Pottenkijker zich op een afstand in archieven en obscure online forums verschanst om de duistere contouren van het Grootspraak-mysterie te ontrafelen, zwoegen Marga, the lady of the house 'Hyacinth' en Peter Volloper op de camping alsof de Koninklijke Familie zelve verwacht wordt.

Lady Hyacinth, gekleed in een lavendelkleurige pantalon met bijpassende gebloemde tuinhandschoenen en oorbellen, beveelt met militaire precisie de poetsbrigade aan: "Peter, geen plassen meer onder de urinoirs, tenzij je daar een fontein van plan bent te bouwen!" Peter, getooid met een T-shirt waarop 'Hark Hard or Go Home' staat gedrukt, mompelt iets over artistieke vrijheid en spoelt demonstratief het toilet nog eens door.

De bibliotheek werd afgestoft – een ruimte waar boeken zijn opgeslagen die zelfs de tijd vergeten was. "Hé, kijk nou!" riep Marga. "Een exemplaar van De Kama-Camping, met illustraties!" De rest van de middag was zij opvallend vaak 'boeken aan het herordenen'.

Intussen arriveerde de eerste Krasse Knar. Zijn caravan, naar zeggen voorzien van zonnepanelen, een traplift en een uitschuifbare jacuzzi, werd met chirurgische precisie op zijn plek geïnstalleerd. "Als deze plek geen vijf sterren krijgt op mijn Senioren Trip Advisor, eet ik mijn klapstoel op!" brulde hij vrolijk.

En alsof dat nog niet genoeg was: een ingezonden mededeling van niemand minder dan Frank Mosterd, beter bekend als Frank Tassie, bereikt het kamp. "Komt!" stond er. Kort, krachtig, en verontrustend veelzeggend. Marga overwoog slingers op te hangen, maar besloot eerst maar het boek af te lezen.

Onderwijl gonzen er geruchten over een deal tussen Dick Vlieg, van Vorts' roemruchte escortservice Vliegensvlug, en de ongrijpbare Werner Zoef. Men fluistert dat zij kastelen met "een apart kamertje voor de vriendinnen van de mannen" opkopen. Peter vraagt zich hardop af of dat dan een soort 'emotionele bagageruimte' betreft. Lady Hyacinth antwoordt met priemende blik: "Als dat zo is, Peter, dan hoop ik dat het kamertje tenminste geluidsdicht is."

De camping trilt op haar grondvesten. Want het zindert. En het mysterie groeit.

FRANK TASSIE KOMT!
WELKOM OP DE CAMPING!
HARK HARD
WELKOM OP DE CAMPING!
TE KOOP
THE VRIENDINNEN-KAMERTILE
Da Kama Camping

HET EGO OP TWEE WIELEN

Na een week vol mentale arbeid – waarin Pieter Pottenkijker zich heeft vastgebeten in de filosofische kronkelwegen van het Nederlandse zorgstelsel – is het tijd voor een tijdelijke verlossing: het weekeinde. Maar niet zomaar een weekeinde. Nee, een weekeinde met hoofdletter W, want zijn geliefde Adri zou 72 glorieuze lentes vieren.

“Wat geef je een vrouw die alles al heeft… en mij?” vraagt Pieter zich hardop af, terwijl hij met een glas wijn in de hand in de spiegel kijkt alsof die antwoord zal geven. De spiegel zweeg. Gelukkig heeft Adri een zwak. Niet voor luxe sieraden of antieke kandelaars, maar voor de fiets. Haar huidige stalen ros is echter al zo vaak door weer, wind en het Zuid-Hollandse landschap geploeterd dat zelfs de versnellingen af en toe therapie nodig hebben.

Na een korte maar strategisch briljante sondering (“Zeg lieverd, als je een nieuwe fiets zou mogen kiezen…?”) vertrekt het tweetal richting de fietswinkel, waar Adri zich ontpopt tot de reïncarnatie van Leontien van Moorsel. Elke fiets krijgt een testrit. En nog één. En een hellingproef. En een sprinttest langs het VVV-kantoor.

Na 937 testkilometers, een verdwaalde koffiepauze en een kortstondige flirt met een Gazelle, valt de keuze op een majestueuze Sparta. Met traploze versnellingen, een fluisterstille motor en een accu die vermoedelijk ook de maanlanding zou kunnen ondersteunen.

En het mooiste? Ze mag hem meteen meenemen. Pieter ziet het al voor zich: een trotse Adri, als een moderne Hekate op haar elektrische strijdros, zwevend over de dijken. De wind in haar haren, het ego in de hoogste versnelling.

Niet veel later vloog Adri door de Capelse dreven. Met de flair van een godin en de snelheid van een postbode met haast. Pieter kijkt haar na, vol bewondering. Niet alleen voor haar rijstijl, maar ook voor de wijze les die zij hem, zonder het te beseffen, schenkt: Soms is het ego niet het probleem, maar is het gewoon de fiets die toe is aan vervanging.

SPARTA

DE KEIZER EN KEIZERIN VAN HET KAMPEREN

Pieter Pottenkijker had het al snel door: Domaine Sainte Marie is geen camping. Nee, dit is een operette in volle uitvoering, geregisseerd door een duo dat zelfs Napoleon tot ordedienst zou degraderen. Marga, the lady of the house 'Hyacinth' en Peter Volloper – ook wel de Keizerin en Keizer van de Camping genoemd – voeren met theatrale flair een dagelijkse soap op waarin brood, boules en beerputten de hoofdrollen spelen.

Om klokslag zes uur wordt Marga wakker, niet gewekt door een haan (die is overspannen), maar door haar innerlijke croissant-kompas. In een wolk van bloem en bonne humeur zweeft ze langs de tenten, caravans en chalets als de Broodfee, terwijl Peter al vloekend de waterpomp ontstopt met een finesse waar zelfs Fontana di Trevi jaloers op zou zijn.

Tijdens de ochtendronde treden ze op als inspecteurs van dienst. Geen scheve tentharing ontsnapt aan Peters haviksblik, terwijl Marga controleert of de toiletten nog functioneren of al tot dadaïstische kunst waren verworden. "Dit is geen camping, Pieter," fluistert Adri, "dit is kunst met kampeervlekken." De lunchpauze is een masterclass in multitasken: frietsnijder kapot, drie soorten ketchup vermist (mogelijk verdampt door de hitte of gestolen door die ene Duitser), en een huilende Belg wiens verlengsnoer tekort is. Marga troost, Peter serveert, en Werner Zoef, toevallig aanwezig, stelt voor om een feedbackformulier te maken. Hij wordt genegeerd.

Binnenkort breekt de ware strijd los: het Krasse Knarren Boulestoernooi. Pieter probeerde zich alvast in te schrijven, maar werd vriendelijk doch dringend verzocht de ballen nog even koud te leggen.

En als de avond valt? Dan worden de Keizer en Keizerin barhelden. Onder het genot van lauwe rosé geven ze levensadvies aan gasten die hun caravan wilden verplaatsen voor beter uitzicht of ruzie hebben over de schaduw van een parasol. Eén gast die daarover iets zinnigs wil zeggen, wordt de mond gesnoerd: "Laat hen hun rijk regeren, schat. Jij hebt je handen al vol aan je eigen ego."

DE STRELING VAN DE SERIEUZE SIRENE

Terwijl Pieter Pottenkijker zich in zijn stoffige studeerkamer diep buigt over Het Mysterie van het Ego – het Raadsel van de Grootspraak, begint het elders stevig te rommelen. Op de burelen van De Kolderkrant – Nederlands meest gerenommeerde bron van redactionele onzin en vrolijke wartaal – breekt paniek uit. De koffiemachine pruttelt zenuwachtig. De stagiair hikt zonder reden. De hoofdredacteur ruikt onraad én een half verbrande tosti.

Geruchten doen de ronde als roddels op een curlingbaan: Pieter zou overwegen om de kolder vaarwel te zeggen en zich storten in de dampende ketel van serieuze journalistiek. Ongelogen, zo beweert redactielid Truus Tettermans, had Pieter laatst zelfs gefungeerd als gasthoofdredacteur bij een blad waar ze voetnoten gebruiken en zinnen met meer dan twee bijzinnen schrijven. Er was zelfs een inhoudsopgave!

"Hij heeft een bod gekregen," fluistert de hoofdredacteur, terwijl hij wanhopig aan zijn pen likt alsof die hem verlichting zal brengen. "Een goed bod. En je weet het – sinds die elektrische Sparta voor Adri is betaald, rijdt hij financieel op de velg."

De redactie weet: actie is geboden. Pieter zelf probeert de zaak nog te sussen. "Lieve mensen," spreekt hij met opgeheven pink en licht trillend theekopje, "rozen klinken aantrekkelijk, maar ze hebben doornen. En wie zit daar nou graag op?" Toch, inwendig, voelt Pieter zich gestreeld door de plotselinge belangstelling. Zijn ego stijgt zachtjes op als een soufflé in een licht vochtig aanrechtkastje.

Daarom besluit de redactie tot een laatste redmiddel: Dick Vlieg van Vorts' escortservice Vliegensvlug wordt opgetrommeld. Zijn opdracht? Pieter afleiden met een 'warm alternatief' – codenaam: Project Geurvlag. Details blijven vaag, maar het schijnt dat er slagroom, een rode cape en een opblaasbare editie van Het Handboek voor Zelfrelativering bij betrokken zijn.

Wijlen Christine Wilhelmine Isabelle Wittewaal van Stoetwegen zou slechts één ding zeggen: "Dit is gekkenwerk!!"

En Pieter? Die schrijft gewoon verder. Over ego's. Over grootspraak. En misschien – heel misschien – over een redactiekamer met een slagroomvlek op de bureaustoel.

De Kolderkrant

DE SOEVEREINE SOEPKIPPEN VAN SAINTE MARIE

Camping Domaine Sainte Marie, bedoeld als vredige enclave voor rustzoekers en camperaars met een zwak voor lavendel en rosé, dreigt soms te verworden tot een constitutionele chaos van koninklijke ego's en republikeinse praatjesmakers.

Marga, the lady of the house 'Hyacinth', zwaait de scepter met porseleinen gratie vanuit een zelfgebouwde troon: een rotan stoel op een kunstgrasmatje, geflankeerd door plastic perkplanten in kleur gecoördineerde potten. Haar gemaal, Peter Volloper – altijd in een veel te korte broek, met een blik alsof hij net terugkeert van vredesonderhandelingen in Genève – fungeert als keizer zonder portefeuille.

Maar de werkelijke macht? Die is versnipperd over tientallen zelfbenoemde soevereinen. Elke ochtend ontwaken ze uit hun airco-koelte en trekken ze in badjas ten strijde, gewapend met mening, muggenzalf en ongezouten kritiek. Niemand vertelt de soeverein wat hij mag doen – zelfs de campingregels niet. Douchen met shampoo van 3-in-1 autowas? Gewoon doen. De hond in het zwembad? *"Ach, hij is óók familie."*

Tegen vieren barst de borrel los op het centrale terras, een soort Agora van Apéro. Hier wordt de grootspraak beoefend als olympische sport. *"Ik heb persoonlijk de burgemeester van Uzès uit de brand geholpen met een fonteinprobleem,"* claimt een niet nader te noemen gast. *"Dat klopt niet,"* sist een dame met glitters op haar (diepe) decolleté , *"hij bedoelt dat hij in een fontein is gevallen terwijl hij naar het gemeentehuis zocht."*

Grootspraak kruipt waar het niet gaan kan. Zelfs op heilige grond van de jeu-de-boulesbaan – zo weet Pieter van eerdere edities, duiken incidenten op. Een vete over het meten van een boulesbal leidt al gauw tot commotie.

Intussen noteert Pieter Pottenkijker alles nauwgezet in zijn leren notitieboekje. Hij vermoedt dat het mysterie van het Ego nauw samenhangt met het verschijnsel 'droog wit in de zon' en het ontbreken van voldoende Wi-Fi. Maar zijn bureauonderzoek wordt ernstig belemmerd door de aanhoudende uitnodiging van Adri, zijn lief voor 'een klein glaasje'. Waarschijnlijk omdat ze overloopt van roddels over affaire van een van Pieters' buurtjes met een yogajuf.

DE KUNST VAN HET COMPLIMENTEUS ONTRAFELEN

In de knus verlichte studeerkamer van Pieter Pottenkijker galmt het geluid van een koffiemolen als een middeleeuws martelwerktuig. Terwijl de bonen worden vermalen tot een scherpzinnige espresso, buigt Pieter zich over zijn nieuwste vondst in de zoektocht naar Het Mysterie van het Ego – Het Raadsel van de Grootspraak: de Kan-methode.

"Transparantie is essentieel," mompelt hij tegen zijn hond, Nacho, die ongeïnteresseerd zijn poot likt. "En dus zal ik geen doekjes winden om mijn methode." Op het krijtbord prijkt in sierlijke letters: KAN-METHODE.

"Geïnspireerd door de grote meester van de ironie – Wim Kan – kies ik voor een benadering waarin ik, alvorens iemand genadeloos te fileren, deze eerst op een sokkel plaats." Hij tikt op het bord. "Weet je wie ook zéér bekwaam is, geliefd bij vriend en vijand? Dat is die… Daarna," aldus Pieter, "mag het mes erin. Liefst satirisch geslepen, op de grens van het betamelijke."

Zo werkte Pieter gisteren nog aan een profiel van Jerommeke Leegloper, die niet bekendstaat om zijn daadkracht, maar ook om zijn merkwaardige hobby: het beschilderen van lege glazen in aquarel. "Zeer bekwaam," schreef Pieter, "en door vriend en vijand geprezen om zijn kleurrijke blik op leeg glas. Al vragen sommigen zich af waarom hun wijn- of bierglas nu is verrijkt met een vergezicht van koeien in een veld vol koeienvlaaien."

Nacho geeuwt. Pieter leunt achterover. "Kijk, het mooie van de Kan-methode is dat je iemand ego eerst liefdevol oppompt – net als een opblaaskrokodil – en dan zachtjes laat schommelen op de golven van milde spot. Het voorkomt rancune én biedt de lezer hoop dat het nog goedkomt." Hij nipt van zijn espresso. "Bovendien: in een tijd waarin grootspraak de norm is, is het best verfrissend om iemands ego eerst een massage te geven voor je het een spiegel voorhoudt."

Nacho niest. "Juist, Nacho," knikt Pieter. "Op naar de volgende bekwaamheid." En met krijt in de hand en koffie in het bloed begint hij opnieuw te schrijven: "Weet je wie ook zéér bekwaam is…"

KAN-METHODE
Weet je wie ook zéér
bekwaam is, geliefd
bij vriend en vijand?
Dat is dic

HET EGO FILEREN

In het schemerlicht van zijn studeerkamer – waar boeken zich opstapelen als ego's op een politieke nieuwjaarsreceptie – slijpt Pieter Pottenkijker opnieuw zijn pen. Niet letterlijk, want het is een vulpen, maar de intentie is vlijmscherp. Op zijn bureaublad flikkert in een PowerPoint één zin: "Weet je wie ook zéér bekwaam is…?"

Een opening als een warme handdruk, denkt Pieter. Vertrouwenwekkend. Verleidelijk zelfs. Maar dan – BAM – komt de dissectie. Want wie volgt op deze zin? Een wetenschapper die met terugwerkende kracht zijn eigen publicaties niet begrijpt? Een influencer die meer filters dan feiten verspreidt? Of toch Jerommeke Leegloper, die ook al aquarellen schildert op doppen van bierflesjes. "Grootspraak is een pandemie," mompelt Pieter. "En ik ben het vaccin. Zonder bijsluiter."

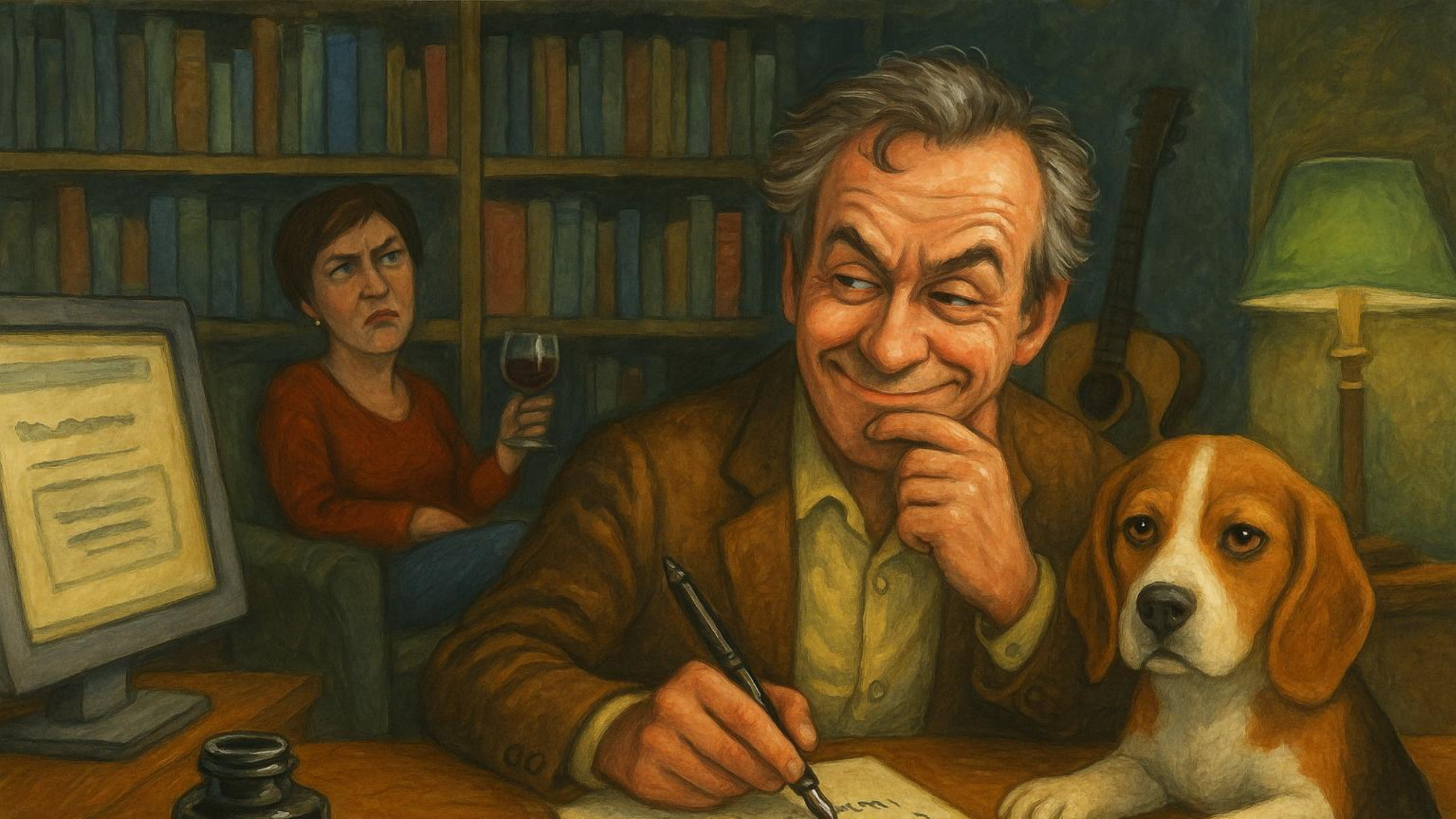
Adri, zijn lief, gezeten op de bank met een glas rosé en een blik als een scherp mes in een taartenwinkel, onderbreekt hem. "Je hebt wéér die blik van morele verhevenheid, schat. Tijd om even je ego te fileren." Pieter zucht. "Het is werk, lief. Een roeping."

"Je bent de enige die op zaterdagavond de naam Ru Veen hardop zegt, zonder schaamte." "Hij gaf kleur aan ironie!" "Hij gaf pianobegeleiding," kaatst zijn lief terug. "Jij hebt alleen de koffiezetter van het redactiekantoor en Nacho, die pootjes geeft op bevel."

De pianist ontbreekt, dat voelt Pieter ook. Zijn woorden missen net dat dramatische akkoordje na een vileine opmerking. Hij heeft nog zijn hoop gevestigd op The Guitar Man – een mysterieuze snaarbeheerser uit Den Haag die ooit, na twee flessen port, beloofde "iets met satire en samba" te doen. Maar tot die dag blijft het stil. Geen akkoord, geen akkoordje.

Pieter buigt zich weer over zijn papieren en mompelt met ingehouden spot: "Weet je wie ook zéér bekwaam is…?"

Adri, zijn lief, rolt met haar ogen. Nacho blaft. En het ego van Nederland huivert, want Pieter Pottenkijker is nog lang niet klaar.

DE VLOEIBARE IDENTITEIT VAN PIETER POTTENKIJKER

In de wonderlijke wereld van Het Mysterie van het Ego – Het Raadsel van de Grootspraak is niets wat het lijkt – en niemand wat-ie gisteren was. Dat geldt in het bijzonder voor Pieter Pottenkijker zelf, die zich met een zekere roekeloosheid telkens anders laat portretteren. De ene dag is hij een bedaagde professor met penseelwenkbrauwen, de volgende een frisse dertiger met een halflang kapsel en een zweem van Toscaanse zonnecrème.

"Waarom?" vraagt een trouwe lezer op van De Kolderkrant via een ingezonden fax. "Waarom al die gedaanteverwisselingen, Pieter?"

Pieter – op dat moment afgebeeld als iets wat het midden houdt tussen een jonge Freud en een vergeten bassist van Doe Maar – neemt een slok koude oploskoffie en legt uit: "Ten eerste: ik ben geen tekenaar. Mijn zelfportretten zijn eigenlijk AI-gedreven wishful thinking met een snufje ironie. Ten tweede: door telkens anders te verschijnen, voorkom ik dat mijn hoofdpersonages naast hun schoenen gaan lopen. Ego's gedijen slecht in een instabiel visueel universum."

Hij krabbelt iets op zijn notitieblok dat later een boodschappenlijst bleek te zijn (havermelk, hondenkoekjes, dropveters – hij heeft geen kat). "En ten derde," vervolgt hij, "doe ik momenteel alleen nog bureauonderzoek. Vanuit huis, of vanaf de burelen van De Kolderkrant. Ik baseer me dus op bronnen, geruchten en de geur van oude dossiers. Pas als ik volgende week afreis naar camping Domaine Sainte Marie – de vermoede broedplaats van grootspraak – zal ik veldonderzoek doen. Dán komen de live-beelden. Dán zie je wie en wat) iedereen werkelijk is. Tot die tijd, beste lezer, zul je het moeten doen met interpretaties. Met verbeelding. Met AI-fantasie en visuele grilligheid."

Of, zoals Pieter het zelf samenvat met een glimlach en een knipoog naar zijn beagle Nacho: "Wie zichzelf steeds anders tekent, raakt zelden verdwaald in het spiegelpaleis van het ego." En Nacho, trouw als altijd, haalt een wenkbrauw op.

DE LEEUW IN HET SCHAAP

Pieter Pottenkijker, gehuld in zijn ochtendjas met de vergeelde opdruk "Onderzoeksjournalist van het Jaar 1987 (volgens zijn moeder)", bekijkt een nieuwe aanwinst in zijn dossier: een foto, geschoten door een amateur-weerkundige op camping Domaine Sainte Marie. De bedoeling was ongetwijfeld het vastleggen van een weergaloze cumulonimbus, maar wat de lens daadwerkelijk ving, was van een geheel andere orde.

In de hoek van het beeld – staat een schaapskooi. Een schaap kijkt in die kooi Niet zomaar een schaap. Nee, dit is een existentiële herkauwer, gevangen in een moment van diep besef. In haar hut bevinden zich… ongenode ego's. Twee stuks, vermoedelijk, al zijn het er door de gelaagdheid van het narcisme misschien wel vier. Het stel is druk in de weer met wat Pieter later zou noteren als "interpersoonlijke zelfbevestiging via horizontale worsteling."

Het schaap, normaal gewend aan de monotone cadans van wol-groei en grasconsumptie, bevriest. Met grote, vragende ogen lijkt zij zich af te vragen: "Is dit… waarom ik elk jaar mijn wolletje moet afgeven? En zo ja, Waarom dan maar één keer per jaar? Waarom geen wekelijkse wolaftrek met happy end?"

Pieter fronst. Hij weet: dit is groter dan wol. Dit is identiteit. "Leef ik," zo citeert hij het schaap in zijn aantekeningen, "de comfortabele versie van mezelf, het makke lam, om mensen te behagen? Of ben ik bereid de Simba in mij op te roepen – remember who you are, en wel met een Brabants accent?"

Of de ego's geschrokken zijn van het plotselinge geblaat-met-bewustzijn is onbekend. Wat wél duidelijk is: op camping Domaine Sainte Marie waart opwinding rond. En Pieter? Die mompelt slechts: "Roar, inderdaad." En nipt van zijn koffie. voor whisky weet hij, is het nog te vroeg.

DE TANGO VAN DE TROETELDRIFT

Op camping Domaine Sainte Marie is het ego geen innerlijke beleving meer, maar een openluchtvoorstelling met toegangsprijs in de vorm van aandacht. En als het om aandacht gaat, dan is Peter Volloper een ware grootverbruiker. Zijn ego draait op twee systemen, volgens de inmiddels uitgelekte beelden: het ene voedt zich met hunkering en hartstocht (bij voorkeur voorzien van veel dopamine), het andere leeft van hechting en intimiteit – keurig ingepakt in oxytocine, het zogenaamde knuffelhormoon.

En wat knuffelt Peter dan, vraagt u? Honden. Niet figuurlijk, niet per ongeluk, maar vol overtuiging.

Zo geschiedde het dat Peter zich, gewapend met een Bluetooth-speaker en een glas sangria, op het grasveld waagde. Daar trof hij de logerende boxer Hugo, een gespierde viervoeter met een dramatische blik en het ritmegevoel van een Spaanse danseres in de overgang. Peter boog galant, Hugo snoof. Wat volgde, was een dans die de wetten van de logica tartte maar de wetten van het spektakel overtrof.

In slow motion draaide Peter met Hugo in de armen – één arm onder de buik, de ander sierlijk in de lucht – alsof ze finalisten waren van Strictly Come Barking. Omstanders fluisterden al snel dat deze choreografie niet zou misstaan op het Eurovisie Songfestival. Niet in de officiële competitie, wel in de Egoshowcade: de ongeorganiseerde maar oh zo voelbare bijprogrammering waarin ieder kampvuur een catwalk is, elke barbecue een zelfverklaarde TED-talk, en elke dans een poging tot canonisering.

Pieter Pottenkijker, toeschouwer en chroniqueur, noteert: "Het was een praalrevue van verbondenheid en vergissing. Mooi en tragisch tegelijk."

Wat Peter vergat, was de onzichtbare aanwezigheid van Marga, ook wel bekend als The Lady of the House 'Hyacinth'. Zij stond op drie meter afstand, achter een struik lavendel, met een gezicht dat men normaal alleen aantreft in schilderijen van Griekse tragedies.

Wat er na afloop tussen hen gezegd is, blijft onduidelijk. Maar dat Peter iets uit te leggen had – aan Marga, aan Hugo, en wellicht aan zichzelf – stond geschreven in zijn blik. En in de moddervlek op zijn broekspijp.

jeu
de
boules

DE BOULESTROON EN HET EGO

Het is een broeierige woensdagmiddag als Pieter Pottenkijker, gewapend met ductape, zonnebrand en een verdwaalde sok, zijn koffer herschikt voor de derde keer die ochtend. Adri, zijn lief, probeert kalm te blijven terwijl zij een koffer vol ongeopende Franse grammaticaboekjes sluit – "voor als we écht moeten integreren dit jaar."

Plots rinkelt de telefoon. Het is Marga. Niet zomaar Marga. Dé Marga. the lady of the house 'Hyacinth'. Haar stem klinkt als een mengsel van paniek, parfum en passieve agressie. "Pieter, lieverd, we hebben een klein probleempje. Staatsraad Roel van der Molen – je weet wel, onze Napoleon van de boulesbaan – is waarschijnlijk verhinderd. Iets met een klep of zo."

Een stilte valt. Pieter houdt zijn adem in. Adri stopt met rollen.

"Pieter," gaat Marga verder, haar stem nu doordrenkt met dramatische urgentie, "jij bent de enige die het toernooi kan redden. Jij hebt het overzicht, de flair, het… het ego voor dit soort verantwoordelijkheid!" Daar had ze hem.

Nog voor Adri "wacht even, wat precies ga jij doen?" kan zeggen, heeft Pieter toegezegd. Zijn borst zwelt. Niet van liefde. Van gezag. Het Krasse Knarren Boulestoernooi! De heilige graal van de campingcompetitie. Hij ziet het al voor zich: tribunes vol licht bedwelmde senioren, slow motion beelden van grind, rollende ballen en een glimmende gouden meetlat in zijn hand.

Maar eerst: de reis. Adri's oog trilt al licht bij het idee van zestien uur A7, A31 en de Rue du Vlakbij. En een koelbox vol zelfgemaakte quiches die niet mogen kantelen.

"Waarom zeg jij altijd 'ja' voordat je weet waar je 'ja' tegen zegt?" moppert ze. "Strategie," grijnst Pieter. "Wie de leiding claimt voor de chaos toeslaat, wordt zelden bekritiseerd." Adri rolt met haar ogen. "Of opgepakt."

De eerste horde is genomen: de rol van grootmeester is binnen. Nu nog Frankrijk bereiken zonder echtscheiding, pech of pesterijen van Belgische tolbeambten.

DE COUP

Pieter Pottenkijker, recent gekroond tot interim toernooidirecteur van het prestigieuze Krasse Knarren Boulestoernooi, heeft het zich iets anders voorgesteld. Hij droomt van een zwoele openingsceremonie met fanfare, bitterballen in de vorm van jeu-de-boulesballen, en misschien een subtiele borstklopperij over zijn strategisch vernuft op boulesterrein. Maar niets heeft hem kunnen voorbereiden op het schaduwkabinet dat zich ontpopt in zijn eigen woonkamer.

“Heb je de budgettering wel verantwoord in een Excelletje?” vraagt Adri, zijn lief én ongevraagde Raad van Toezicht, terwijl ze met haar leesbril op haar neus en een markeerstift het huishoudboekje doorboort als een forensisch accountant op speed. “Lief, het is maar vijf euro inschrijfgeld…” mompelt Pieter, terwijl hij heimelijk de hoop koestert dat de helft van de deelnemers te doof zal zijn om protest aan te tekenen.

“Vijf euro? Voor dat geld krijg je niet eens een lauwe oploskoffie met halfvolle melk in het buurthuis! En wat zijn eigenlijk de prijzen? Een rol pepermunt en een schouderklopje?” Pieter zwijgt. Hij heeft overwogen om een cadeaubon van de plaatselijke snackbar in de prijzenpot te gooien, maar wis gestrand bij de vraag: “Is een bamischijf cultureel inclusief?”

Adri steekt inmiddels al haar tweede vinger op, als ware ze het parlement van een eenpersoons republiek. “En ik wil niet weer dat hele ‘koffieboulen op maandag’ debacle zoals vorig jaar. Mensen denken dat het gezellig koffie drinken tijdens het boulen is, maar jij had er een barista laten invliegen die de halve club op havermelk zette!”

Pieter begint te vermoeden dat hij meer toernooi-symbolisch directeur is dan feitelijk. De schaduw van Staatsraad Van der Molen, diens onbereikbare verhevenheid, hangt nog steeds boven het boulesveld. “Misschien moet ik hem toch bellen,” mompelt Pieter.

“Of je luistert gewoon naar míj,” zegt Adri met een glimlach die zowel liefde als staatsgreep in zich draagt.

Zo begint Pieter te begrijpen: het echte mysterie van het ego zit ‘m niet in grootspraak. Het zit ‘m in wie er werkelijk de ballen heeft.

SPANNINGEN EN ZENUWEN

Het is bijna zover. Nog twee nachtjes slapen, en dan zullen Pieter Pottenkijker en zijn krachtdadige lief Adri afreizen naar het immer zonnige Domaine Sainte Marie. Tenminste, als Adri's keel dat volhoudt. Ze klinkt inmiddels als een mengeling van Bonnie St. Claire en een krakende regenpijp, en dat was nog vóór haar ochtendgorgel met salie.

"Ik denk dat het stress is," mompelt Adri, terwijl ze met een keelpastille in de mond de ontbijtboel micro-managed. "Of een vooraankondiging van goddelijke inspiratie. Mijn stembanden voelen… profetisch."

Pieter, daarentegen, is bezig met wat hij zijn "financieel vakantie-verantwoordingsoverzicht 2025" noemt. "We zitten goed," fluistert hij in zichzelf, "mits we elke dag exact 3,80 euro uitgeven, inclusief tolwegen, wijn en een incidentele boulesbal." Nacho, de beagle, kijkt hem meewarig aan, zijn knapzak is al gepakt. Hij logeert deze zomer met een stel bevriende beagles bij mensen zonder ambities, en dus veilig.

Op Domaine Sainte Marie breekt ondertussen lichte paniek uit. De campingraad zit in spoedzitting. Er is een grote angst dat Pieter opnieuw verslag gaat doen in De Kolderkrant – het beruchte roddelblad waarin hij gesprekken, ruzies en opwaaiende tentflappen met journalistieke vrijheid en een stiekeme voice-recorder verslaat.

"Hij heeft vorig jaar m'n opmerking over de croissants verkeerd geciteerd!" roept Gerda Haaknaald. "Ik zei 'knapperig', niet 'knap ruk'!"

Peter Volloper, zelfbenoemd kampingspin in het web, stelt een protocol op: "Zwijg als Pottenkijker nadert." Ook wordt het idee geopperd om bij zijn aankomst een symbolische slagboom te laten zakken, met Jerommeke Leegloper in toga erbovenop. "Als het moet, schermen we het sanitair af met kamerschermen," stelt hij voor.

Cash geld werd geadviseerd. "Voor als we de camping niet meer af mogen. Europese richtlijn. Artikel 5b, paragraaf Pottenkijker."

Pieter, intussen, pakt zijn notitieblok in zijn handbagage. Met gouden letters stond erop gegraveerd: "Feiten en fabels."

En zo trekt het verhaal verder, de Franse zon tegemoet. Of is het de opmaat naar een staatsgreep in kampeerbroek?

PROTOCOL
POTTENKIJKER

DE JAARDAG VAN HYACINTH

Hoewel Pieter Pottenkijker zich nog bevindt in Nederlandse contreien – diep verzonken in een filosofische monoloog met zijn spiegelbeeld of in de weer met het ontcijferen van ego's op sociale media – houdt hij, via een met lavendelolie ingewreven drone, nauwlettend toezicht op camping Domaine Sainte Marie.

Aldaar voltrekt zich iets dat de boeken in zal gaan als De Viering van het Ego in Bloei: Marga, alias Hyacinth, viert haar verjaardag. Of zoals Adri het verzucht: "Als het ego een taart is, hebben alle gasten binnenkort diabetes."

De feestelijkheden begonnen al om half negen 's ochtends met een ceremonieel klokkenspel van kristallen wijnglazen, gevolgd door een brunch die zo overdadig was dat zelfs de campingkat zich omdraaide en zei: "Laat maar."

Hyacinth – in een jurk die alleen maar als 'waanzinnig gerafeld lavendelgrijs met assertieve franjes' kon worden omschreven – paradeerde langs haar eigen buffet met de grandeur van een koningin die net ontdekt had dat haar onderdanen ook slingers konden ophangen. "We vieren het klein dit jaar," sprak ze bescheiden, terwijl een ingehuurde accordeonist haar naam in walsvorm probeerde te vatten.

"Geen grootspraak hoor," verklaarde ze glimlachend tegen een ietwat beduusde buurman, "ik heb gewoon gevoel voor esthetiek én karakter." Het was niet duidelijk of hij haar begreep, maar hij knikte uit respect voor het volume waarmee haar parfum zich door het ochtendbriesje verspreidde.

Ondertussen draaide een verdwaalde speaker op repeat het verjaardagsgedicht van Pieter. Vijfentwintig keer. Iemand mompelde dat het op de duur klonk als een literaire dreigbrief. Vlokje Leeflang – Pieters' virtuele feminiene alter ego, die met een verrekijker uit de struiken gluurde – noteerde alles in een dagboek met glitters.

En zo blijft het mysterie van het ego voortbestaan: niet als iets om op te lossen, maar als iets om te vieren – met hyacinten, kristal en een dramatisch opgeblazen gevoel van zelfliefde.

DRONKEN OPENBARING

Pieter Pottenkijker, de zelfverklaarde Sherlock van de slaapzak, heeft zijn laatste avond voor de reis naar Frankrijk begint, gepland als een klassieke informatieve speurtocht: wifi aan, sokken uit, en drie tabbladen open voor maximale efficiëntie. Treteau wordt vakkundig geanalyseerd en camping Domaine Sainte Marie systematisch doorgelicht. Maar dan gebeurt het ondenkbare: Google slaat op hol.

"Domaine Sainte Marie – Rosé Provence, Vegan" "Wacht eens even," fluistert Pieter, alsof hij in een Da Vinci-code terecht is gekomen. "Een drinkbare Domaine Sainte Marie?"

Binnen vijf minuten heeft hij een volstrekt irrationeel aantal wijnblogs doorgespit. Het blijkt te gaan om een wijndomein gelegen tussen Bormes les Mimosas (wat volgens Pieter klinkt als een brunch met bloemen) en Saint-Tropez, het epicentrum van decadentie en siliconen. En daar is het: het domein dateert uit de 18e eeuw, heeft ooit een cholera-uitbraak overleefd (de ziekte maakte rechtsomkeert bij het hek, vermoedelijk uit angst voor een kater), en er staat een Mariabeeld als eerbetoon. "Heilige druiven nog aan toe," mompelt Pieter, "een miraculeuze wijngaard!" De bodem bevat kiezel, leisteen, mica en witte kwarts. "Alsof Moeder Aarde zelf een juwelier is begonnen." Pieter, normaliter trouw aan zijn Irish Coffee, voelt zijn interesse gisten.

De wijnen? Fris, fruitig, met een mineraal karakter. "Zoals een Franse zeemeermin die zichzelf heeft geperfectioneerd in een glas." En vegan, zo ontdekt Pieter met opgetrokken wenkbrauw. Niet dat hij het verschil proeft, maar het idee dat er geen visblazen of eiwitten zijn gebruikt, vindt hij op de een of andere manier bijzonder erotiserend. Eigenaar: Christopher Duburcq. Klinkt als een man met een perfect getrimde baard en een Instagram vol onbereikbare zonsondergangen.

Pieter zet resoluut een fles in zijn online winkelmandje. Hij kan het niet riskeren dat deze Domaine Sainte Marie geen plekje in zijn post-vakantie-beleving zal hebben. "Je moet wijn net zo serieus nemen als campingdouches," besluit hij, terwijl hij zijn sokken weer aandoet.

En ergens, denkend aan de frisse zuren en de heilige kwarts, begint het ego van Pieter alvast te gisten.

DOMAINE
SAINTE MARIE

HET EGOTISCHE SLAAPUUR

De telefooncentrale van De Kolderkrant klinkt deze vrijdagmiddag als een kolonie overwerkte krekels op cafeïne. De lijnen gloeien rood, de stagiair in de kelder tovert rook uit zijn headset, en zelfs de fax begint spontaan te piepen in morsecode voor "Help ons!" De reden? Eén woord, zes letters: Pieter.

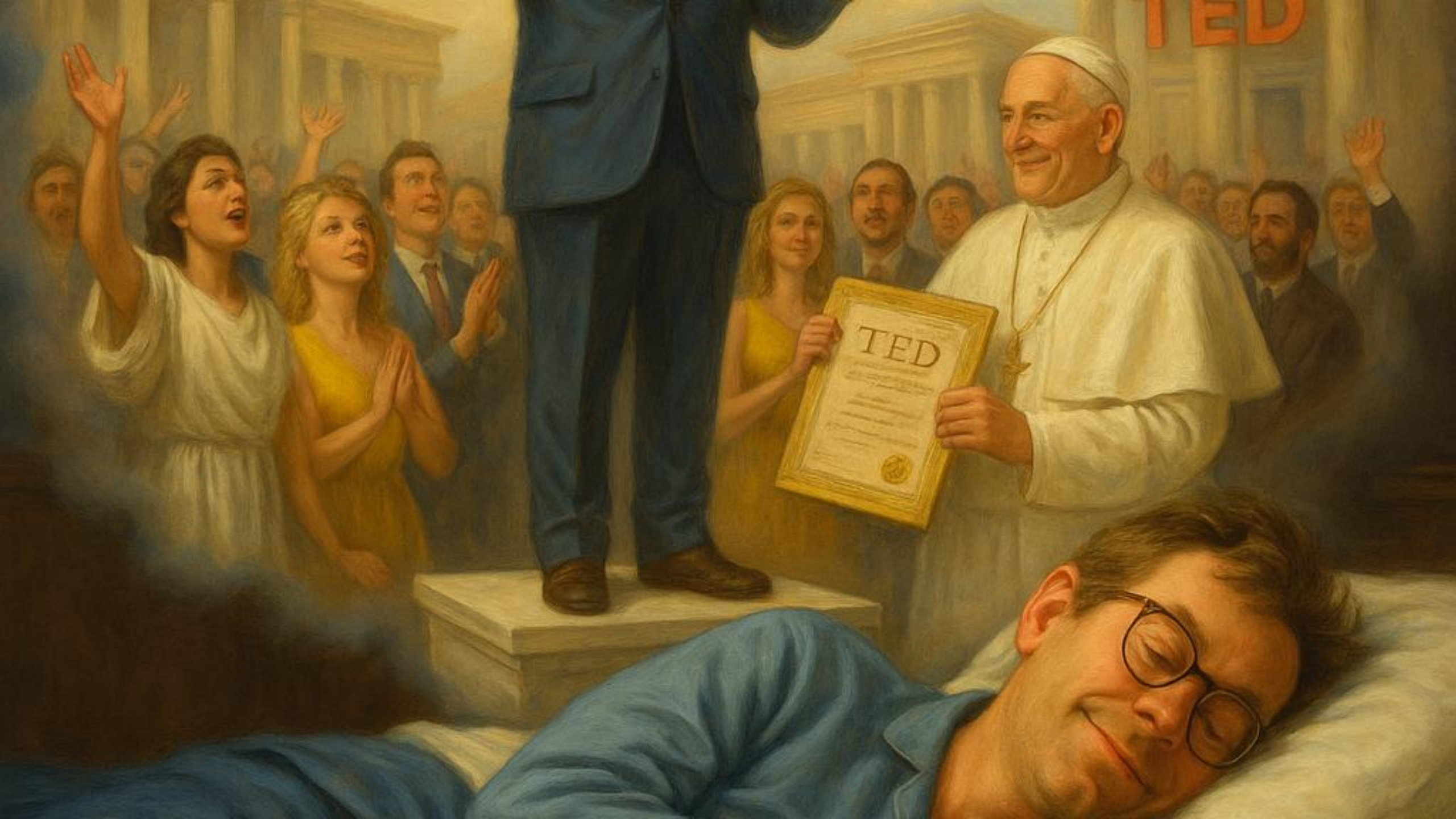
Sinds de onthulling van Het Mysterie van het Ego – het raadsel van de grootspraak zich aankondigt als de scoop van de eeuw, kan niemand nog slapen. Vrouwen met katten, mannen met baarden, hoogleraren in metafysica en influencers met citaten als levensdoel willen alles weten. En ze willen het nu.

De hoofdredactie grijpt haar kans. De abonnementstarieven worden subiet verhoogd, zogenaamd voor "digitale infrastructuur", maar feitelijk voor een nieuwe jacuzzi in de redactietuin. Pieter wordt tot ongekroond keizer van de copydesk verklaard, zijn portret opgehangen naast dat van de legendarische verslaggever Sjakie 'de Snuiver' van Linschoten. En dat… is gevaarlijk.

"Wat als zijn ego implodeert nog vóór hij afreist?" vraagt de hoofdredacteur bezorgd, terwijl hij een confettikanon inspecteert voor de volgende persconferentie. En dus wordt Pieter, met zachte dwang en een Valdispert in warme melk, op tijd naar bed gestuurd. De redactiesecretaresse, in de persoon van Adri, zijn lief en amateur operazangeres, zingt hem in slaap met een vibrato dat zelfs de muizen in het archief tot rust brengt.

Maar de nacht is een duister woud. In zijn droom staat Pieter op een sokkel van marmer, omringd door fans in toga's en zwoele zomerjurken. Men scandeert zijn naam terwijl hij met een gouden kroontjespen zijn handtekening zet op de cover van Time Magazine. De lucht ruikt naar rosé en anticipatie. Hij ontvangt een oorkonde uit handen van de Paus ("voor onmiskenbare diensten aan de menselijke ijdelheid") en geeft een TED-talk met de titel: "Waarom ik fantastisch ben, en hoe u dat ook kunt worden."

Zijn ego? Gegist. Gebotteld. Klaar voor vertrek.

TED
TED

FLITSEND BEGIN

De zon kruipt lui over het dashboard terwijl Pieter Pottenkijker met opgeheven kin en slechts één hand aan het stuur richting Frankrijk zoeft. De andere hand houdt een zorgvuldig samengestelde afspeellijst in bedwang: "Route Nostalgique – Hits voor Ego's." Adri zit naast hem, elegant als altijd, haar blik strak gericht op haar mobiel.

"Hij likt zijn pootje! Wacht, nee… het is een andere beagle," zegt ze paniekerig. "Zoom eens in, verdorie, zoom in!"

"Adri, het is geen drone-aanval. Hij is bij zijn vriendjes, in het hondenparadijs. Die heeft het beter dan wij in een tweesterrenhotel met grindmatras."

Achterin, onder een deken van zorgvuldig ingepakte overtuigingen en een verdwaalde sok, ligt de lege plek waar hun tandenborstel ooit was. "We zijn wat vergeten," mompelt Pieter. "Twee dingen eigenlijk. Een tandenborstel én mijn relativeringsvermogen."

Maar er is geen tijd voor melancholie. De weg lonkt. En vooral: de keuken van De Verbroederij, het epicurisch epicentrum van Camping Domaine Sainte Marie. Een plek die eruitziet als een brocanterie met vlagen van vintage chaos, waar je je wijnglas soms moet afvegen voor gebruik – maar het eten is subliem. Mits Peter Volloper niet weer zijn inkoop heeft verward met een spirituele retraite in de Beaujolais.

Pieter glimlacht. Hij ziet zichzelf al zitten: servet losjes in de hals, zweetdruppel in de nek, en een schaal mosselen in wijnsaus als voorbode van de climax van het kampvuurleven. Maar eerst: de weg der flitskasten. Pieter heeft al zes meldingen gehad van zijn navigatie met de emotionele stabiliteit van een hongerige chihuahua. "Controle de vitesse. Contrôle de vitesse !" roept het apparaat met Franse flair.

"Ja, ja, ik ben al aan het remmen," gromt Pieter, terwijl hij zijn voet subtiel optilt alsof hij een aristocratische danspas uitvoert.

Het ego is scherp, de stemming opgewonden, de tandenborstel zoek – het avontuur is begonnen.

EEN LUIE EN LEKKERE START

Pieter Pottenkijker had zich innerlijk bewapend met morele verontwaardiging, noodrantsoenen en een spandoek waarop in kapitalen stond: “WIJ ZIJN HIER NIET VOOR DE CAMPING.” Maar het bleef stil. Geen tractoren, geen rokende hooibalen, geen boze Fransen met baguettes als slagwapens. Alleen een ietwat chagrijnige gendarme die weigerde zijn flitspaal af te staan voor een vakantiekiekje. “Ce n’est pas un photomaton, monsieur.”

Hoewel er geen honderd gele linten in de bomen rondom de camping waren geknoopt (er hing er niet een)als onthaal, was de ontvangst door Keizer Volloper en Keizerin Hyacinth hartelijk en licht theatraal – compleet met zelfgehaakte sjerpen en een koor van lokale duiven dat ‘Frère Jacques’ in canon roekoede. Pieter was geroerd. Of dat lag aan de warmte, het onbekende aperitief van gefermenteerde mirabellen, of de innige begroeting van de Keizerin (die naar verluidt geen onderscheid maakt tussen een kus op de wang en een amandeloperatie), valt niet met zekerheid te zeggen.

Het onderzoek – u weet wel, dat naar het Ego en de grootspraak die ermee gepaard gaat – staat vandaag op pauze. Pieter heeft zijn notitieboekje ingewisseld voor een parasol en een glas dat automatisch werd bijgevuld zodra hij knipoogt. De temperatuur tikt inmiddels de “niet-meer-doen-alsof-we-iets-uitzoeken”-grens aan.

Toch was er nog een belangrijk moment: de briefing met Vlokje Leeflang, zijn elegant feminiene alter ego dat enkel tevoorschijn komt bij zwoele temperaturen en existentiële verwarring. Vlokje droeg een zonnebril en sprak uitsluitend in rijmende spreuken.

“Lieve Pieter, wees niet bang, Grootspraak duurt nooit echt lang. Wie zichzelf het hardst bezingt, Vergeet vaak wie de afwas bedwingt.” Wat dat betekende wist niemand, Pieter zelf het minst. Maar hij knikte ernstig, alsof hij net de blauwdrukken van het universum had gelezen op een papieren servet.

De dag eindigde in De Verbroederij, waar ‘lekkers van Marga’ werd geserveerd: een zinderende mengeling van kaas, quiche en iets dat leek op een gesmolten krokodil met kruidenboter. Pieter genoot.

En ergens, diep in hemzelf, voelde het Ego zich even buitenspel gezet. Maar niet voor lang.

SPROEIKOPJES EN KERSENPRUIMEN

Pieter Pottenkijker bevindt zich in het epicentrum van ego-onderzoek: het borreluur op camping Domaine Sainte Marie. Daar waar rosé rijkelijk vloeit, stokbroden knisperen (en daar blijft het bij, want aangeboden worden ze niet) en egocentrisch gedrag bloeit als schimmel op brie.

In plastic tuinstoelen met de nationale Franse vlag als rugleuning zitten ze bij elkaar: de Grote Monden van de Middagzon. De mannen snijden opvallend luid fluisterend op over het (of is het 'hun"? Sproeikopje. Niet te verwarren met een tuinaccessoire, maar met een zeer specifiek onderdeel van het mannelijk irrigatiesysteem. "Het gaat om richting en druk," zegt een niet nader te noemend gast met het gezag van een voormalig WC-verkleedkampioen. "Niet om kracht."

"Ach man," roept een ander, "ik heb daar ooit een workshop in gevolgd bij een tantrameester in Portugal. Die kon mijn ding laten dansen op een wijsje van André Rieu." Het antwoord was te verwachten: "Eine kleine nachtmuziek dan toch zeker."

Aan de andere kant van het spectrum – bij de vrouwen (waar het zonnescherm altijd nét iets mooier hangt) – gaat het over de kersenpruim. Reine Claude of niet, daarover wordt verhit gedebatteerd met woorden als "pitstructuur", "mondgevoel" en "emotionele nasmaak". Een dame in het bijzonder verklaart plechtig: "Een echte Reine Claude herken je aan haar mysterieuze weerstand bij de eerste beet. Zoals bij een man met een geheim." Iedereen knikt, behalve één vrouw die verdacht stil is. Pieter vermoedt dat zij de enige is die ooit een kersenpruim daadwerkelijk heeft gegoogeld of geproefd.

Pieter zit ertussen, zijn notitieboekje vult zich gretig. Hij hoeft weinig te doen. Af en toe gooit hij een "Maar wat zegt dat over jou?" in de groep en ziet de ego's opspringen als bokken op een trampoline. Want dát is de crux: het gaat nooit over pruimen of sproeikoppen. Het gaat over dominantie, erkenning, superioriteit – en wie het meeste weet van het minste. Met een grijns noteert Pieter: Waar drank vloeit, groeit de grootspraak als wilde munt in een moestuin van zelfoverschatting.

Het Ego heeft zich wederom een beetje verder blootgegeven.

CAMPING SAINTE MARIE

VAN GLAZEN, DIESEL EN DE KABOUTERKAST

Het is een rustige zondag op Domaine Sainte Marie. De krekels slapen nog uit, het espressoapparaat net op temperatuur, en Pieter Pottenkijker zit klaar. Zijn notitieboekje – "Ego's in het Wild" – open op pagina 73: Gerda Haaknaald & Jerommeke Leegloper.

Gerda en Jerommeke arriveren in een beige cabrio met parelmoeren garens op de achteruitkijkspiegel. Gerda draagt een hoed als een omgekeerde wokpan en heeft een stem waarmee je keramiek kan etsen. Pieter noteert: Gerda communiceert uitsluitend via subtekst, schoudertikken en passief-agressieve afkortingen. Verdere analyse volgt.

Jerommeke Leegloper springt uit de kofferbak, want dat vindt hij "goed voor de rug". Een forse man met een opvallende tred, alsof hij in slow motion over een denkbeeldige landingsbaan loopt. Zijn bijnaam is niet voor niets "Jan Diesel": een man die langzaam op gang komt, maar niet te stoppen is zodra hij loopt.

Zijn missie is nobel en eenvoudig: alle lege glazen ruimen. En mocht een glas nog niet leeg zijn, dan neemt hij verantwoordelijkheid. "Laat mij dat maar afmaken, anders gaan de wespen erin," zegt hij dan plechtig.

Gerda, meestal met de haaknaald in de aanslag op haar ligstoel met een borduurraam en een blik die dodelijk sarcasme kan serveren, kijkt goedkeurend toe. "Hij ruimt niet alleen glazen, Pieter," fluistert ze. "Hij ruimt zo het schuldgevoel van de drinkers op."

Peter Volloper, die vanwege zijn compact postuur en aversie tegen zonlicht graag bij nacht in de bar werkt, houdt alles bij. Verborgen in het keukenkastje onder de koffiemachine – met op de deur de tekst Kabouter Plop's kantoor – schrijft hij driftig cijfers met een vork in bierkarton. Zijn administratie is wazig, maar zijn oordeel scherp.

"Jerommeke drinkt 37% van wat hij ruimt," mompelt hij tegen zichzelf, "en 62% van wat de gasten bestellen, drinken ze zelf op. De overige 1% is onverklaarbaar, waarschijnlijk verdampt."

Pieter grijnst. Hier, onder Franse zon en Hollandse ego's, borrelt een nieuw hoofdstuk van het raadsel van de grootspraak. En Pieter weet één ding zeker: vandaag zal hij nuchter blijven. Tot het borreluur.

Kantoor
Kabouter
'Plop'

GEDROOMDE AMBITIES

Het is lang niet voor iedereen gemakkelijk om kenbaar te maken dat je ambities hebt. En zeker niet om dat in de openbaarheid te doen, bijvoorbeeld in De Kolderkrant. Ook Pieter is daarin zeer terughoudend. Met als gevolg dat hij zijn onverwerkte en niet gerealiseerde ambities van zich af droomt. Zo onthulde Vlokje Leeflang in een loslippig moment aan de redactie (en daarmee de wereld) Pieters' droom zich te ontwikkelen tot Kampeercoach.

"Adri, lief, ik voel dat mensen hunkeren naar leiderschap," sprak hij terwijl hij een cape van badlakens om zijn schouders knoopte. Hij was vastbesloten: vandaag zou hij leiding geven.

Zijn eerste slachtoffer was een jonge vader die worstelde met het opzetten van een Decathlon-tentje, waarvan de handleiding meer leek op een IKEA-doolhof. "Laat mij," sprak Pieter plechtig. "Ik heb in 1989 nog een cursus 'efficiënt recreëren' gevolgd in Appelscha."

Na 40 minuten stonden er drie scheerlijnen in een knoop die op een middeleeuws martelwerktuig leken en hing het doek als een depressieve hangmat over het gras. Het kind huilde, de vrouw zuchtte diep, en de vader keek Pieter aan alsof hij wilde vragen of hij toevallig óók de autosleutels kwijt was.

Niet uit het veld geslagen begaf Pieter zich richting het zwembad, waar hij besloot een 'inspiratietoespraak' te houden. "Lieve mensen! Kamperen is niet zomaar een vakantie, het is een staat van zijn! Een kans om onszelf te hervinden, om onze innerlijke natuurmens te omarmen!"

Peter Volloper keek op van zijn werk bij de rioolpomp en riep: "Pieter, als je niks nuttigs doet, kun je in ieder geval het gras sproeien. De inspiratie druipt er daar tenminste niet vanaf."

Adri, met zonnebril en prosecco in de hand, riep vanaf haar ligstoel: "Liever niet, schat, dan denken ze straks dat jij hier iets te zeggen hebt."

En zo eindigde Pieters' ochtend als Kampeercoach. Groot van woord, klein van daad – maar in zijn eigen hoofd nog steeds de Steve Jobs van de camping.

HET VOORSPEL VAN VERWARRING

Langs de met grind bestrooide banen van het plaatselijke jeu-de-boulodroom – ooit gesponsord door de lokale Lidl, nu slechts door kniehoge geraniums – klinkt het sonore gekletter van stalen ballen en belegen ambities. De zon schijnt vriendelijk, alsof ze weet dat hier iets groots staat te gebeuren, of in elk geval iets wat later in bloemrijke kerstbrieven zal worden overdreven.

Jerommeke Leegloper poetst driftig zijn boules met een gepensioneerde panty, terwijl Gerda Haaknaald haar worp perfectioneert door hem over haar schouder in een spiegelscherpe selfiestand te analyseren. Het grote nieuws van het weekend is echter de aankomst van John Labrador, in trainingsjack van Go Ahead Eagles en een humeur dat op slag verbetert als AZ in blessuretijd van FC Twente wint. "Europa, Yolande! Europa!" jubelt hij, terwijl Gorgeous Jolanda – in satijnen joggingpak met borduursel '#BOULEBEAUTY' – instemmend kirt en Joep, de labrador met soulvolle ogen en een subtiele knik in zijn staart, een drol deponeert naast het scorebord.

De officiële competitie begint pas over een week, maar de deelnemers gebruiken de dagen ervoor om "de tegenstrijd in kaart te brengen", zoals Nico Snor het filosofisch omschrijft. Oftewel: elkaar opzettelijk uit hun concentratie proberen te lullen.

Pieter Pottenkijker heeft zich voorgenomen buiten de mêlee van grootspraak te blijven, maar loopt - als altijd - vol in de val. Nico Snor, in een jas die zelfs zijn snor overbodig maakt, haakt hem onverbiddelijk vast in een gesprek over de staat van het land. "Het probleem," zegt Nico, terwijl hij een boule met politieke overtuiging mikt, "is dat niemand nog weet waar het heen moet. Daarom stel ik voor: Partij voor de Grijze Wijzen. Onze slogan: 'Wij weten het ook niet, maar vroeger was het wél gezelliger.'"

Pieter zucht, kijkt naar de lucht, en bid om een blikseminslag of een fles whisky– wat er ook maar eerst mag komen.

Joep blaft instemmend. "Hij voelt het aan," zegt Jolanda trots. "Hij stemt ook conservatief." En met die mededeling rolt het toernooi langzaam richting startdatum.

PARTIJ VOOR
DE GRIJZE
WIJZEN
GO AMEAD SARE19

HET EXEL VAN DE STAATSRAAD

Pieter Pottenkijker, gezeten op een wankel campingstoeltje naast een scheef afgestelde parasol met het logo van "De Verbroederij", staart naar zijn laptop alsof die elk moment in een gebakken camembert kan veranderen. "Het is officieel," mompelt hij, terwijl hij een mug van zijn knie slaat. "Staatsraad Van der Molen komt niet. Digitaal toezicht. Sonja, die aan zijn zijde blijft, blijft ook thuis. Jammer, heel jammer." Een zucht van teleurstelling waait over de camping, die slechts gedeeltelijk door Pieter begrepen wordt. Of was het om Gorgeous Jolanda, die net haar jumpsuit in een te kleine tent probeert te wurmen?

Het epistel van de Staatsraad – een pdf van 17 pagina's met bijlagen, voetnoten en een stilistische analyse van zijn eigen gevoelens – vermeldt dat hij bij zijn besluit géén pijn in zijn hart meer voelt. Wel spijt, "als de haren op mijn hoofd." "Poëtisch kaal zijn, dat kan ook maar één man," mompelt Pieter bewonderend.

Maar dan volgt het besef: Pieter mag opnieuw het Krasse Knarren Boulestoernooi leiden. Mits zijn lief, Adri, niet in de buurt is. Want dan heeft hij weinig in de melk te brokkelen. Vorig jaar verliep zijn optreden zonder noemenswaardige incidenten, maar dat was vóór de introductie van de 'Dubbel-Dubbel-Wisselronde' door Nico Snor, waarvan wordt gevreesd dat die tot botsingen en gebroken kunstheupen zal leiden.

Het naslagwerk dat de Staatsraad heeft meegezonden, is groter dan een middeleeuws kloosterarchief. Honderden digitale mappen vol reglementen, draaiboeken, ethische kaders, bijlagen bij de bijlagen en een aparte Excel met de afwezigheidscodes van deelnemers met gevoelige darmen. Pieter downloadt alles plichtsgetrouw, opent drie bestanden, klikt vijf keer en sluit vervolgens het geheel met de woorden: "Dat lossen we hier op met gezond verstand en een scheut whisky."

Marga en Peter, het logistiek duo achter en aan. de bar, reageren laconiek. "Wij administreren op bierviltjes. Als er ruimte is voor vier rondjes en een aantekening over wie de ballen mee naar huis heeft genomen, is het goed." En zo is de digitale overheidslaag netjes afgepeld, zoals een ui die uiteindelijk tóch gewoon in de pastasaus verdwijnt. "Vlekkeloos wordt het nooit," besluit Pieter. "Maar wel legendarisch." Joep blaft. Niemand weet waarom, maar het voelt als instemming.

VAN DER MOLEN
GEHEIM TRANSPORT
DE VERBRODEREIJ

DE HALSBAND VAN DE WAARHEID

In het pittoreske Treteau, waar het aantal ezels ruimschoots het aantal inwoners overstijgt en de lokale pastoor per ongeluk ook de burgemeester is, ontspint zich een tafereel van internationale allure. Pieter Pottenkijker, in sandalen met wollen sokken en een trui die zelfs de motten weigeren te verorberen, tuurt naar het scherm van zijn reislaptop. Naast hem staat een glas whisky gevaarlijk tegen de rand aan, als een voorgevoel.

Adri, zijn lief, met een kalmerende lavendelsjaal om haar knieën, heeft eindelijk de geruststelling ontvangen die ze niet wist nodig te hebben. Nacho, hun adoptiehond-met-emotionele-bagage, leeft nog. En hoe! In de video, uitgezonden via een met ducttape aan elkaar geplakte satellietverbinding, springt Nacho als een geföhnde gazelle over de kennelvloer, snuffelt strategisch aan een cameraman en poept een uitroepteken op een vers gestoomde yogamat. "Wat een performance," mompelt Adri, terwijl zij zichzelf op de borst slaat met een stokbrood.

De filmploeg – ingehuurd via een vage Oekraïense tussenpartij die ook tuinverlichting levert – heeft het moment feilloos vastgelegd. De beelden zijn inmiddels trending onder de titel "Nacho doet Lassie vergeten"

De beelden zijn op verzoek van Pieter geschoten, en de honden hebben deze 'schietpartij' overleefd. En dat alles voor de gemoedsrust van zijn lief, Adri. En een gerustgestelde Adri is als een stabiele aardplaat onder Pieters wankele bestaan. "Zonder haar zegen," zegt Pieter plechtig, "geen expeditie naar het diepst van de ziel."

De redactie van de Kolderkrant, die de hele affaire op de voet volgt, haalt opgelucht adem. De absurdistische operette kan doorgaan. Geen terugkeer naar Nederland. Geen verplicht bezoek aan de schoonfamilie. Geen einde aan het Mysterie. Pieter richt zich op, kijkt naar de hemel – die zoals altijd niks terugzegt – en fluistert: "Dankzij Nacho… blijft deze waanzin in leven." Joep, de labrador met ziel, blaft via naar de livestream. Waarschijnlijk om de postbode. Of de waarheid.

POSTZAKKEN, PSEUDO-PASSIE EN EEN PIKANT PRINCIPE

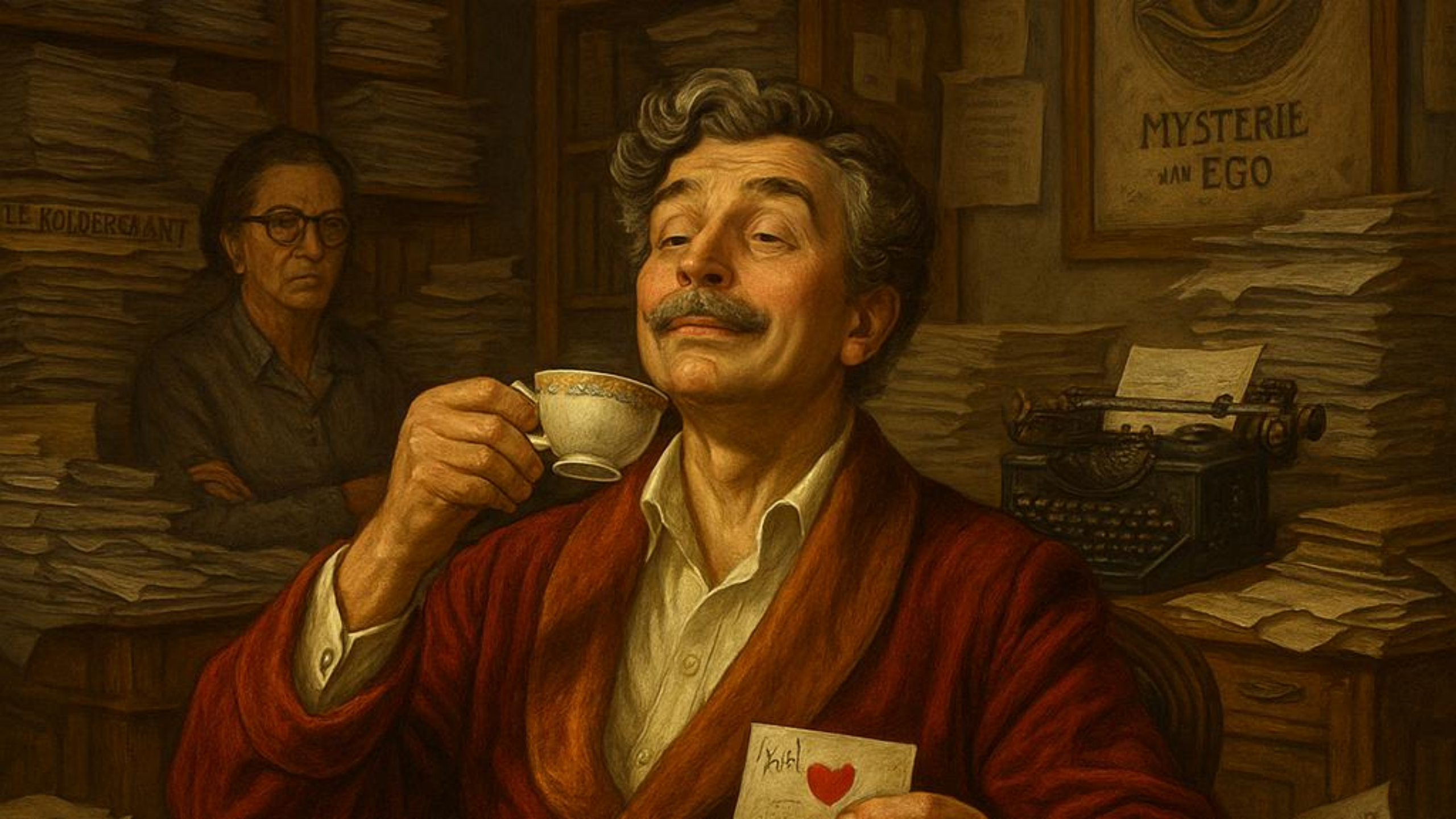
De ochtendzon valt gul door de glas-in-loodramen van de redactie van de Kolderkrant. Op Pieter Pottenkijkers bureau liggen drie zakken fanmail. Zakken. Niet brieven. Zakken. Vol met briefjes, foto's, zelfgebreide onderbroeken en, tot zijn lichte schrik, een doosje met daarin een plakje taart waarvan de afzender claimt: "Het is met liefde gebakken. En een klein beetje lavendelzalf."

Pieter wringt zich zelfgenoegzaam in zijn fluwelen schrijfjas en nipt van zijn koffie. "De roem is een veeleisende minnares," prevelt hij dramatisch terwijl hij een briefje openscheurt dat nét uit een van de postzakken is geglibberd. "Hey Schatje, Het is alweer even geleden dat wij met elkaar gechat hebben… Je bent me toch nog niet vergeten he? Gisteravond nog over ons gedroomd… het was best… wel opwindend haha! Ik zit nu op een andere site… ik mag 3 andere personen uitnodigen die gratis kunnen aanmelden! Moest gelijk aan jou denken…"

Pieter heft één wenkbrauw en langzaam het briefje langzaam terugzakken in zijn koffiekopje. "Gratis?" briest hij. "Mijn aanwezigheid is een privilege. Mijn aandacht is een geschenk. Mijn knipoog? Onbetaalbaar!"

Hij wendt zich tot zijn redactiesecretaresse, mevrouw Blikspier, die inmiddels al jarenlang zwijgt sinds het incident met de dansende letterzetter, maar hem met haar ogen nog steeds zeer effectief kon beoordelen. "Ik word graag gestreeld, mevrouw Blikspier, maar dan écht. Geen virtuele jeukveroorzakers in neonbikini's op een website die klinkt als een keukenapparaat. Ik ben in de ban van een mysterie! Een raadsel zó groot, dat zelfs mijn ego zich soms afvraagt of het wel past in één hoofd." En in zijn notitieboekje noteert hij: "Vandaag geweigerd om digitale liefde te accepteren. Ego intact. Mysterie wacht."

Buiten huilt een postduif. Of het de wind is, of de onvervulde lusten van een digitaal pseudoniem, weet niemand. Maar ergens, in een donker hoekje van het internet, is iemand nog steeds aan het dromen van Pieter Pottenkijker.

MYSTERIE
VAN EGO

VOL- & LEEGLOPER EN DE SLAKKENGANG

De zon hing loom boven de velden, waar de geur van verbrande worsten, nat gras en midlifecrisis door elkaar kringelde. Pieter Pottenkijker zat voorin zijn bolide met open dak, zijn liefje Adri naast hem, in een toestand van filosofische vervoering. De wereld was traag, mooi en licht ironisch – net als hijzelf, vond Pieter. Achter hen echter voltrok zich een drama van haast en onbegrip.

Peter Volloper en Jerommeke Leegloper, het onafscheidelijk duo dat zich doorgaans kenmerkt door lawaai, onhandigheid en het strategisch gebruik van ducttape, zaten bumper klevend te schelden. "Wat is dit voor glibberige bejaardensafari?!" gromde Peter, die met één hand aan het stuur zat en met de andere een thermoskan met automatenkoffie vasthield. "Volgens mij zijn ze aan het fotosynthetiseren," bromde Jerommeke, die zich al vijftien minuten ergerde aan Adri's traag wuivende sjaal.

Op het moment dat Pieter hun voertuig herkende in de spiegel, tikte hij Adri aan. "Liefje," fluisterde hij plechtig, "het ego heeft ons ingehaald. In een bestelwagen met te grote aanhanger en te kleine nuance."

Peter sloeg intussen abrupt een zandweg in, waarbij hun aanhanger met een dreun tegen een verkeersbord bonkte. Een enorme stofwolk steeg op en verdoezelde tijdelijk de zon én elk verkeersinzicht in een straal van drie kilometer. Ergens in die wolk schreeuwde Peter nog: "Ajetoooooo!"

Pieter haalde diep adem en schreef mentaal in zijn dagboek: "Een ego dat haast heeft, is als een buurman die vreemd gaat: hij struikelt over zijn broekspijpen in de haast weer op tijd thuis te zijn."

Adri knikte, zonder het echt te begrijpen, en reikte hem een olijf aan. In de verte klonk het gedempte geluid van een aanhanger die opnieuw de stoep raakte. "De grootsprakers zijn weer aan het werk," fluisterde Pieter. "Of althans… ze doen een poging."

En hij gaf zijn bolide nog wat minder gas. Want ware wijsheid, zo vond hij, rijdt altijd in z'n twee.

AJETOOO!

HET LEK EN DE BOULESBAL

Op camping Domaine Sainte Marie, waar de wijnkaraf nooit leeg is en de waarheid zelden nuchter klinkt, bereikt het ego-onderzoek van Pieter Pottenkijker een nieuw dieptepunt – letterlijk én figuurlijk.

Waar de jeugd zich beroept op Van Kooten & De Bie om te imponeren met schietvaardigheid vanaf drie hoog, beperkt de lokale grootspraak zich tot een andere vorm van 'wapenbeheersing'. De mannen aan de borreltafel, gezegend met kalende kruinen en een tanende testosteronvoorraad, spreken met ontzag over het kraantje dat enkel nog wil lekken.

"Het is geen waterval meer, maar een bron met karakter," aldus een niet nader te noemen gast, terwijl hij een plons bier in zijn mik mikt. Anderen knikken begripvol. Een enkeling huilt zacht.

Daarop volgt onvermijdelijk het onderzoek. Handen als kolenschoppen graven zich in gedachten door donkere tunnels van het menselijk bestaan. "Je moet durven voelen," fluistert Nico Snor met de ernst van een chirurg en het tactgevoel van een straatartiest.

De verhalen worden gaandeweg pikanter. Een man vertelt over een patatje in het Kralingse Bos, waarbij zijn auto dienst weigerde en hij plots uit het struikgewas werd geholpen door twee mysterieuze handen. "Ze wisten niks van carburateurs," zegt hij met glimmende ogen, "maar mijn accuspanning is nooit meer hetzelfde geweest."

Pieter, die ijverig noteert met zijn favoriete vulpen 'de Freudstift', fronst licht. Het ego, zo weet hij inmiddels, heeft een merkwaardige fascinatie voor falende lichaamsdelen en bosavonturen.

Toch was er die middag ook sportiviteit. De eerste jeu-de-bouleswedstrijd, samen met John Labrador, Gorgeous Yolanda en zijn lief, Adri. Pieter had zich voorbereid als een kampioen: polsoefeningen, YouTube-filmpjes, mentale visualisatie. Het hielp niets. Hij en Adri werden zonder mededogen verpulverd. John Labrador gooide als een god, Gorgeous Yolanda had de concentratie van een Shaolinmonnik en de gratie van een panter in linnen broek. "Ach," zucht Pieter filosofisch, "je kunt ook te vroeg pieken." Adri zwijgt. Maar haar blik spreekt boekdelen.

En zo leren we: het ego is als een boulesbal — zwaarder dan je denkt, rolt zelden recht en eindigt vaak buiten de cirkel van de rede.

HET EI VAN NARCISSUS

Pieter Pottenkijker, wiens hoofd inmiddels voller zit dan een Franse supermarkt vóór de lunchpauze, besluit opnieuw tot zijn beproefde methode van zielenreiniging: een wandeling. Geen spirituele queeste, wel een ommetje tussen de boterbloemen en onleesbare verkeersborden.

Het Zuid-Franse landschap om camping Domaine Sainte Marie biedt daarbij uitstekende gelegenheid tot reflectie. Al is het vooral een oefening in keren, want zoals iedere ervaren wandelaar weet: in Frankrijk leidt elk pad vroeg of laat naar een bord met "sens interdit" of een nieuwsgierige jachthond genaamd Bruno.

De ware beproeving van de dag openbaart zich echter bij een lokale eierboer. Daar wordt Pieter opgewacht door een kakelend comité van enkele honderden kippen – dames van gevleugelde stand, met veren zo glanzend als hun ego's. Ze trippellen op hem af met de parmantigheid van dorpsoudsten op een buurtbarbecue.

Pieter, altijd alert op kansen om zijn onderzoek te verrijken, heft zijn camera en klik. Eén klik. Meer is er niet nodig.

De eierdames – tot dan toe trots paraderend als Miss Pluimvee 2025 – exploderen in paniek. Stofwolken stijgen op als bij een mislukt desertfeest, veren dwarrelen als sneeuw in een Wagner-opera. Weg charme. Weg orde. Alleen een eenzaam ei blijft liggen als bewijs van hun existentiële schrikreactie.

Pieter grinnikt zacht. Hij ziet het ego van de kip in volle glorie: luidruchtig, trots, altijd in competitie met de buurkip, maar bij het eerste teken van kwetsbaarheid – de klik van een lens – stuiven ze uiteen als pubers bij een moeder met TikTok.

Peinzend vervolgt hij zijn pad. Zou hier de oorsprong liggen van advocaat? Of de cocktailuitspatting van zijn vader, die eieren klopte in jenever "voor de proteïne"? Misschien. Wat hij zeker weet: ook het kippenego is niet bestand tegen het licht van de waarheid. En net als bij mensen, zit de grootste grootsheid vaak in het kleinste ei. Of in het hardst wegrennende.

EEN PIEPENDE BEDSTEE

Op Camping Domaine Sainte Marie, waar grootspraak net zo vanzelfsprekend is als het onkruid tussen de tegels, maakt men zich op elke dag op voor het nieuwe seizoen. Iedereen is druk – behalve Peter AltijdMoe, die al hijgt bij het idee van fysieke inspanning.

Marga heeft haar alter ego's weer geactiveerd. Overdag is ze de technische alleskunner met een schroevendraaier in de ene hand en een verfkwast in de andere. 's Avonds transformeert ze, met een glas rosé in de hand, in Hyacinth, the lady of the house – een dame van stand die zelfs een mug weet te commanderen richting uitgang. Haar nieuwste project: de restauratie van een antieke bedstee. "Dit is geen bed," sprak ze plechtig, "dit is een erfgoedstuk, een ode aan de romantiek." En met een knipoog die net iets te veel wist, voegde ze toe: "Geloof mij, ook de oudjes doen het best nog."

Al snel ging het niet meer om de bedstee, maar om wat zich er mogelijk in afspeelde. Sinds Marga met glanzende ogen over het project sprak, slopen er 's nachts schimmige figuren langs het chalet. Pieter Pottenkijker – campingfilosoof en fervent notulist van het onzegbare – plaatste een luistervink. "Ik zoek geen spijkers," fluisterde hij, "ik zoek ego's die fluisteren."

Binnen had Marga een kandelaar op het nachtkastje geplaatst – "voor sfeer" – en een spiegel aan het plafond – "voor de historische authenticiteit," beweerde ze met een blik die meer vragen opriep dan antwoorden gaf. "Er is zelfs een geheime lade!" riep ze opgetogen. Pieter spitste zijn oren en noteerde: geheime lade = metafoor voor onderdrukt verlangen? Maar de inhoud stelde teleur: een EHBO-doos, een verlopen tube Bepanthen en een halfvergane winegum.

"Grootspraak," bromde Peter AltijdMoe vanuit zijn tuinstoel. "Net als die keer dat de dartvoorzitter zei dat hij de boog van Cupido had geraakt. Was de katapult van de kidsclub."

Pieter zuchtte filosofisch. "Het ego," sprak hij, "is als een bedstee: piepend, veelbelovend, en verrassend functioneel – als je tenminste de juiste kant op weet te liggen."

P

HET KRASSE KNARREN TOERNOOI

Als er één plek is waar het ego zich ongegeneerd in volle glorie laat gelden, dan is het wel op het jaarlijkse Krasse Knarren Toernooi. Plaatsvervangend Toernooidirecteur Pieter zwaait er de scepter – omdat Staatsraad Van der Molen 'iets met het hart' had – bijgestaan door Adri, zijn lief, die meer rollen speelt dan een slecht geregisseerde eenakter.

De deelnemers zijn even kleurrijk als hun sokken: de een werpt zijn boule met de gratie van een gewonde flamingo, de ander laat 'm rollen als een boeddhistische relikwie. Sommigen spelen om te winnen, anderen lijken in elke worp hun jeugdtrauma's te verwerken.

Verwondingen zijn er jaarlijks: gekneusde tenen, beschadigd ego's, en een enkele overenthousiaste toeschouwer die met een biertje in de hand denkt dat hij de scheidsrechter is. En altijd klinkt daar de klassieker: "Ik speel nooit hoor, maar vroeger… vroeger was ik niet te houden!"

Want dáár zit 't 'm in: grootspraak. Het toernooi is geen competitie, het is een toneelstuk. Elke deelnemer kent zijn rol: de held op leeftijd, de brombeer, de charmante valsspeler en de filosofische buitenstaander met een pet van Leen Bakker. De scores? Niemand die ze bijhoudt. De verhalen? Die groeien jaarlijks als courgettes op paardenmest.

Het mythische middelpunt is de zelfgebouwde toernooikast, gefabriceerd door Marga en Peter Volloper – van wie wordt gezegd dat hij ooit bijna een serieuze baan had. Officieel een ballenbak, in de praktijk een halve kroeg. Wie voor de eerste ronde zijn glas niet geleegd heeft, wordt ceremonieel teruggestuurd om "zichzelf te hervinden".

"Het ego," mompelt Pieter bij het ochtendgloren, terwijl hij het gravel besproeit met whisky, "heeft geen behoefte aan overwinning, slechts aan publiek."

Adri, met een glas witte wijn in de ene hand en een fles rosé in de andere, beaamt het: "En liefst een beetje applaus. Ook als je struikelt."

DAAR MOET OP GEDRONKEN WORDEN!!!
0 2 4 6 8 10 12 12 10 8 6 4 2 0
1 3 5 7 9 11 13 11 9 7 5 3 1
jeu
de
boules

DE BEDSTEE DER BEGEERTE

De zon staat net hoog genoeg om de camping in een gouden gloed te zetten, en bij de blokhut van Marga, alias Hyacinth, klinkt een ritmisch tok-tok-tok van hamer op hout. De nieuwe bedstee neemt vorm aan: een romantisch bouwsel van steigerhout, muskietengaas en een subtiel accent van klimop met een lichte geur van nostalgie en schimmel.

Marga, in tuinbroek en met een potlood achter haar oor, slaat met chirurgische precisie een spijker in de laatste lat. Haar armen gespierd, haar blik vastberaden — het soort vrouw dat je liever niet uitdaagt in een potje armpje drukken.

Vanaf een bankje onder een luifel, met in zijn hand een plastic bekertje instant-cappuccino, kijkt Peter Volloper toe. Zijn normaal zo onrustige motoriek lijkt plots in vertraging te staan, alsof de tijd zelf even wil toekijken. "Madame," begint hij met een stembuiging die in elk Frans restaurant als amuse zou worden geserveerd, "uw vakmanschap is… inspirerend."

Marga draait zich om, hamer nonchalant in de hand als een verlengstuk van haar wil. "Ah, enfin," zegt ze met een knipoog, "een man met een oog voor detail. En voor stevige verbindingen." Peter bloost licht. In zijn hoofd klinkt zacht accordeonmuziek, of misschien is het zijn telefoon met een verkeerd gekozen ringtone. Hoe dan ook, het is een moment.

Ondertussen staat Pieter Pottenkijker aan de overzijde van het terrein, met zijn notitieboekje onder de arm en een lichte frons. "Liefde," mompelt hij, "is als een piepende revolutie. Je weet dat het eraan zit te komen, maar wanneer het gebeurt… is het meestal onder een dekbed van dennenhout."

De wind fluistert de klimop, en ergens in de verte hoort men bij wijze van spreken al de naderende scooter van Vorts' Vliegende Escortservice.

De zomer belooft heet te worden. En niet alleen qua temperatuur.

DE OPMAAT

Op Camping Domaine Sainte Marie heeft de lente plaatsgemaakt voor een ware parade van schone schijn. De voorbereiding op het Krasse Knarren Boulestoernooi nadert zijn hoogtepunt, en wie dacht dat dit slechts een kneuterige ballensport betrof, heeft de tragikomische ernst van het campingvolk schromelijk onderschat.

Gerda Haaknaald, met haar rubberen handschoenen tot aan de oksels, dweilt het sanitair alsof Macron himself er straks zijn presidentiële derrière komt parkeren. “Hygiëne is een staat van zijn,” sist ze tegen een slordige passant, “geen taak, maar een roeping.” Ondertussen zweet Jerommeke Diesel zich een jansalie onder het maaien van het gazon. Elke grasspriet die overeind blijft, krijgt een persoonlijke reprimande. “Groen moet kort! Zoals de lontjes hier!”

Peter Volloper is intussen een menselijke flipperkast. Hij stuitert van doucheslang naar vouwtent, bijgestaan door adrenaline en een licht gevoel van naderend onvermogen. Hij oogt als een man die gisteren nog rustig een sudoku oploste, en nu plotseling gevraagd is de openingsact van een Olympiade te coördineren.

Marga, alias Hyacinth, zit onder een parasol op haar regisseursstoel met kanten kussentje, en dirigeert haar team met de flair van een diva die ooit auditie deed voor Downton Abbey, maar werd afgewezen wegens “te veel karakter.” “Peter, lieverd, zorg dat het vlaggentouw morgen niet knoopt. En Jerommeke, maaien in diagonale lijnen. We zijn hier niet op een gemeentecamping!”

Ondertussen wordt tijdens het dagelijkse borreluur het ware strijdtoneel opgebouwd. Ego’s worden gepoetst als trofeeën. De ene kampioen beweert in 1974 nog tweede te zijn geworden op het regionaal kampioenschap in Fréjus – “achter een Belg, maar die telde niet.” De ander zweert bij zijn magische boulehandschoen, “gemaakt van geit uit de Alpen, oprecht.”

Werner Zoef, de zelfbenoemde entertainer van de camping, kondigt aan dat hij mogelijk de openingsspeech zal geven – “tenzij Macron tóch komt, natuurlijk.” De Keizer en Keizerin van Domaine Sainte Marie kijken instemmend toe vanaf hun wijnvaten, proostend op een toernooi dat in elk geval zijn naam en hun omzet eer aan zal doen.

Pieter Pottenkijker noteert tevreden: “Grootspraak is de warming-up van het ego. De ware wedstrijd begint pas als de ballen zwijgen.”

VAN BOULES EN BORRELPRAAT

Op camping Domaine Sainte Marie is het dagelijks vaste prik: het heilige borreluur. Voor Pieter Pottenkijker dé uitgelezen kans om de ego's in hun natuurlijke habitat te observeren: licht beschonken, oververhit, en met een zelfbeeld waar je de Eiffeltoren op zou kunnen projecteren.

Peter Volloper en Jerommeke Leegloper hebben graag het hoogste woord. Ze waren ooit beroemd – of berucht – in het Hillegomse nachtleven, waar hun lever werd getest op duurzaamheid en taxibedrijven massaal de stekker uit hun klantenkaart trokken. "Toen geen enkele taxi ons meer mee wilde nemen," gorgelde Peter met een knipoog, "namen we gewoon de wals naar huis."

"De wals!" kirde Jerommeke, "Stond daar zomaar! Met sleuteltjes! Alleen… wisten we even niet meer waar die sleuteltjes in moesten. Dus zijn we gaan lopen. Langs de Hillegomse dreven! Op pantoffels."

Pieter nipt aan zijn spaatje en schrijft driftig in zijn notitieboekje onder het kopje Overmoed en Oude Mannen.

Ook Theo WatZegJeMeNou en zijn vrouw, Will HoortUMijWel zijn present. Theo boult niet. Will ook niet. Ze spreken wel veel en op afstand van elkaar. Over het wel of niet gekookt zijn van de worstsalade, of het feit dat Will haar chipkaart in de wasmachine had laten meedraaien "op standje centrifuge." "Zeg Will, hoor jij dat ook?" vraagt Theo; op zijn eigen wijze fluisterend. "Nee!" mimmiekt Will op de haar bekende wijze terug, "maar ik voel het trillen!"

De rest van het gezelschap haalt geluiddempende oordopjes uit de borreltrommel. Pieter houdt het hoofd koel. Hij weet: het is niet de decibel, maar de dominantie die spreekt.

Intussen nadert de eerste ronde van het toernooi. Peter oefent met een boule, struikelt over een slipper en landt in de kaasplank. "Een roquefortje op links!" juicht Jerommeke. "En een camembert op z'n kont," voegt Pieter droog toe.

Zo valt de avond over Sainte Marie, en het mysterie van het ego wordt weer iets duidelijker. Of juist niet. Maar dat is ook de charme van het kampvuur en kaantjesvet: alles smaakt beter met een borrel.

DE STEKELIGE STRATEGIE EN DE HAND AAN HET GAT

Het was een warme ochtend in het champ de chardon de l'amour, een veld zo vol distels en heimelijke verlangens dat zelfs de vlinders er bloosden. Pieter Pottenkijker had zich daar verschanst met zijn elegante alter ego Vlokje Leeflang – die vandaag een licht paarse fluwelen cape droeg – én de Luistervink: een als vink vermomde drone, voorzien van afluisterapparatuur die kon horen hoe een mug zich verslikte in haar eigen gezoem.

Terwijl Vlokje een thermosfles met lavendelthee opende, fluisterde Pieter samenzweerderig: "De egocentrische dampkring op de camping bereikt een hoogtepunt. We moeten de knarren bij hun ego's grijpen voor ze met hun grootspraak de lucht vervuilen." Vlokje keek bezorgd. "Maar Pieter, wat als je straks met zó veel grootspraak thuiskomt dat je een encyclopedie moet uitbrengen? Denk aan de impact! Veertig tinten grijs zal verbleken tot een boekje van Sesamstraat!"

Pieter lachte zacht, met de intensiteit van een filosoof die weet dat hij later verkeerd geciteerd zal worden. "We moeten boven de dekens van de waarheid brengen wat nodig is. Zelfs als dat betekent dat we ze eerst onder die dekens moeten vinden."

Op dat moment zoemde de Luistervink onrustig. Er was nieuws. Marijke Vest en Jan HandAanHetGat hadden zich officieel gemeld als deelnemers aan het Krasse Knarrentoernooi. Vlokje hapte in een kamillekoekje. Pieter stelde haar gerust: "Wat Jan betreft, vrees niet. Hij houdt de hand alleen aan zijn eigen gat. De reden is ongewis, maar ik acht de kans groot dat het ooit als jeuk begon en nu als hobby door het leven gaat."

Vlokje knikte bedachtzaam. "Elk ego heeft zo zijn eigen aardigheden." "Precies," zei Pieter, terwijl hij een distel plukte en het als boekwijzer in zijn notitieboek schoof. "En wij? Wij gaan ze bespieden, ontleden, en – indien nodig – liefdevol fileren."

In de verte klonk het geluid van een pingpongballetje dat tegen een kunstgebit kaatste. Het oefenen was weer begonnen.

DE WIJZEN VAN DE WEIDE

Af en toe drukt Pieter Pottenkijker zijn denkbeeldige snor en trekt zich terug uit het kampgedruis. Even geen roquefortincidenten, geen Theo's met gehoorproblemen, en geen Willen op standje centrifuge. Nee, Pieter zoekt de rust op, de natuur in. Voor het grotere perspectief. Of op z'n minst een beetje stilte zonder schreeuwende worstsalade.

Vandaag wandelt hij langs een uitgestrekte wei, waar een gezelschap runderen zich tegoed doet aan het sappige gras. Koeien en stieren, gezamenlijk, kalm, met een soort zen die je zelden nog ziet bij mensen. Ze maaien het gras als monniken die hun soetra's herkauwen.

Eén van de koeien — een forse witte dame met een blik alsof ze gister nog een college existentiële filosofie gaf — kijkt Pieter aan. Lodderige ogen. Trage knik. Een herkauwbeweging alsof ze zeggen wil: "Wat mot je, snoeshaan?" Pieter grijnst en mompelt: "Ik kom alleen maar wat wijsheid halen." De koe blijft hem aanstaren. Niets meer. Niets minder. Pure, meditatieve desinteresse.

In de hoek van de wei loeit een stier, traag en dof, terwijl hij zijn staart optilt en een giftige wolk het landschap in slingert. Pieter interpreteert het als het runderlijke equivalent van een politieke column: veel lucht, weinig inhoud, maar o zo treffend. De rest van het gezelschap blijft stoïcijns grazen. Eén steekt zijn kop op, kauwt verder, en laat een boer die minstens drie kabinetsformaties oud lijkt.

"Zelfs hun oprispingen zijn relevanter dan de gemiddelde talkshow," fluistert Pieter in zijn notitieboekje.

Hij kijkt naar de dieren, hun zwijgende sereniteit, hun volharding in herhaling. Geen grootspraak. Geen ego's met projectiedrang. Alleen een eindeloze serenade van boe, meuh, en het subtiele commentaar van staart en darm.

En dan weet hij het: het echte mysterie van het ego is niet de grootspraak, maar de stilte die erop volgt. Waar koeien geen woorden voor nodig hebben. Alleen gras. En tijd. En soms een vlaagje strontlucht om het wereldnieuws te duiden.

KLAAGZANG VAN DE KRAAN

Het is vroeg in de ochtend, het uur waarop de zon twijfelt en de camping nog ruikt naar nat gras, vergeten nachtwijn en existentiële twijfel. In het douchegebouw, waar tegels de echo's van ijdelheid weerkaatsen, hangt de Luistervink strategisch tussen een ventilatierooster en een verstopte shampoo-niche. Hij is geblinddoekt – niet uit preutsheid, maar om auditieve focus te garanderen. Plots begint een stem, diep en licht vals, maar doordrenkt van verlangen, te galmen. Het was Conny Vink. Of nou ja – een mannelijke variant die haar repertoire eigenhandig herschiep met een mengeling van nostalgie en heimwee naar… tja, erectie en exotica.

"In m'n droom zal ik mij nooit vervelen - Dan bouw ik de grootste luchtkastelen - Ik neem de hele wereld in m'n handen - En ik zweef weg naar verre vreemde landen - Op de wolken ga ik in pyjama - In een uur zomaar naar Yokohama - En zo beleef ik in die kleine uren - Dolle dwaze vreemde avonturen. Maar dan die kraan die lekt - Dat kraantje daar beneden - Dat stijgt, 't is even maar -En zijgt met een zucht naar omlaag."

Pieter Pottenkijker ontvangt de live-audio via zijn speciaal geprepareerde notitieboek (uitgerust met bluetooth en zachte kaft). Hij sluit zijn ogen, neemt een slok koffie en luistert. "Een ego dat zichzelf opblaast in dromen, maar leegloopt onder de douche," fluistert hij. "Een klassiek geval van compensatoire grootspraak. De pyjamareiziger. De Yokohama-yoghurtjager. Groot in gebaren, klein in daadkracht."

Het refrein herhaalde zich, en ergens in de cabine werd een kraan driftig dichtgedraaid, als poging om het onheil te bezweren. Tevergeefs. Het ego had gezongen, en daarmee gesproken.

Pieter noteert: Analyse ego-subtype: De balladeur der beperkte bereikbaarheid. Neiging tot verbale overcompensatie. Emotionele expressie via Conny V.

Hij kijkt op. "We weten niet wie het is, en dat is misschien maar goed ook. Sommige mysteriën moeten gewoon zuchten, druipen, en verdwijnen in het doucheputje van de ziel." De Luistervink klikt tevreden en vliegt terug naar zijn nest van washandjes en discretie. De ochtend breekt aan, en ergens op de camping liep een man, fluitend, met net iets te veel zelfvertrouwen richting ontbijt. Pieter glimlacht.

BOEREN, BOODSCHAPPEN EN BESNORDE BELOFTES

Het leven op Domaine Sainte Marie bloeit als een te veel bemeste courgette. Terwijl Jerommeke Leegloper, met een tuinheggenschaar in de hand en een frons die doet vermoeden dat hij in stilte gedichten van Toon Hermans declameert, de bomen snoeit als ware het overjarige kapsels van vergeten talkshowgasten, draait de rest van de camping ook op volle toeren.

Marga, The Lady of the House "Hyacinth", paradeert samen met Gerda Haaknaald – breiende feministe en voorzitter van de plaatselijke club voor levensbomen – door het dorpscentrum. Hun boodschappenkar kraakt onder de zwaarte van biologisch verantwoorde tofu en een mysterieuze aanbieding: 3 potten ego-paté voor de prijs van 1.

Ondertussen trapt Piet de Gieter zich met een groep nieuwsgierige gasten een hernia richting Treteau, alwaar hij hen met quasifilosofische oneliners laat mijmeren over het verschil tussen regenwateropvang en zielsreiniging. "Alles stroomt, tenzij je het tegenhoudt," spreekt hij bij een vergeelde regenton, waarna hij stilletjes begint een hortensia bewatert.

Op het hoofdterras schraapt Peter Volloper zijn keel. Zijn nieuwste bijdrage aan het campingleven heeft de vorm van een roll-up banner waarop in sierlijke letters prijkt: **"Op de camping met je tent, is het de boer die je verwent!"**

Of deze belofte juridisch bindend is, blijft onduidelijk. Pieter Pottenkijker maakt in elk geval aantekeningen. Marketing-grootspraak met mogelijk zedelijk randje. Kans op metaforisch of letterlijk verwennen nog nader te onderzoeken.

Pikanter wordt het als bekend wordt dat het tekort aan loodgieters zó nijpend is, dat campinggasten voor elke lekkende kraan nu konden kiezen tussen een spoedreparatie óf een rustgevend gesprek met Boer Harm over emotionele doorstroming. "Geen gebrek aan boeren hier," mompelt Pieter terwijl hij met zijn notitieboek onder een parasol zit. "Maar wie o wie repareert de kraan die lekt in onszelf?"

De Luistervink cirkelt boven de nog lege wijnbar. Er rommelt iets in de verte. Een combinatie van onweerswolk en mannenkoor. Pieter spitst zijn oren. Een nieuw ego nadert over het karrenspoor. Het zingt. En het heeft modder aan z'n klompen.

Op de camping
met je tent,
is het de boer
die je verwent!

VAN DOFFERS, DUIVINNEN EN DE KETSER

Pieter Pottenkijker zit onder zijn parasol met een potje vijgenjam en een gevoel dat iets groots zich aandient. Niet ver van zijn stoel staat Peter Volloper triomfantelijk naast zijn net gelanceerde sloganbanner. De letters glansden in de zon alsof ze in massageolie waren gedrenkt: **"Op de camping met je tent, is het de boer die je verwent!"**

Plots klinkt het gerinkel van Pieters' campingtelefoon. Een onbekend nummer, doch doordrenkt van ongeduld. Het is Dick Vlieg, eigenaar van Vorts' Vliegende Escortservice – gespecialiseerd in romantisch luchtverkeer met postduiven en zijden lintjes. "Zeg, wat hoor ik nou? Boeren die verwennen? Is die Volloper nu bezig mijn duiven werkloos te maken?!" briest Dick. Peter Volloper sust de gemoederen. "Nee nee, Dickie! Geen concurrentie, pure aanvulling. Jij levert de duivinnen, ik lever de doffers. Het is een coöperatieve coïtale coalitie, zou je kunnen zeggen."

Dick heeft geen woordenboek bij zich, maar hoort vooral dat zijn omzet veilig is. En dus stuurt hij zijn Vliegende Taptoe verder richting Zuid-Frankrijk. "Noem me maar weer gewoon Dick de Ketser," riep hij opgewekt. "Ik wil mijn titel heroveren bij het Krasse Knarren Boulestoernooi!"

Intussen komen er ook trillingen binnen via Pieters' LuistervinkLink™: rooksignalen uit Twente. Jan HandAanHetGat meldde dat zijn auto in staking was en dreigt zijn jaarlijkse aankomst op Domaine Sainte Marie te missen. Lopen is onbegonnen werk, tenzij je pelgrimsplichten hebt. Gelukkig kwam de ANWB met een geeloranje deus ex machina. Diagnose: spanningsarmoede in de accu. Jan herstelt onmiddellijk, zowel mechanisch als emotioneel, en stapt met hernieuwde energie in.

Pieter noteert: 1) Ego in paniekmodus bij mobiliteitsverlies 2) Dick en Peter: machtsstrijd vermomd als samenwerking 3) Spanningsloosheid beperkt zich niet tot accu's. En hij denkt: "De ego's verzamelen zich als wolken voor een zomerstorm. Hoog tijd voor een paraplu van zelfinzicht en een stevig potje boules."

In de lucht cirkelt een duif. Aan haar pootje zit een briefje: "Jij bent de doffer van mijn dromen. Kus, Vorts' Valentijn." Pieter glimlacht. De liefde hangt in de lucht. En misschien ook een beetje ammoniak.

Op de camping
met je tent,
is het de boer
die je verwent!

VAN WALLETJES, WEEMOED EN WAANZINNIGE WENDINGEN

(OF: SOZIO, SOZEN EN SOEP VAN DE DAG)

Pieter Pottenkijker zat nog geen vijf minuten stil onder zijn parasol met koffie en een licht ironisch sudoku-boekje, of de rust werd wreed verstoord. Zijn campingtablet (versie 2016, met kurken beschermhoes) begon te trillen als een opgewonden wijnkurk. De oorzaak: een levensgrote advertentie op LinkedIn. **Vandaag naar de drukker gestuurd: Sozio 2!** En daar stond het. Zwart op wit. Pieter zélf als gasthoofdredacteur. Thema: "Jij en ik: samen werken aan een sterk Sociaal Domein."

De redactie, tot dan toe nog lollig bezig met het samenstellen van een bingo voor het Krasse Knarren Kampioenschap, raakte collectief in paniek. Pieter? Serieus werk? Betaalde columns? Zinvolle zinnen zonder dubbele bodem? "Ik dacht dat hij onze chroniqueur van de campingsoul was?" snikte Gerda Haaknaald. "Hij was onze gids in de wondere wereld van mannelijke overmoed en lekkende kranen!" mompelde Jerommeke Leegloper terwijl hij een dennenboom asymmetrisch knipte uit pure stress.

Pieter zelf is onaangedaan. "Tja," sprak hij met zijn inmiddels beroemde glimlach, "ik eet gewoon van twee walletjes." "De belangrijkste vraag is," vervolgde hij terwijl hij een vijgje op zijn cracker legt, "hoe aantrekkelijk jullie het walletje aan jullie kant willen vullen."

De redactie schoot direct in de brainstormmodus. Ideeën als "De Pottenkijker Podcast", "Mysterie Merchandise" en zelfs een duet met Dick de Ketser op het grote campingpodium werden geopperd. Alles om Pieter te behouden. Ondertussen werkte de eindredacteur met koortsige vingers aan een tegenoffensief. De slogan moest krachtig zijn. Onweerstaanbaar. En misschien een tikje dreigend. **Mis dit mysterie niet! Reserveer jouw exemplaar hier. Het kan wel eens het laatste zijn.** Pieter knikt goedkeurend. "Mysterie verkoopt," fluistert hij. "Zeker als het zichzelf niet te serieus neemt."

En hij noteert in zijn boekje: Ego in transitie – tussen grootspraak en grootspraak in dienst van het goede. Of, in eenvoudiger woorden: Zelfkennis met een subsidieparagraaf.

De camping kreunt. De zomer gloeit. Het mysterie is nog lang niet opgelost.

MIS DIT
MYSTERIE
NIET!

DE BARONES EN DE HERTOG

Het was vrijdagmiddag en het borreluurtje strompelde net op z'n tweede been toen de deuren van De Verbroederij met een dramatisch gekraak opensloegen, alsof de zwaartekracht zelf even op vakantie was. Iedereen schoot overeind — nou ja, zover de reuma, artrose en strakgespannen broeken het toelieten.

Pieter Pottenkijker keek op van zijn biertje (met alcohol) en dacht even: "Is dit Dick Vlieg van Vorts' Vliegen Escortservice? Heeft hij z'n reis nu al voltooid?" Maar toen zag hij boer Harm nog gewoon een koe aan een speen trekken en stonden zelfs de dames van de rummikubclub strak in het gelid. Dit moest iets groters zijn. Macron misschien? Of erger nog, een ambtenaar van ruimtelijke ordening?

Maar neen! Het waren Zijne Hoogadellijke Hertog Jan van Bakkebaard tot Bakkebaard — en zijn eega Barones Liesbeth, freule van Sigaret tot Asbak, gestoken in een japon waar menig IKEA-gordijn nog nachtmerries van krijgt. Samen heersen zij over Château de La Boulaize, een kasteel zo chic dat zelfs de dakgoten Frans spreken.

Na het hofwaardige entreegeweld (inclusief een buiging van Nico Snor, die daarbij even leek haar schoenen te kussen) bleek het stel gelukkig ook gewoon trek te hebben. De barones mompelde iets over foie gras met een fries accent, en de hertog bestelde drie borden bitterballen "om strategisch te delen."

Bij Marga, alias Hyacinth, the lady of the house, zit je dan gebakken. Zeker met Gerda Haaknaald als serveerster — snel als de bliksem, scherp als haar eyeliner — en Peter Volloper die vrijwillig de afwas doet in ruil voor 'artistieke erkenning' en een flesje mierzoete port.

Terwijl de gasten zich laafden aan huisgemaakte huzarensalade met een bite van 1997, vertelde de hertog over het kasteel: negen vensters breed, met een dubbele trap in hoefijzervorm — wat volgens Pieter vooral handig was bij dronken afdaling. "We hebben het zelf gerestaureerd," zei de barones trots. "Met onze eigen handen én een ploeg goedkope Poolse adel."

De menigte applaudisseerde. En Pottenkijker dacht: Als het ego ergens floreert, is het op een Mansard-dak met uitzicht op een cocktailzaal van 280 vierkante meter. Hij nam nog een slok. De barones knipoogde. De avond kon niet meer stuk.

DE VERBROEDERIJ

DE GROTE PRIJS VAN SAINTE MARIE

De ochtendzon glanst over camping Domaine Sainte Marie alsof zelfs de hemel weet dat het vandaag menens is. De geur van vers gemaaid gras mengt zich met de damp van opgewarmde croissants en licht bezwete ego's. Alles wijst erop dat er iets groots staat te gebeuren. En dan hebben we het niet over het dorpskaatsen of het jaarlijkse concours van de best gevulde navel. Nee, het is kwalificatiedag.

De Lady of the House — doorgaans het toonbeeld van beheersing, bloemenjurken en borderline snobisme — is vandaag haar innerlijke "Hyacinth" volledig kwijt. In plaats daarvan: een vrouw op een brullende grasmaaier van het merk Ferrari, snijblad één meter doorsnee, haardos wapperend als een kampvuur in de mistral. Ze maait niet. Ze racet. Ze vliegt. En ze kijkt alsof ze Max Verstappen weleens een lesje wil geven in het nemen van binnenbochten op grindpaden.

Peter Volloper, zichzelf ooit uitgeroepen tot semiprofessioneel brommerfluisteraar, heeft zijn Tauris-buggy van stal gehaald. Met de vage ambitie haar rondetijden te verbeteren en de minder vage hoop op applaus (of een flirt). Zijn strategie: te dicht achter haar rijden om haar te 'drukken'. Resultaat: een aanhanger vol prei die van een Franse fiets valt en drie klapstoelen die het luchtruim kiezen.

De rust op de camping? Volledig afgemeld.

Pieter Pottenkijker staat met een mok lauwe oploskoffie te kijken naar het tafereel, terwijl Adri, zijn geliefde met gezond verstand en een boodschappenlijst van vijftien punten, de boel ontvlucht richting de Intermarché. "Ik haal wel boodschappen," zei ze, "en misschien innerlijke rust."

Ondertussen, bij de poort van ontvangst, drommen mannen samen als pubers bij een boybandconcert. Gekleed in T-shirts net te strak om hun leeftijd te verhullen, wachtend. Waarom? Omdat Dick Vlieg vandaag zal arriveren. De man, de mythe, de motor met een bijpassende stem. De Escortservice zonder escort, maar met charisma voor drie.

In de bomen tortelen de duiven, alsof zelfs zij denke : Laat dit maar aan de mensen over. Wij houden het gewoon bij paren en koeren. Pieter zucht. De ego's warmen al op. De ware race moet nog beginnen.

DOMAINE
SAINTE MARIE
FERRA

EIEREN, EGO'S EN ELEKTRISCHE LUCHT

Zodra Marijke Vest, Jan HandAanHetGat en Dick Vlieg de camping betreden, verandert de atmosfeer — letterlijk. Alsof de hemel zelf allergisch is voor hun entree. Donkere wolken pakken zich samen boven Domaine Sainte Marie. De lucht is dikker dan het kapsel van Jan in zijn glorietijd bij de postduivenclub.

"Ze zijn aangekomen," fluistert Pieter Pottenkijker, terwijl hij een zweetdruppel van zijn neus wrijft. "En met 'aangekomen' bedoelen we: het ego kwam vijf minuten eerder dan hun koffers."

De temperatuur stijgt met elke voetstap die het trio zet. Dick Vlieg, getooid met zonnebril en de uitstraling van een man die zelfs zijn eigen echo de mond snoert, laat zich zakken in een plastic tuinstoel met het zelfvertrouwen van een rockster op pensioenleeftijd. Marijke spreidt een kleedje dat volgens geruchten ooit dienstdeed als gordijn in een boeddhistisch klooster, en Jan… Jan is Jan. Altijd met zijn hand ergens bij een gat.

De lucht bromt. De camping houdt de adem in. Iemand mompelt iets over een bezweringsdans, maar de enige die beweegt is Marga — Hyacinth herself — die snel de tuinstoelen vastzet en de partytent zekert alsof ze een orkaan verwacht.

En dan… niks. Geen bliksem. Geen donder. Alleen een dramatisch rommelend wolkendek en Nico Snor die op dat moment besluit zijn dagelijkse ronde te doen. In een konijnenpak. "Voor de kinderen," zegt hij. Die zijn er niet, maar dat mag de pret niet drukken. Met een mand vol eieren paradeert hij over het terrein, dansend als een bezeten paashaas op slippers. "Volgens mij zijn het er twaalf per dag," fluistert Marga. "Hij zegt dat hij ze verstopt. Maar ik heb hem betrapt bij de koelbox." Pieter knikt. "De enige bezweringsdans die hier werkt is die van cholesterol."

Langzaam trekt het onweer weg. Dick schenkt zichzelf een glaasje Grand Cru van Château Ego in. En Pieter, die schrijft die avond in zijn notitieboekje: "Sommige stormen razen alleen vanbinnen. En daar zijn eieren soms gevaarlijker dan bliksem."

DE INSPECTIE VAN DE ILLUSIE

Het was nog geen elf uur ‘s ochtends of er cirkelde een vliegende radio boven Domaine Sainte Marie. Jacques Klöters, met zijn iconische radioprogramma De Sandwich, liet gasten die luisteren wilden genieten van zijn muzikale keuzes. Of hij nu met opzet het luchtruim surveilleerde of een vergeten verjaardag probeerde te vieren — niemand wist het zeker. Pieter Pottenkijker tuurde door zijn verrekijker en knikte bedachtzaam. “Dat is geen toeval,” mompelde hij, terwijl hij een hap nam van zijn te lauwe croissant.

Beneden op het grind, bij de poort, stond Dick Du Haut Champ — alias Dick Boxer — alweer in zijn leren jasje te poseren alsof hij elk moment de cover van La Vie du Vinyl moest sieren. Naast hem: Madeleine Marquise de Frisson-les-Bois, met een zonnehoed die meer schaduw gaf dan een gemeentelijke vergadering over hondenbelasting.

Hun bezoek was kort maar indrukwekkend. Ze inspecteerden de sanitaire voorzieningen (“passabel met een zweem van nostalgie”), lieten zich fotograferen bij de pétanquebanen en vroegen driemaal om “de wifi-code voor diplomatieke doeleinden”. Pieter vermoedde dat achter hun plotselinge verschijning een hogere hand zat — de hand van Staatsraad Van Der Molen, die nu eenmaal graag zijn oor te luister legt zonder zelf aanwezig te zijn.

Inmiddels borrelde er op de camping van alles. Letterlijk. De aanloop naar het Krasse Knarren Boulestoernooi deed de kampioenen in spé besluiten tot drooglegging. Althans: “tussen de slokken door,” zoals Jan HandAanHetGat het noemde, waarna hij een nieuw glas bier bestelde.

Nico Snor had zijn vijfde gebakken ei al op. “Eiwit is spierkracht,” verklaarde hij, waarna hij struikelde over een jeu-de-boulesbal en bijna op Madeleine landde, die dat “een culturele aanvaring” noemde.

Pieter schreef die avond: “Wanneer ego’s landen in leren jassen en zonnehoeden, blijft geen illusie onberoerd. Zelfs niet bij de boulers. En al zeker niet bij de eieren.”

CAMPING

SOUVIGNY EN HET SACRALE ZELFBEELD

Het was zondag, en de camping was zo stil dat zelfs Nico Snor zich fluisterend afvroeg waar zijn eieren gebleven waren. Pieter Pottenkijker zag zijn kans schoon en nam Adri, zijn charmante geliefde met een passie voor oude stenen en verse croissants, mee op pelgrimstocht — naar het mystieke Souvigny.

"Een spirituele dag," fluisterde Pieter plechtig bij aankomst, waarop Adri antwoordde: "En een parkeerplek in de schaduw. Het is een wonder."

Souvigny bleek een stadje waar je struikelt over de geschiedenis. Pieter, nog licht bedwelmd door de geur van middeleeuwse plechtigheid, betrad de Prieuré Saint-Pierre-et-Saint-Paul met een air alsof hij persoonlijk afstamde van abt Odilon. "Voel je dat, Adri?" zuchtte hij. "De zwaarte van het ego dat hier ooit op zijn knieën lag."

Adri, minder gevoelig voor metafysica, keek vooral geïnteresseerd naar een beeld van Sint Mayeul dat, volgens haar, "verdacht veel op Jan HandAanHetGat lijkt, maar dan met meer kleding." Het Musée de Souvigny bracht geen rust. Pieter raakte geobsedeerd door de zodiakzuil — een 12e-eeuws astrologisch raadsel dat hem volgens eigen zeggen "aanzag en beoordeelde". Hij begon de tekens te duiden op zichzelf: Leeuw (natuurlijk), Waterman (want visionair), en een snufje Tweelingen ("voor mijn complexiteit"). Adri vroeg of hij dat allemaal uit het begeleidende bordje haalde, maar Pieter mompelde iets over "innerlijke roeping" en liep door.

In de Franse tuinen achter de priorij kwamen ze tot rust. Adri plukte een blad van een monastieke lavendelstruik en fluisterde: "Als deze plek iets leert, is het dat schoonheid en spiritualiteit prima samengaan met een beetje zelfspot." Pieter knikte ernstig. "En met goed snoeien."

Op de terugweg naar de camping noteerde Pieter in zijn notitieboekje: "Souvigny. Waar het ego pelgrim wordt, de pastoor een spiegel is, en zelfs een zodiakzuil fluistert: je neemt jezelf iets te serieus, cher ami." Adri lachte. "Misschien is jouw sterrenbeeld gewoon Wichelroede." "Of Grootspraak, met ascendant in Zelfbeeld," antwoordde Pieter droog.

En zo keerde het duo terug naar Domaine Sainte Marie. Gelaafd, geheiligd — en met een lavendeltakje tussen de tanden.

DE OPENINGSCEREMONIE DER OPGEBLAZEN EGO'S

Maandagochtend. De dauw ligt nog als een vers gestreken onderbroek op de velden als Pieter Pottenkijker – in linnen broek en met de flair van een mislukte filmregisseur – de laatste stukjes tape van het scorebord af peutert. De geur van versgemalen koffie en mild ranzige bouleswas hangt zwoel over het terrein. Dit is het moment. De ouverture van het Krasse Knarren Boulestoernooi.

Pieter, tijdelijk gepromoveerd tot toernooidirecteur wegens de afwezigheid van Staatsraad Van der Molen (voor het laatst gesignaleerd bij een meditatieve wijnproeverij in de Ooij, met Sonja in kleermakerszit), probeert de kalmte zelve te zijn. Maar zijn oksels denken daar anders over. Marga – zijn steun, toeverlaat en zelfbenoemd ceremoniemeesteres – beent in strakke Hyacinth-stijl over het terrein met een clipboard en een blik waarmee je verglaasde hagelslag zou kunnen smelten.

Dan klinkt er rumoer. Een geronk. Een wolk van Eau de Rijpe Charmeur en diesel. Op veld drie rijdt een scooter. Macron? Nee. Zoef? Nog niet. Uit de rook verschijnt – op zeven centimeter hak – Liesbeth, freule van Sigaret tot Asbak, in luipaardprint en met een zonnebril zo groot als de ego's die hier rondlopen. Ze blaast een rookkring richting de meetlat en roept met stem als schuurpapier: "Spelen, jongens! De dood is pas spannend als je niets te doen hebt."

De menigte barst uit in half-ironisch applaus. Pieter zwikt bijna zijn enkel in een nervositeitsdansje, maar Adri – zijn eeuwige lief én deelnemer – kijkt hem aan met die blik van: "Doe maar normaal, lieverd. Of wat voor jou doorgaat voor normaal."

Dan klinkt er een plots jodelend geluid. Het is Werner Zoef, binnen geparachuteerd met glitterpet en toeter, roepend: "De bal is rond, maar mijn ego is vierkant!" Hij kust Liesbeth vol op de mond – of tenminste, haar rookwolk – en neemt positie achter de microfoon. "Namens het genootschap van de opgeblazen zielen: laat het toernooi der ijdelheid beginnen!"

En zo geschiedde. De boules rollen. De ego's ook. Maar niemand rolt zo soepel als Liesbeth op hak.

KRASSEN KNARREN
BOULESTOERNOOI
1 2
2
4
5

DE OOIEVAAR EN DE ALIEXPRESS

Terwijl op het boulesterrein de ego's de lucht in zwellen als soufflés met identiteitscrisis, blijft het platteland opvallend onaangedaan. Geen bombastisch openingswoord, geen parfumwolk, geen luipaardprint. Alleen het zachte geronk van een oude Fendt die met een zekere waardigheid over het pas gemaaide graanveld trekt. Hier geen praatjes, alleen praktische broeken en modder tot aan de knieën.

Pieter Pottenkijker, in een moment van bezinning (lees: vluchtpoging van Liesbeths parfumfront), staart naar het landschap. Hij ziet de boeren, die met hun voeten op de aarde en hun hoofd bij de oogst, niets moeten hebben van "boules met bombarie". "De enige bal die wij rollen is een hooibaal, jongen," had boer Yves hem eerder fijntjes toegesnauwd, terwijl hij een vinger opstak naar Werner Zoef die in paillettenjas op zijn glitterstep passeerde.

Maar wat Pieter nog meer bezighoudt: de ooievaars. In tientallen staan ze in het afgemaaide veld als de juryleden van een vogelversie van Holland's Got Talent. Ze turen, stappen, en… wachten. Waarop? Niemand weet het. Er is geen baby in zicht. Geen wieg. Geen waslijn met luierlading. Niets. En dus rijst de vraag in Pieter op – met de intensiteit van een thriller in een kappersblad – waar laten ze in godsnaam al die luiers?

Marga, die plots naast hem opduikt met haar clipboard als excuusstas, fluistert samenzweerderig: "AliExpress. Just-in-time delivery. Gehoord van de pakketbezorger. Die ooievaars krijgen het gewoon per drone. Alles. Luiers. Baby's. Misschien zelfs de moeders."

Pieter slikt. Niet vanwege het idee van ooievaars met online accounts, maar vanwege het onheilspellende gevoel dat een sprookje ten einde loopt. Als AliExpress de baby's gaat leveren, wat blijft er dan over van het wonder? "Een bestelcode met track & trace," mompelt hij mismoedig. "En een retourbeleid," voegt Marga droog toe.

Op het veld rollen ondertussen de boules en het grootspraakgehalte is inmiddels hoger dan het ego van een bokito met mediatraining. Maar Pieter weet: ergens tussen tractor en ooievaar wordt nog gewerkt aan iets échts. Iets dat geen glitter nodig heeft. Misschien… de waarheid? Of op z'n minst: een luier.

DE KABINETSKLAPPER

Pieter Pottenkijker, gewapend met zijn campingstoeltje, verrekijker en een half afgekoelde Senseo-pad, tuurt over de natte grasvlakte van Camping Domaine Sainte Marie. De zon weigert zich te laten zien, net als zijn humeur. "Een wolkendek vol politieke damp," bromt hij, terwijl hij zijn ontbijt – een kom havermout met aspirine – in stilte naar binnen werkt. Maar wat hem écht zwaar op de maag ligt, is het nieuws uit Den Haag.

Geertje OlifantInDePorseleinkast – de man die nooit fluistert maar altijd buldert – heeft, volgens de laatste pushmelding van BNR BingoNieuws, het kabinet eigenhandig opgeblazen met een welgemikte zin over "on-Nederlandse soep-eten-de-immigranten." Pieter zucht. "Grootspraak van het hoogste niveau," mompelt hij, "maar wel met de retorische subtiliteit van een bladblazer in een bibliotheek."

Intussen, in Stadskanaal, schuift premier Schoof – de man met het charisma van een printerhandleiding – aan bij de ontbijttafel van Staatsraad Van Der Molen. Sonja, de onofficiële koningin van de koffietafel en nationaal kampioen "passief-agressief roeren," schenkt zwijgend bij. "Zullen we het dan maar regelen, meneer de premier?" zegt Van der Molen, die altijd klinkt alsof hij net een vergadering met zichzelf heeft gewonnen.

En dan, alsof het nog niet vreemd genoeg is, meldt Donald J. Trump zich via een beamer in de Statenzaal. "Nederland, listen," buldert hij. "We love your cheese, your tulips, and your stroopwafels. Join us. Be State 52. Think about it. We'll build a windmill on every corner. No more immigrants – only influencers!"

Pieter verslikt zich in zijn havermout. Hij kijkt naar zijn campingbuurvrouw, Mevrouw Schotel, die alleen maar fluistert: "Nou, ik zeg: als Trump onze premier wordt, verhuis ik naar België. Of Zeeland."

Pieter krabbelt iets in zijn notitieboekje: "Mysterie van het Ego – Grootspraak als staatsvorm?" Misschien is dit allemaal geen politieke crisis, denkt hij, maar gewoon een groots opgezette auditie voor een internationaal toneelstuk. Titel: De Klucht der Kletskoek, met als slotzin: "En zo eindigde het land waar alles mag, in een aflevering van politiek improvisatietheater – zonder souffleur, maar met véél ego."

THE 'NETHERLANDS AS THE 52nd STATE!

DE STRATEGEN VAN DE ZILVEREN SCHOENZOOL

Na de glorieuze openingsceremonie – inclusief rookgordijn, scooterdefilé en een jodelende parachutist – breekt op maandagmiddag de échte strijd los. Acht wedstrijden per ronde. Zes rondes. Zestien ego's met zweetbandjes en strategisch geplaatste zonnehoeden. Het Krasse Knarren Boulestoernooi is officieel van start.

Toernooidirecteur Pieter Pottenkijker – inmiddels uitgerust met een fluitje, een polsmapje en de gemoedstoestand van een overspannen postbode in de zomerhitte – houdt het schema angstvallig in de gaten. "Iedereen speelt zes keer. Nooit met dezelfde partner. Géén herhaling. Géén geklaag," mompelt hij als een mantra terwijl hij met stift en zenuwtrek over het scorebord krast. Maar achter de ogenschijnlijke sportiviteit ontvouwt zich een spel van sociopolitieke finesse en strategisch geflirt. In de schaduw van veld 2 fluisterde Hendrika tegen Will: "Als jij donderdag nog drie punten scoort, kom je in de finale. Dan ben ik je partner, toch schat?" Will knikte – zwoel en volledig onwetend.

Aan veld 4 rekende Dick ondertussen op een bierviltje uit wie hij in ronde 6 móést verslaan om niet tegenover Gerda in de finale te eindigen. "Ego of niet, die vrouw gooit boules als granaten," zegt hij zachtjes, terwijl zijn huidige partner Theo de meetlat probeert te gebruiken als wandelstok.

Gerda en Conny, inmiddels onder de naam De Zilveren Schoenzooltjes op sociale media viraal aan het gaan, houden elk uur hun eigen persconferentie naast de composthoop. "We spelen niet voor de winst, maar voor de wijn. Al helpt winnen natuurlijk bij het schenken," knipoogt Gerda, terwijl Conny een selfie maakt met haar boule op haar hoofd.

Pieter, die inmiddels door zijn lief Adri stevig in de gaten wordt gehouden – "Niet weer stresseten, Pieter. Die kaasstengels tellen niet als avondeten" – probeert kalm te blijven. Want op vrijdag zal de waarheid zich ontvouwen: de finale der vier grootsten. Of beter gezegd: de vier spelers met de meeste punten, het grootste uithoudingsvermogen en het kleinste filter voor ironie.

En zo rollen de boules, de strategieën én de versierpogingen voort. Op naar donderdag. Op naar de finale. Op naar de climax der krasse knarren.

KRASSE KNARREN
BOULESTOERNOOI
1 2 3 4 5 6 7
1 2 3 4 5 6 7
2 5 6 7
3 5 6 8
DE ZILVEREN
SCHOENZOOLTTJES
PF

TOERNOOI DER TOTALE ONZIN

De zon staat net zo zelfverzekerd boven het boulesterrein als Henk de Hamer, een legende die volgens eigen zeggen in 1994 nog een bouleswedstrijd tegen de Dalai Lama speelde. “Hij gooide zen, ik gooide raak,” roept Henk, terwijl hij een baguette als meetlat gebruikt. Niemand weet of het waar is. Iedereen knikt bewonderend. Grootspraak: 1, realiteit: 0.

Toernooidirecteur Pieter Pottenkijker, gewapend met een thermoskan, zonnepet en een kladblok vol onleesbare notities, kijkt met argusogen toe. Hij weet wat er speelt. Dit is geen gewoon boulestoernooi. Dit is de Olympiade van Onzin.

Veld 3 is inmiddels bezet door Johan “Tornado” die bij hoog en laag beweert ooit een boule zó hard te hebben gegooid dat hij een egel knock-out sloeg en per ongeluk tot ereburger van Frankrijk werd benoemd. “Ze noemen me nog steeds Monsieur Boule Fatale in Toulouse,” fluistert hij samenzweerderig tegen een verbaasde postbode.

Aan de rand van het veld zit Hendrika Glitterhand met iets wat zo maar de chihuahua van Brigitte Bardot zou kunnen zijn op schoot. “Ik heb nog met Brigitte pétanque gespeeld in Saint-Tropez,” zegt ze tegen een groepje bewonderaars. “Brigitte de vrouw, niet de hond. Hoewel de hond ook aardig mikt.” Brigitte blaft instemmend, wat voor de groep het sluitende bewijs is.

Pieter probeert orde te houden, maar wordt overvallen door ego’s die met de precisie van een Zwitsers horloge onzin afvuren. Eén deelnemer beweert te hebben gebouled op het dak van de Eiffeltoren. Een ander zegt een geheime boulesschool te hebben gerund in Tibet. Pieter mompelt: “Als dit zo doorgaat, moeten we dopingcontroles doen op fantasie.”

De scheidslijn tussen grap en geloof wordt met elke bouleronde dunner. Pieter noteert op zijn kladblok: “Nieuwe categorie: Grootspraakklassement.” Want wie de meeste onzin met de meeste overtuiging weet te verkopen, verdient misschien geen medaille… maar wél een eervolle vermelding op het bord van legendarische lulkoek.

HENK DE HAMER
MIEUVE CATE CORIF GRASTSFRAM KLASSEMENT
PIETER
TORNADO
ARF ARF

DE KUNST VAN OVERDRIJVEN

Grootspraak is de prachtige, eeuwenoude traditie waarbij iemand met de zelfverzekerdheid van Trump en de geloofwaardigheid van een dronken waarzegger beweert dat hij de wereld aankan. Het is de kunst van opscheppen, overdrijven en ronduit verzinnen – maar dan zó dat mensen het (voor even) geloven.

Neem bijvoorbeeld een muzikant die "een beetje gitaar speelt" en bij navraag beweert dat hij "ooit bijna in het voorprogramma van Coldplay stond." Of de oom die bij elke familiebarbecue doodleuk beweert dat hij in zijn jeugd door Ajax is gescout, maar "de training niet eens hoefde af te maken" omdat hij eigenlijk te goed was. Grootspraak is ook die vriend die zegt dat hij "fluent Spaans" spreekt, maar bij de eerste de beste tapasbar blijft steken op "dos cerveza, por favor" en dan zenuwachtig naar de ober kijkt.

Het mooiste aan grootspraak is dat het vaak begint met een snippertje waarheid. Misschien wás die muzikant wel eens in de buurt van een podium waar Coldplay later speelde. Misschien heeft die oom ooit een voetbal aangeraakt. Maar ergens in het proces is de realiteit vakkundig weggefilterd en vervangen door een epische legende waarin de spreker zelf uiteraard de held is. Grootspraak is een vorm van sport. Een wedstrijd in wie de grootste onzin met het meest serieuze gezicht kan vertellen. En wie weet? Als je het vaak genoeg herhaalt, begin je het misschien zelf nog te geloven ook. Volgens sommigen is grootspraak zelfs evolutionair bepaald: de holbewoner met het grootste verhaal kreeg de grootste mammoet. De rest kreeg bessen. Of strafwerk. En ook vandaag is het voordelig: bij sollicitaties, Tinderprofielen en familiediners wint wie het hardst durft te bluffen.

Grootspraak is dus niet liegen. Het is creatief zelfmanagement. Narratieve zelfverrijking. Eerlijk liegen. En zolang je geen bruggen verkoopt of vaccins belooft die je in je schuurtje hebt gefabriceerd, kan een beetje grootspraak geen kwaad. Sterker nog: het maakt het leven draaglijker. Wie wil er nu een wereld waarin iedereen exact is wie hij zegt te zijn?

Lang leve de onwaarschijnlijkheid. Lang leve de legende. Lang leve de grootspreker.

De kunst van overrdrijven

HET EGO

Het ego is een raar ding. Niemand kan het echt aanwijzen, je kunt het niet in een potje stoppen of op Marktplaats zetten ("Licht gebruikt ego, soms wat te groot, bieden vanaf €0"). En toch speelt het de hoofdrol in vrijwel alles wat we doen. Het is de onzichtbare regisseur van ons leven, een stemmetje dat ons voortdurend influistert hoe fantastisch, briljant en onweerstaanbaar we zijn - of, in tragische gevallen, hoe hopeloos en onbetekenend. Het ego kan je op een voetstuk zetten of je genadeloos van datzelfde voetstuk keilen, meestal binnen vijf minuten.

Het ego is een onzichtbare superheld die stiekem in onze hoofden woont. Niet zo'n coole superheld met lasers en een cape, maar eerder eentje die altijd roept: "Kijk naar mij, ik ben geweldig!" terwijl niemand anders die stem kan horen. Stel je voor: je staat als Jerommeke Leegloper in de sportschool, je hebt net drie push-ups gedaan en opeens fluistert dat ego: "Nog één en je bent de Hulk." Dus je gaat ervoor. Resultaat? Een hernia en een eega die - met een haaknaald in de aanslag - brult dat jij je niet moet aanstellen en als de wiedeweerga de afwas moet gaan doen. Het ego is ook dat stemmetje dat je ervan overtuigt dat je op een feestje echt de grappigste persoon in de kamer bent. Dus je begint een verhaal, lacht al voordat je grap halverwege is, en dan blijkt niemand anders het punchline-geniaal te vinden. Maar hé, volgens je ego ben je een stand-up komiek in wording, dus je vertelt het gewoon nóg een keer.

Het ego heeft een vreemd talent voor overdrijven. Het kan een gewone sportprestatie transformeren tot een Olympisch hoogtepunt (op de sportbaan wel te verstaan, niet in bed!) en een onschuldige blunder tot een gigantisch persoonlijk drama. En toch heeft het ego ook een zachte kant. Soms is het nodig om ons overeind te houden. Wanneer het tegenzit, is het ego de innerlijke vriend die zegt: "Kom op, je kunt dit." Zelfs als je net iets doms hebt gezegd, zal het ego fluisteren: "Ze waren gewoon niet slim genoeg om de genialiteit van die opmerking te begrijpen."

Misschien is dat wel het grote mysterie van het ego: het is zowel onze grootste bondgenoot als onze grootste vijand. Het kan ons optillen en laten schitteren, of ons opzadelen met een gênante zelfoverschatting die alleen met een flinke dosis zelfspot te dragen is. Maar ach, zonder ego zouden we allemaal als twijfelachtige hoopjes mens door het leven gaan. En wie wil dat nou? Kortom, het ego is als een hardnekkige cheerleader in je hoofd: altijd positief, altijd klaar om je te laten geloven dat je beter bent dan de rest. Maar wees gerust, je bent heus niet de enige met zo'n cheerleader. We hebben er allemaal eentje - sommigen alleen net iets harder brullend dan anderen.

HERNIA
ZE WAREN

HET SCHADUWKABINET VAN SAINTE MARIE

Na de historische val van Kabinet Schoof I – ergens tussen een kille koffiepauze en een mislukte team-building met touwtrekken – wist men op camping Domaine Sainte Marie wat hen te doen stond: het land, of op z'n minst het recreatieterrein, moest geregeerd worden.

Pieter Pottenkijker, visionair en vakantieminister zonder portefeuille, riep prompt het Schaduwkabinet bijeen bij het pétanqueveld, waar het gras net iets te fanatiek was gemaaid door Nico Snor ("minister van Eierhandel en Economie, maar vooral fanatiek met zijn motormaaier"). Theo WatZegJeNou werd met algemene hilariteit verkozen tot premie – een functie die volgens Pieter "nog net iets belangrijker is dan premier, maar dan wel met minder verantwoordelijkheden en meer wijn." Zijn rechterhand, Wil HoortUMijWel, nam plaats als vicepremier, al schreeuwde zij zo hard dat niemand anders nog iets durfde in te brengen.

Marga, alias "Hyacinth", eiste met stalen lippenstift Toerisme op. "Ik ken alle ANWB-routes van hier tot aan de Franse revolutie," verklaarde ze. Peter Volloper kreeg Volkshuisvesting, want zijn caravan had drie uitklapbare verdiepingen. Gerda Haaknaald nam Volksgezondheid, Welzijn en Sport — hoewel ze zelf beweerde allergisch te zijn voor beweging, tenzij het breinaalden betrof. Haar partner, Jerommeke, wilde liever niets doen maar kreeg tóch Immigratie en Asiel, "omdat hij toch al altijd mopperde op voorbijgangers."

Dick Vlieg werd minister van Dierenwelzijn, nadat hij een spin had gered van de stofzuiger. Jan HandAanHetGat werd pas minister van Financiën na officiële naamswijziging in Jan HandOpDeKnip. Symboliek is immers beleid. Adri, Pieters' lief, nam Binnenlandse Zaken en Bemoeizucht. Niemand durfde daar bezwaar tegen te maken.

Pieter zelf – natuurlijk – werd minister van Algemene Zaken, oftewel alles wat niemand anders wilde. Henk de Hamer kreeg Veiligheid & Justitie, gewapend met een rubberen moker en een passie voor opruimen. Marijke Vest nam Energie, want ze had toevallig een zonnepaneel als dakraam. Hendrika Glitterhand leidde Schone Schijn – dat ministerie straalde. Letterlijk.

Over staatssecretarissen werd niet gesproken. "Dat vertraagt alleen maar het gebabbel," stelde Pieter vast. "En we hebben al wijn koud staan."

SCHADUWKABINET VAN SAINTE MARIE
TOERISME
MARGA
WIL
VOORTUMI
I'REMMEL
THEO
WATZEGENU
PREMIE
ALGEMENE
ZAKEN
HENK DE HAMER
GERDA
HAAKNAALD
HARMMEKE
HENDRIKA
GLITTERHAND
HENDRIKA
ANDE-
JAN-
IMMIGRATIE
EN ASIEL
IMMIGRATIE
EN ASIEL
EIERHANDEL
EN
EIEREINANDEL
EN
HANDEL

COUPE COUPÉ EN DE CITROËN DER VERLEIDING

Terwijl in Den Haag politieke loopbanen sneuvelen als slecht gelijmde vaasjes bij de Blokker, heerst op de camping een serene rust. Nou ja, relatief dan. Want rust is op het Krasse Knarren Boulestoernooi een rekbaar begrip. Pieter Pottenkijker, scherp als altijd, observeert met een Leffe in de hand hoe de oldtimers — zowel van metaal als van vlees en bloed — zich opstellen voor de derde ronde. Hij knikt vriendelijk naar Jan HandAanHetGat, die net zijn Citroën BX heeft geparkeerd alsof het een ruimtemissie betrof. De auto zakt nog na. Of Jan. Of beiden.

Adri, zijn vaste wederhelft en geheime grootmeester in het strategisch baguette-snijden, is in een geanimeerd gesprek verwikkeld met Marijke Vest, die vertelt over haar vakantie in een nudistendorp in de Dordogne. "Maar alleen boven de enkels hoor," voegt ze er vroom aan toe. De anekdote wordt onderbroken door geroezemoes bij de picknickbank. Daar verschijnt namelijk Marga "Hyacinth" met een kapsel dat de wetten van zwaartekracht, mode en waarschijnlijk ook de brandveiligheid tart. Het lijkt alsof haar kapper is begonnen met een klassiek permanentje, halverwege is afgeleid door een TikTok en toen per ongeluk op "maximale volume-stand" heeft gedrukt. Pieter, die in zijn notitieboekje doorgaans politieke analyses schrijft, krabbelt nu op: "Kapsel als geopolitiek statement. Moeilijk te negeren, lastig te begrijpen."

Het gesprek verschuift van boules naar bolides, en de mannen beconcurreren elkaar in grootspraak: "Mijn Subaru trekt in drie seconden op naar 100." — "Mijn Citroën zweeft, jongen, zweeft!" Pieter glimlacht en denkt: de auto's rijden soepeler dan hun bestuurders kunnen lopen, maar dat zeggen we er maar niet bij. Marga buigt zich elegant over de tafel om een olijfje te pakken en vraagt: "Zeg Pieter, hoe zou jij deze coupe noemen?" "Eh," antwoordt Pieter diplomatiek, "een Staatsgreep op stand." De groep proest. Adri schenkt bij. Nederland mag dan stuurloos zijn — hier op de camping weet men precies waar het om draait: ego, anekdotes en een goed glas wijn.

ZORBA'S ZWANENZANG EN HET EGO OP DE DANSVLOER

Een zeldzaam moment van rust in het leven van Pieter Pottenkijker, die zich de afgelopen dagen had gedragen als een soort camping-Stasi met een liefde voor boules. Het Krasse Knarren Toernooi vergde zijn uiterste alertheid — een verkeerde bal, een scheef oog, en de ego's vlogen elkaar aan als kibbelende meeuwen bij een patatkraam.

Maar nu… stilte. De lucht ruikt naar citroenspray en muggenspul. Adri heeft een koel glas rosé in de hand, Pieter drinkt Irish Coffee Double ("want de gewone is voor het échte werk") en op de oude Bluetooth-speaker galmt zacht het melancholische gitaarspel van Tol & Tol. Muziek met net genoeg drama om op een camping met lekkende voortenten en gedeelde douches te passen. "Ze schreven ook voor Jan Smit, hè," zegt Adri. Pieter knikt. "Je hoort het. Elke noot draagt een Volendams geheim." "Of een moedercomplex," voegt Adri droog toe.

Dan schakelt de Spotify-playlist plots over naar iets heel anders. Snaarstrijkers worden opgejaagd, bouzoukiklanken zwellen aan. Zorba's Dance van Mikis Theodorakis knalt door de campinglucht als een ongevraagd vuurwerkpakket.

En Pieter — rationeel, observerend, analytisch Pieter — voelt iets ontwaken. Niet het ego, nee. Iets ergers. De dansdrift. Binnen een halve minuut staat hij op het grindpad, armen wijd, schouderritmiek van een dronken flamingo. "OPA!" roept hij. "Trek je sokken uit, je bent geen Sirtaki-influencer," sist Adri. Maar het is te laat.

Andere campinggasten kijken op. Marga "Hyacinth" houdt haar coupe vast alsof het een nationale vlag is. Jan HandAanHetGat zwaait met een theedoek als Griekse vlagvervanger. En terwijl Pieter op het crescendo van Theodorakis over een plastic stoeltje struikelt, lacht hij breeduit. Niet om zichzelf. Niet om de muziek. Maar om de vrijheid van een avond zonder ego, zonder grootspraak. Gewoon een man, zijn lief, en een dans die nergens over ging.

"Dat," fluistert hij hijgend tegen Adri, "was mijn ode aan de goden van de eenvoud." "En aan de fysiotherapeut," voegt zij toe, "want morgen kom je de tent niet uit."

DE BALLENFLUISTERAAR EN HET BLIK VAN BLUF

Donderdag brak aan als een droge pannenkoek op een te hete plaat. Camping Domaine Sainte Marie, normaal bruisend van boulistisch bravour, was nu doordrenkt van spanning én regenwater. De dauw op het gravel lag dikker dan het dossier Toeslagenaffaire, en de knarren waren wakker met slechts één doel: een plek in de Grande Finale. Pieter Pottenkijker stond met zijn schoenen in een plas en zijn ziel onder zijn arm. Zijn lief, Adri, had de whisky gisterenavond iets te gul ingeschonken, en dat eiste zijn tol. Toch moest er gebould worden, regen of migraine, grootspraak of klein hartje. Margriet Jacques, de ongekroonde koningin van de satire en daarom correspondent van De Kolderkrant in Nederland, rapporteerde live via de campingomroep: "Nederland boult mee! Het Krasse Knarrenkampioenschap verovert de harten van de natie. En de lever."

In de kantine stond het schaduwkabinet bijeen. Minister Jerommeke, met zijn shirt strak van de spierballen en zijn hoofd vol politieke spierpijn, liet zich ontvallen: "Als we nu geen grenzen stellen, zitten we straks met Duitsers in de finale!"

Werner Zoef, de gladde minister van Handel, probeerde intussen zijn concurrenten eenzijdige deals aan te smeren in ruil voor 'strategisch gemiste ballen'. Zijn rug bleek even populair als een vleeswarenafdeling in verkiezingstijd. Pieter wist: het was tijd voor actie. Gewapend met zijn favoriete boule — de Grande Gummikogel — begaf hij zich naar de arena. Hij keek naar de hemel, die alweer dreigde met hemelwater en hemels onheil, en sprak de gevleugelde woorden: "Als er gebakken lucht wordt verkocht, dan liever in de vorm van een knaller van een bal!" Hij wierp. De bal rolde, danste, twijfelde, en… knalde pardoes tegen de cochonnet! Een perfecte carreau! De stilte werd doorbroken door gejuich, gefluit en één verdwaalde snurk van Dick Vlieg, de minister van Dierenwelzijn, die dacht dat het allemaal om een hondenwedstrijd ging. Pieter knikte. Grootspraak was soms groot gelijk.

Morgen is de finale. Vandaag had hij de waarheid in de modder gegooid — en ze kwam als een glimmende boule terug.

DE BALLENFLUISTERAAR en het BLIK VAN BLUF

DE LABRADOR, DE LIEFDE EN DE LODEN BAL

De donder hing zwaar boven camping Domaine Sainte Marie. Niet van het weer, maar van de vonken die van de boulesbaan spatten. John Labrador had zijn tanden gezet in een kwestie die zelfs de meest doorgewinterde knar met gefronste wenkbrauwen en een geknakte pastis achterliet. In speelronde 5 én 6 stond hij namelijk opnieuw gekoppeld aan de zwoele en – naar eigen zeggen onweerstaanbare Nico Snor. Een boulespartner zó beeldschoon dat menig cochonnet spontaan van richting veranderde. Maar het reglement sprak klare wijn: dit was een mixertoernooi, geen herhaal-je-zegen-toernooi.

John, strak in zijn linnen broek en met een gemoed als Joep de Labrador na een gehalveerde snack, diende zijn klacht in bij de beruchte Boules Arbitrage Commissie (de BAC). Een club die sneller oordeelt dan een talkshowpanel over een minister met een zonnebril. De commissie bestond, vanzelfsprekend, uit een driekoppige eenheid: Pieter, Pottenkijker en Pieter Pottenkijker. Zij trokken zich terug in de snackkeet, onder het genot van koude kroketten en warme rosé.

Na exact 7 minuten kwam het vonnis: John had gelijk. Twee keer Nico was twee keer te veel van het goede – of, afhankelijk van je leeftijd en bloeddruk, precies genoeg om het evenwicht te verstoren. Bovendien, met Gorgeous Jolanda naast zich én een hond, was John gevaarlijk dicht in de buurt van een pikante realityshow gekomen. En daar is boulen te chique voor. De oplossing kwam met de elegantie van een soufflé die net niet inzakt: Nico werd gematched aan niemand minder dan Pieter zelf. Wat een verrassing – vooral voor Adri, die haar fles rosé met nét iets meer nadruk op tafel zette. John kreeg een nieuwe partner: Johan, ook wel de “Ballenfluisteraar” genoemd. Hij sprak zacht tegen zijn boules en ze luisterden. Zelfs de regen hield even in om hem te verstaan.

De chaos was gekalmeerd, de toernooiorde hersteld. En Joep? Die groef vrolijk een gat onder het speelveld. Misschien was hij op zoek naar het ego van de vorige toernooileider. Of gewoon naar een plek waar het wél reglementair klopte.

CAMPING
DOMAINE
SAINTE MARIE
BOULES
ARBITRAGE
COMMISSIE

DE FINALE NADERT

Het ei is gelegd, en het stinkt naar ambitie. Camping Domaine Sainte Marie baadt in een zinderende mix van adrenaline, eau de cologne en de geur van opgebakken frikadelletjes. De finale van het Krasse Knarren Boulestoernooi staat op het punt van ontploffen als een slecht afgestelde slowcooker. Vier strijders hebben zich een weg naar de top gebould: 1) Johan, de Ballenfluisteraar, met zijn hypnotiserende gefluister als wapen. 2) Dick Vlieg, ook wel Dick de Ketser, die met zijn onorthodoxe onderhands gooien zelfs de regels liet twijfelen. 3) Gerda Haaknaald, de vrouw die haar boule eerder vasthechtte dan wierp. En – o verrassing! 4) – Nico Snor, gladder dan een paling in massageolie en minstens zo ontwijkend.

Niet in de finale: Gorgeous Jolanda. De schok gierde als een koude mistral over de camping. Tot bleek dat toernooileider Pieter een telfout had gemaakt – vermoedelijk veroorzaakt door een combinatie van zweet op zijn leesbril en de hypnotiserende wenkbrauwbewegingen van Nico Snor. Pieter dook direct diep in het stof, tot aan zijn navel. De deelnemers, geroerd door zoveel zelfkastijding en zijn aanbod om zelf de campingplee te ontstoppen met zijn tandenborstel, besloten hem niet af te zetten. Zo mag hij, als interim toernooileider, de finale alsnog leiden. Met fluitje, vlag en een potentieel tikje partijdigheid.

Voorafgaand aan de finale: een spektakelduel waar de camping nu al voor uitloopt – Marga "Hyacinth" en haar partner Peter Volloper zullen "de ballen kruisen." Wat dit precies inhoudt blijft vaag, maar Peter werd vanochtend al gesignaleerd met een tube tijgerbalsem en een blik die evenveel beloofde als hij verborg. De poedelprijs – door kenners ook wel "de trofee van tragiek" genoemd – wordt in een voorprogramma uitgereikt. Dick Vlieg, die nog steeds denkt dat dit alles een hondenwedstrijd is, heeft alvast zijn hondensnoepjes klaargelegd. Vrijdagmiddag is het zover. De finale. De ego's gespannen als een vers gewaxt snorhaar. Het raadsel van de grootspraak? Nog lang niet opgelost. Maar wel verdacht gezellig.

CAMPING
DOMAINE SAINTE-MARIE

DE KEIZER EN KEIZERIN VAN DE BALLENBAK

Wat een dag, wat een spektakel, wat een egoparade op orthopedische sandalen. De finaledag van het Krasse Knarren Boulestoernooi werd met gepaste overdaad geopend door niemand minder dan Margaret, the lady of the house – of zoals ze zichzelf bij voorkeur introduceert: Hyacinth, majesteit van de middenstand – en haar frivole flaneur Peter Volloper. Beiden strak in de linnen plooi, voorzien van zonnehoed met kinband en een attitude die enkel in de betere wijnhuizen nog wordt geaccepteerd.

Ze betraden de baan alsof het een Venetiaans bal betrof. Marga zwaaide met haar boule alsof het een scepter betrof en Peter had zijn handschoentjes aan, "tegen de volksheid," fluisterde hij. De wedstrijd begon ceremonieel, met een diepe buiging richting de campingvlag (een wapperend tafelkleed met frikandellenvlekken), gevolgd door een openingsworp die het sportevenement bijna al van de kaart veegde voordat het begonnen was.

Maar het publiek – oh, het publiek! Aanvankelijk sceptisch ("Wat motten die nou hier?"), raakte gaandeweg in vervoering. De ballen vlogen als balletdansers door de lucht, Marga gilde afwisselend "Mon Dieu!" en "Oei, m'n korset!" en Peter viel dramatisch op één knie bij elke misser, alsof hij Maria Callas was die haar laatste noot verloor.

Toen Marga haar boule per ongeluk in het bierglas van Johan de Ballenfluisteraar keilde – "Jullie moeten meer drinken hoor," zei ze snibbig – was de toon gezet. Na afloop gaf ze schoorvoetend toe: "Dat volkse gedoe is nog leuk ook." En zo overweegt zij nu, naar verluidt ernstig, de aanschaf van een ballenbak in plaats van het beoogde bubbelbad in haar serre. "Bubbels zijn er tenslotte ook in cava," aldus Marga. De tribunes, eerst nog gelaten, barstten los in een applaus dat ergens tussen ironie en oprechte verrukking zweefde. Maar toen het stof van de zijden sjaals was neergedaald en de geur van rozenwater langzaam plaatsmaakte voor die van zweet en falende gewrichten, werd het tijd voor de troostfinale – het spektakel van de schlemiel. Maar dat… is weer een ander verhaal.

DE TROOST DER TRAGIEK

Terwijl de geur van rozenwater langzaam oploste in het zweet van vermoeid enthousiasme, stond de troostfinale op het punt van beginnen. Pieter Pottenkijker, nog nahijgend van de overweldigende openingsact van Marga en Peter ("een artistiek bombardement op al wat petanque ademt," aldus De Kolderkrant), kondigde de troostfinale aan met de woorden: "En nu: de strijd om de schaduw!"

De deelnemers oogden murw, hun spieren stijf van ambitie en arnica. De tribunes waren deels leeggestroomd – deels door desinteresse, deels omdat er anders geen spelers waren. Toch klonk er een bescheiden applaus toen de troostfinaleteams zich op het grind begaven, als waren zij gladiatoren op zoek naar hun waardigheid.

Gorgeous Jolanda, altijd goed voor een entree met flair, verscheen in glitterslippers en een outfit die volgens insiders was samengesteld uit restanten van haar deelname aan een lokale playbackshow. Helaas kon zelfs haar charme niet verhinderen dat haar partner, John Labrador haar meedogenloos van het vijfde voetstuk kegelde. "Jolanda, je bent m'n alles," riep hij, "maar winnen staat toch boven liefde."

Hendrika Glitterhand – berucht om haar fonkelende worpen – had het geluk dat haar boule glansrijk in de koelbox van de jury belandde. "Was het maar een champagnekurk geweest," mompelde Pieter. Wil HoortUMijWel, die tijdens eerdere wedstrijden excelleerde in het gooien tegen de richting in, werd uiteindelijk toch de onverwachte kampioen van de rode lantaren. "Ik zei het toch! Ik ben een laatbloeier!"

De rest, waaronder Jerommeke Leegloper (die halverwege de wedstrijd zijn boule verruilde voor een glaasje bier), Piet de Gieter, Jan HandAanHetGat en Adri – de immer trouwe schaduw van Pieter – belandden in de middenmoot. Een niemandsland waar roem noch vernedering heerst, maar slechts de zachte troost van bitterballen en relativering.

En zo eindigde de troostfinale precies zoals het hoort: onopgemerkt, onbesproken, maar onmisbaar voor het ego.

De Kolderkrant
De Troost der Tragick
De Kolderkrant
De Troost der Tragick
De Kolderkrant
De Troost der Tragick

DE BALLENREDE VAN PIETER

De zon hing als een gare pannenkoek boven het campingveld toen Pieter Pottenkijker, gewapend met zijn speech, de microfoon greep alsof het een relikwie betrof. Het publiek – of wat er nog rechtop zat – schikte zich in de stoelen met de loomheid van een dag vol azijnworpjes, verkeerd gemikte boules en net-niet-liefdesverklaringen.

“Dames, heren, knarren, krassen…” begon hij, met de verheven toon van een dominee op festivaldienst. En vanaf daar… ontspoorde alles op de meest glorieuze manier. Zijn woorden zwollen aan als een opgepompte luchtbed. Hij sprak over sportiviteit, roem, vergiffenis, en kippenvel op plekken waar zelfs de schepping geen kippen had voorzien. En dat allemaal terwijl Nico Snor zich in de schaduw zat af te vragen of hij al mocht beginnen aan de bitterballen.

Pieter biechtte openlijk zijn telfout op – het soort fout die hele carrières beëindigt, of in zijn geval: ze juist begint. Want halverwege klonk zijn speech verdacht veel als een politieke aftrap. Sommige luisteraars fluisterden al dat hij zich kandidaat zou stellen voor Partij voor de Petanque, anderen dachten eerder aan een fusie met de Lijst van Lichte Losheid.

Marga werd geëerd alsof ze een veldslag had gewonnen, Peter Volloper kreeg een knipoog die heel even de indruk wekte dat hij écht had bijgedragen aan iets buitengewoon sportiefs, en zelfs de vrijwilligers – een groep die zich vooral bezig had gehouden met het opblazen van het luchtkasteel voor de kinderen – kregen hun verdiende lof.

En toen… de prijzen. Pieter somde ze op met theatrale flair: de eierdoos der vernedering, de azijn van mislukte ambitie, jampotjes van zoete schaamte, en de bieren der bijna-glorie. De wijn, uiteraard, was voor de winnaar – een mengsel van druiven en trots.

Tot slot de afwasstraf, het meest Spartaanse onderdeel van het toernooi. “Geen troost, geen glorie, enkel vochtige vernedering.” Een zucht ging door het publiek. Of misschien was het wind. Het was de meest ontroerende, overdreven, malle speech van het seizoen. En stiekem… precies wat iedereen nodig had.

DE ZEGEN VAN DE ZOLDER

OF: WAAROM JE NOOIT ZOMAAR EEN PAKKET VAN MARGA MOET AANNEMEN

Na de Ballenrede en de zinderende troostfinale, was het tijd voor wat in De Verbroederij met bijziend ontzag de "Officiële Uitreiking der Kampioenseer" werd genoemd. Pieter Pottenkijker, nog nahijgend van zijn eigen retoriek, had zichzelf een denkbeeldige lauwerkrans toegediend ("je moet ergens beginnen," fluisterde hij), maar nu was het moment van Eer.

Nico Snor werd als eerste naar voren geroepen. Zijn snor krulde van ingehouden emotie bij het in ontvangst nemen van de fles glijdende azijn. "Voor iemand met jouw zuurgraad," prees Pieter, "eindelijk een drankje dat je aankan." Daarna mocht Gerda Haaknaald aantreden. Ze droeg een gehaakt lint als diadeem en kreeg een set jampotjes aangereikt. "Voor als je nog eens op fruitige wijze aan dit trauma terug wil denken," prevelde Pieter, terwijl zijn lief duidelijk naar adem hapte van plaatsvervangende gêne. Gerda zelf knikte fier. "Ik conserveer liever overwinningen dan mannen."

De nummer twee, een ietwat verwaaide Johan Tornado, alias De Ballenfluisteraar, kreeg zijn vier bieren met glas. "Voor de man die bijna won," zei Pieter, "maar nu op legitieme wijze zijn verdriet mag tappen." Johan knikte dankbaar en begon alvast met fles één. En toen kwam Dick Vlieg – winnaar, prater, charmeur met een mimiek als een dansende pannenkoek. De wijn werd hem overhandigd onder luid applaus. "Meng het rood van je hartstocht, het wit van je verbazing en het rosé van je onvermogen," sprak Pieter plechtig. Dick boog licht en mompelde iets over "decanteren van de roem".

Maar de echte verrassing kwam van Marga. Met de flair van een Oostblokse tante die haar kelder heeft leeggeruimd, presenteerde ze de zoldercadeaus. "Blind kiezen! En geen gemaar!" Een onfortuinlijke deelnemer opende een porseleinen clowntje dat zachtjes La Vie en Rosespeelde als je het wiegde. Een ander trof een sjaal met pailletten én motgaten. Pieter zelf ontving een beeld van een naakte cupido op een vis, "voor je innerlijke balans," grinnikte Gerda. Niemand durfde iets weg te gooien. De camping was immers klein, en Marga's gehoor groot. Zo eindigde het toernooi in stijl: met vreugde, wijn, en ongewenste huisraad.

GLIJ-
AZIJN
CRAFT BEERS
BEER
GLAS
CRAFT
BEERS
WINE
ROSÉ
VIN
ROUGE

DE BARBECUE VAN DE BEZIELING

Terwijl de zon haar laatste straaltjes over de grindbanen van Domaine Sainte Marie streelde, vulde de lucht zich met de geur van gegrilde merguez en ego's die langzaam gaar sudderden. De barbecue na het Krasse Knarren Boulestoernooi was traditioneel gezien het sluitstuk van een week vol ballen, branie en borderline gedrag. Maar deze editie – deze glorieuze, licht gemarineerde editie – werd er één voor de annalen. Pieter Pottenkijker stond op een omgekeerde kruiwagen en nam het woord. Zijn fluitje bungelde fier aan zijn borst, naast een vlek die verdacht veel op satésaus leek. "Lieve knarren en knotsen," begon hij, "wat een toernooi! Wat een drama! Wat een glijpartij van menselijke grootspraak!"

Achter hem ontkurkte Dick Vlieg – de ketsende kampioen – een fles rosé met de flair van een man die gewend is zijn succes in bubbels te laten bruisen. Zijn escortservice mocht dan slechts bestaan uit twee duiven en een folder uit 1994, maar zijn overwinningslach galmde door het kamp als een anthem van vergane potentie. Gerda Haaknaald nipte aan een glaasje komkommersap, duidelijk ontdooid sinds haar verrassende derde plek. "Mutsen is ook een kunst," murmelde ze, terwijl ze met chirurgische precisie een ribeye fileerde. En Johan? De Ballenfluisteraar zat zwijgend in een campingstoel, een enigszins misvormde boule in zijn schoot, alsof hij hem troostte. "Ze luisterden… maar niet goed genoeg," mompelde hij tegen niemand in het bijzonder.

Intussen paradeerde Marga – The Lady of the House – langs het buffet, één hand in die van Peter Volloper, de ander rustend op een inmiddels doorgeroosterde courgette. "Hyacinth, darling, dit is geen barbecue, dit is haute cuisine op klapstoelniveau," riep Peter triomfantelijk. Iedereen ging uiteindelijk met een prijs naar huis, al wist niemand precies waarom er een dildo, een vergiet en een geborduurd portret van Pieter in het prijzenrek lagen. Nico Snor nam zwijgend de grafkrans aan – "voor later, niet nu," zei hij, met een knipoog vol vaagheid.

En zo eindigde het toernooi zoals het begon: met een overdosis ambitie, een scheut absurdisme en een scheet in een plastic campingglas.

DOMAINE
SAINTE MARIE

DE KATER

OF: HOE PIETER POTTENKIJKER STRUIKELDE OVER ZIJN EIGEN GLORIE

De ochtend na het Boulestoernooi begon net zo chagrijnig als Pieters' humeur. Pieter Pottenkijker lag in zijn klamme chalet onder een beddenlaken dat inmiddels meer traanvocht dan katoen bevatte. Naast hem lag het papiertje dat zijn lot had bezegeld. Niet eens netjes gevouwen, maar gefrommeld, als een parkeerboete op een dashboard. "Voor de volgende editie kiezen wij voor een verjonging van de aanpak…"

Verjonging?! De nieuwe toernooileider was Harm zonder Harp – een 83-jarige Drent met het charisma van een drooggevallen regenton en de stem van een hese kraai. "Die man telt z'n boules met een rekenliniaal!" had Pieter nog willen roepen, maar de woorden bleven steken in zijn met azijn aangelengde trots.

Pieter had zich een huldiging voorgesteld. Een stoet misschien. Confetti van uitgeknepen frikandelzakken. Gerda Haaknaald die hem, gehuld in parels en parfum, een gehaakt borstbeeld zou overhandigen voor in de eregalerij van camping Domaine Sainte Marie. En nu? Een kater. Een exit. Een vernedering met de geur van muffe caravanbekleding.

Hij strompelde naar het sanitairgebouw, waar zijn spiegelbeeld hem met minachting aankeek. "Wie zonder lintje is, werpe de eerste blik op zichzelf," bromde hij. In de hoek stond Nico Snor een ei te eten en mompelde iets over "tijd voor vernieuwing". Pieter negeerde hem met de waardigheid van een omgevallen baron.

Die middag werd Pieter niet meer gezien bij de jeu-de-boulesbanen. Zijn hoed lag verlaten op een stoel. Toch werd die avond, ergens tussen het openen van de barbecue en het sluiten van het luchtkasteel, een zucht gehoord uit de verte: "Zonder ego, geen legende." Het kwam van ver. Omgeving Stadskanaal? En even, heel even, viel er een stilte op camping Domaine Sainte Marie. Alsof men besefte dat er een hoofdstuk was afgesloten. Of misschien kwam het gewoon door de drank die op was.

DE WEDEROPSTANDING

Hoe Pieter Pottenkijker zichzelf terugvond tussen flarden trots en textiel? Pieter Pottenkijker zat op de veranda van zijn chalet, omringd door de geur van lauwe koffie, een half opgeblazen opblaaskrokodil en het geluid van een duif met een sinusinfectie. Zijn blote voeten rustten op een krukje – zijn sokken lagen ernaast als gewonde soldaten na een veldslag. "Gescheurd van trots," mompelde hij, terwijl hij nog maar eens de foto van Boaz Panna bekeek, zijn kleinzoon, zijn vlees en bloed… kampioen van het Mini-Maxi FC Juniores-toernooi te Nieuwe Kerk aan den Greppel. "Het ego is als een sok," fluisterde Pieter tegen niemand in het bijzonder. "Als ze te vol wordt, knapt hij."

Hyacinth – gehuld in haar kenmerkende leoprint badjas en met een glas komkommercello in de hand – verscheen op het pad. "Stop met zeiken, Pieter. Je bent geen soufflé. Je bent een souffleur van het zelfbeeld. Op of met een hoogtepunt, zei ik toch?"

"Zij zei het al," riep Staatsraad Van der Molen, gezeten op zijn digitale opklapstoeltje, "niet zeuren, man! Je bent een icoon met een slijtplek. Dat maakt je alleen maar echter." Pieter keek op. Was dit… een ommekeer? Een heropstanding? Een wedergeboorte in bermuda?

Plots stormde Dick Vlieg binnen, vergezeld door de collega's van De Kolderkrant. "Pieter, we zitten vol met bedankjes. Oude dames uit Vlaardingen. Een fanclub uit Roemenië. Zelfs een telegram van de Bond van Bijzondere Boule-Boezems! Je bent een sensatie, zonder dat je 't doorhad!"

Pieter, inmiddels rechtop, recht in de zon, de borst licht gezwollen en de sokken fier wapperend aan de waslijn, hief zijn glas. "Lieve mensen, het draait niet om winnen of verliezen. Het draait niet eens om boules of barbecues. Het draait om het ego. Om grootspraak. En om Boaz, die kanjer van een kleinzoon van me. Hij heeft het vuur weer in me aangestoken. En ik zal het mysterie van het ego ontrafelen. Te beginnen met… een column in De Kolderkrant." Er viel een stilte. "En sokken. Nieuwe sokken. Want eer komt van binnen, maar geur… van buiten."

DE DWEIL EN DE DRIETAND

De column sloeg in als een lichtzure rosé op een lege maag. Onder de titel “Van natte dweil tot stijve trots” opende Pieter zijn ziel, zijn pen én zijn bovenste knoopje. “Het ego,” schreef hij, “is als een man in de ochtend: de ene keer slap als een vaatdoek vol nederlagen, de andere keer rechtop als een tentstok in de wind van de roem.”

Hyacinth verslikte zich in haar komkommersmoothie. “Pieter, je kúnt toch niet…” “Hyacinth, schat,” antwoordde Pieter, terwijl hij zijn schrijversbril opzette – een montuurloos geval van 2,99 uit de Intermarché – “het ego vraagt om analogieën die men voelt in het kruis én het hart.” Binnen een uur werd de camping overspoeld door reacties.

Dick Vlieg paradeerde met de krant onder zijn arm, roepend: “Einstein had de relativiteit, Pieter heeft de erectiviteit!” Jan HandAanHetGat bromde instemmend terwijl hij een zeepje van het sanitairgebouw stal. En zelfs Marga – The Lady of the House – fluisterde heimelijk: “Het was… prikkelend. Bijna literair. Of lingerieus.”

De column kreeg navolging. Binnen twee dagen verschenen spin-offs in De Kolderkrant zoals “De Penis van de Ziel” (door Gerda Haaknaald) en “Waarom mijn ego zich niet laat opvouwen” (door Harm zonder Harp, wiens bijdrage vooral bestond uit boze metaforen en een schets van een strijkplank).

Pieter zelf stond op het veld, drietand in de hand (de barbecue moest voorbereid), en liet zich de eer smaken. Hij voelde het: zijn ego stond niet alleen rechtop, het tikkelde lichtjes in de zon. “Toch een mooie zin,” mompelde hij, “de man als metafoor. Geen loze grootspraak, maar bezielde overdrijving.”

En toen, onder het applaus van drie gepensioneerde boule-veteranen en een verdwaalde corgi, stak Pieter zijn hand op. “Het ego,” riep hij, “is als de was op zondag: soms slap, soms strak, maar altijd zichtbaar als je het maar durft op te hangen.” Hyacinth zuchtte. “Liever een natte dweil met lef dan een droge krant zonder glans.”

HET ORAKEL VAN OVERDRIJVING

Eindelijk, en dat werd tijd ook - weet Pieter Pottenkijker het raadsel van de grootspraak te ontrafelen (min of meer). Het gebeurde niet tijdens het borreluur. Niet in de doucheruimte, waar Pieter eerder het ego ontwaarde in een beslagen spiegel. Nee, het gebeurde… tijdens het strijken van een overhemd. Een wit overhemd. Licht vergeeld onder de oksels, maar nog steeds het symbool van zijn campingwaardigheid.

Terwijl het strijkijzer zachtjes siste en de geur van oud zweet plaatsmaakte voor die van synthetische frisheid, kreeg Pieter het. Het antwoord. Het raadsel. De clou. De grootspraak is geen leugen. Het is een beschermingsritueel. Hij sprong op, brandde bijna zijn rechterheup aan de stoomstraal, en riep: "Het is theater! Camouflage! Een pauwenveer op een kale kip!" Hyacinth keek op van haar Franse misdaadroman. "Gaat het weer, lieverd?"

"Beter dan ooit," gloeide Pieter. "Grootspraak is de manier waarop mensen hun onzekerheden aankleden met bravoure. Het is geen pathologie. Het is poëzie in overdrive. De man die zegt dat hij een Porsche had in 1983? Waarschijnlijk reed hij een Opel Kadett en sliep hij bij zijn moeder." "En de vrouw die beweert drie minnaars te hebben gehad in één nacht?" Pieter grijnsde. "Dronk misschien gewoon drie gin-tonics en vergat haar naam." Hij rende naar zijn schrijftafel en krabbelde: "Het raadsel van de grootspraak is dat het nooit om de feiten gaat. Het gaat om het verlangen om gehoord, gezien, gevoeld te worden. Elke overdrijving is een fluistering van gemis, vermomd als megafoon."

Even was het stil op camping Domaine Sainte Marie. Alsof zelfs de krekels respect toonden. Later die avond stond Pieter op een omgekeerde koelbox, met zijn net gestreken overhemd opengeklapt tot aan de navel. "Vrienden," sprak hij plechtig, "ik weet het nu. Grootspraak is liefde met schubben. Het is kwetsbaarheid op hakken. Wie roept dat hij de beste is, schreeuwt eigenlijk: 'Zie mij. Hoor mij. Lik mijn wonden.'" Dick Vlieg pinkte een traantje weg. Gerda Haaknaald zuchtte: "Dat is best mooi gezegd, Pieter." En zelfs John Labrador mompelde iets over "filosofie met een vleugje vleeswaar". Het raadsel was ontrafeld. Het ego kon verder. En Pieter? Die ging nog één keer zijn overhemd strijken. Voor het afsluitende bal der bravoure.

DE BORRELUURBREUK

Pieter heeft het helemaal gehad met het borreluur. Elke dag klokslag vijf uur verandert het ogenschijnlijk vredige terras van camping Domaine Sainte Marie in een podium voor testosteron-theater, alcoholische orakels en de zoveelste hervertelling van hoe iemand "bijna met Brigitte Bardot had gedanst in Saint-Tropez".

Het begint altijd met motoren. Dan volgt erotiek (vaak op basis van hypothetische situaties en jeugdfoto's van vóór de val van de Muur). En eindigt steevast met eten, drinken, en de kunst van het brallen in overtreffende trap.

Pieter zucht diep terwijl hij over zijn aantekeningen buigt. "Het is een herhaling van zetten," mompelt hij. "Alsof ik de encyclopedie van de patserij aan het samenstellen ben. Deel 1: 'De Zure Haring van Henk'. Deel 12: 'Hoe Dick Vlieg ooit in één nacht vier vrouwen én een ribeye veroverde.'" Hij legt zijn vulpen neer, neemt een slok bier (de rosé sloeg niet meer aan), en spreekt de woorden die zijn notitieboekje doen trillen: "Ik schrap het borreluur als informatiebron." Hyacinth keek op van haar sudoku. "Je bedoelt… vrijwillig géén drank, gebral en gefantaseerde vrijpartijen?" Pieter knikt plechtig. "De grootspraak is ontleed. De verhalen zijn slechts variaties op een oerwens naar bewondering. Geen nieuw materiaal. Alleen tinten. Vijfhonderd, misschien wel."

Hij slaat het boekje dicht. "Ik zal mij nu richten op de kern van het ego. Want daar," zegt hij terwijl hij opstaat en zijn badslippers hervindt, "daar huist het ware mysterie."

Nico Snor hoort het aan terwijl hij zijn borrelnootjes telt. "Dus geen boek over grootspraak meer?" "Misschien een pamflet," antwoord Pieter. "Of een geïllustreerde handleiding. Maar nee, de wereld hoeft niet nóg een encyclopedie der borstklopperij."

En zo trekt Pieter zich terug in zijn chalet. Geen borreluur, geen branie, geen ballen meer aan de bar. Alleen stilte. Een spiegel. En een notitieblok met als titel: "Ego: handleiding voor wie denkt dat hij al af is."

DE VERBROEDERU

DE PINKSTERPOLDEROORLOG

Het begon onschuldig. Zoals alle tragedies. Met een glaasje rosé en een opmerking van Gorgeous Jolanda: "Nou, ik weet niet wie die wijn heeft uitgezocht, maar mijn dochter van zes maakt betere druivensap." En toen… ontplofte het. Letterlijk en figuurlijk.

Op tweede Pinksterdag brak de oorlog uit op camping Domaine Sainte Marie. Niet tussen landen, niet tussen klassen, maar tussen ego's. Kwetsbaarheden die al dagenlang subtiel werden afgedekt met ironie, sarcasme en sangria, barstten nu open als confituurpotten in een draaikolk. Ego's met lange lonten bleken ineens molotovcocktails in bermuda's. Pieter, die zich had voorgenomen de-escalerend te werken (hij had zelfs een wit vlaggetje op een satéprikker geknutseld), zat onder een tuinset en noteerde met trillende hand: "Het ego is als barbecuesaus. Plakkerig, stroperig en iedereen denkt dat die van hén het beste is."

Theo HoortUMijWel was intussen een eenmansleger geworden. Hij crosste et 38 km per uur over het pad, een GoPro op zijn voorhoofd en een megafoon in de hand: "LIVE VANUIT DE VUURLINIE VAN VERSCHILLENDE MENINGEN! MARIJKE VEST EN GERDA HAAKNAALD STRIJDEN OM DE BEKER VAN BEVESTIGING!" In de schaapskooi van Peter Volloper lagen zes kampeerders ineengekropen, dekens over hun hoofden, mompelend: "Ik zei alleen dat ik denk dat die pastasalade van Aaltje (de partner van Harm zonder Harp) misschien iets te veel kappertjes had…"

Hyacinth, de stille heldin van het conflict, rukte met haar buggy richting de verschanste boerderij. Achter haar sleurde zij Peter met een jerrycan met "Verdelingsmiddel A38", dat verdacht rook naar verdunde wodka en lavendelzeep. "Het ego moet gelokaliseerd en geneutraliseerd," siste ze. "Voor het avondeten!"

Op het hoogtepunt van de chaos, klom Pieter op een omgekeerde skottelbraai. "Vrienden!" riep hij. "Dit is geen oorlog! Dit is… projectie op picknickstoelen!" De ego's hielden even hun adem in. Zelfs de zon leek een wolkje te overwegen. "Laten we onze grootspraak weer inzetten waarvoor hij bedoeld was: als toneelspel, niet als thermonucleaire escalatie!" Jerommeke gooide zijn slipper in de lucht. Hendrika Glitterhand knikte. En de oorlog… werd een polderbestand. Tot de volgende borrel.

BALLEN & BEVELEN – HET HYACINTH-TIJDPERK

Sinds het legendarische Krasse Knarren Boulestoernooi – waar de sportiviteit met een wandelstok werd gemeten en de geur van tijgerbalsem de lucht beheerste – is er iets fundamenteels veranderd op camping Domaine Sainte Marie.

Hyacinth, alias "The lady of the house", heeft een openbaring gehad. Of zoals ze het zelf noemt: "Een spirituele ontkurking met stalen ballen." Sindsdien is het gedaan met vrije middagen en ongestructureerde lanterfanterij. Elke dag om klokslag 16:04 (exact, omdat 16:00 'te volks' klinkt) wordt het "Hyacinth Boulesuurtje" afgetrapt. Letterlijk én figuurlijk. "Het is geen wedstrijd," roept ze steevast met een glimlach die menigeen doet twijfelen aan zijn pensioenbescheiden. "Het is een eerbetoon." Een eerbetoon aan haar, uiteraard. De regels zijn eenvoudig:

1. Hyacinth wint. 2. Hyacinth wint elegant. 3. Wie durft te winnen van Hyacinth, speelt de rest van de week met een houten pollepel.

Pieter Pottenkijker, die aanvankelijk dacht dat pétanque een vorm van poëzie was, noteert inmiddels dagelijks met trillende hand in zijn kampdagboek: "Het ego van Hyacinth is niet opgeblazen. Het is een luchtballon met gouden franjes, geparfumeerd met lavendel en passief-agressieve correctheid." Toch moet hij met lichte bewondering erkennen: de vrouw kan gooien. Niet alleen de metalen ballen, maar ook haar verbale projectielen: – "Och, schatje, jouw worp was vast bedoeld als protestkunst." – "Wat een lef, om de bal zo ver van het doel te mikken. Avant-garde!"

Het gerucht gaat dat Hyacinth lobbyt bij de kampdirectie om het toernooi officieel te hernoemen tot het "Eer Hyacinth-toernooi". Pieter, diplomatiek als altijd, stelt een tussenoplossing voor: "Het Hyacinth Memorial – zolang ze nog leeft."

Iedereen lacht. Behalve Hyacinth. Die mikte. En raakte. Precies Pieters glas Leffe. Einde oefening. En begin van een tijdperk.

DE CLOWN, DE CHAGRIJN EN HET LAATSTE MYSTERIE

Op de laatste ochtend, wanneer het gras nog nat is van de dauw en de geur van opgewarmde croissants zich vermengt met die van vers koffiedik, zit Pieter Pottenkijker roerloos op zijn campingstoeltje. De vakantievierder is half ingepakt, Hyacinth zucht demonstratief bij elke vouw in het opvouwbed, en de wind wappert speels met de laatste pagina van zijn kampdagboek. En dan, uit het niets, wordt het hem helder.

Niet door een glas rosé, niet door de zoveelste campingschermutseling, maar door een stilte. Een echte. Die zeldzame stilte waarin het ego zich niet voordoet als pauw, maar als schuwe merel. Hij denkt aan de man die hij als eeuwige clown zag – altijd grappen, altijd lachen, altijd iets op zijn neus. Tot Pieter hem op een avond zacht hoorde snikken. "Ik ben geen clown van nature. Mijn vrouw houdt niet eens van clowns," fluisterde hij. "Maar ik wist niets anders meer."

Hij denkt aan Corrie Chagrijn, de vrouw die standaard "mwah" zei op de vraag hoe het ging, en wiens wenkbrauwen permanent in een boze boog leken te staan. Pas gisteren hoorde Pieter haar in haar slaap zachtjes neuriën: een kinderliedje. Ze glimlachte in haar droom. De zon scheen op haar gezicht alsof zelfs het universum even meedacht.

Pieter noteert: "Wat wij zien is schijn. Het ego is een toneelstuk – vaak zonder regisseur, soms zonder script. De clown verbergt zijn breekbaarheid. Het chagrijn haar licht. Wij maskeren onze pijn met bravoure en onze heimwee met commentaar." En ineens beseft hij het: het mysterie van het ego is niet dat het zo veel is, maar dat het zo veel verbergt. Grootspraak, zelfspot, stilte, geschreeuw – allemaal pogingen om gezien te worden, zonder werkelijk bloot te geven.

Pieter vouwt zijn stoel in. Hij glimlacht. En zegt tegen niemand in het bijzonder: "Het ego is niet de vijand. Het is een camouflagepak voor het hart." Hyacinth: "Ben je nu eindelijk klaar?" Pieter: "Bijna. Het mysterie is nooit echt klaar."

EPILOOG: DE LAATSTE GROOTSPRAAK

Pieter Pottenkijker zit op het bankje naast de verlaten jeu-de-boulesbaan. Zijn laptop is dicht, zijn rosé warm, en zelfs Hyacinth is een moment stil — al dan niet uit respect, dan wel uit strategische vermoeidheid. Hij kijkt naar de camping, waar ego's in stilte worden opgeborgen. De één in een gepoetste camper, de ander in een roestige aanhangwagen met opgeblazen wielen. Iedereen vertrekt. Maar het ego… blijft altijd.

"Het ego," mompelt Pieter, "is een bijzonder schepsel. Het is nooit wat je ziet. Nooit wat je denkt. Het is een soufflé van verlangen, opgeklopt met angsten, gevuld met kinderlijke hoop." Hij zucht. Niet dramatisch, maar voldaan, zoals alleen iemand kan zuchten die een zomer lang tussen andermans zielen is gaan kamperen.

"Het ego," denkt hij verder, "is de verkleedkist van de geest. De clownspakjes, de ridderharnassen, de yoga-broeken met bijpassende sereniteit — allemaal zijn het kostuums voor dat wat zich niet durft te tonen: de kale waarheid. De naakte ik. En die, lieve mensen, is zelden Insta-waardig."

Pieter glimlacht om zijn eigen melancholieke wijsheid, maar weet ook: hij heeft grootspraak nodig gehad om dit te begrijpen. Hij is er met een fanfare vol woorden ingegaan, en komt eruit met een fluistering. Want grootspraak is geen zonde. Het is een poging. Een poging om gehoord te worden voordat de stilte je opslokt. Een poging om iets groots te zijn, in een wereld die vaak te klein voelt. Daarom, zo besluit Pieter, moeten we het ego niet bevechten, maar doorgronden. Niet met zwaarden, maar met humor. Niet met oordelen, maar met mildheid.

Hij pakt zijn satéprikker met witte vlag uit de borstzak van zijn overhemd en plant hem ceremonieel in de droge campinggrond. "Voor de vrede," zegt hij. "Met mezelf."

Dan sluit hij zijn dagboek. En mompelt zacht: "Het raadsel is niet opgelost. Maar ik heb er heerlijk over geschreven."

HET AFSCHEID DER AFGELUISTERDEN

Pieter Pottenkijker schrijft aan de Laatste Loodjes van het Ego. Ze vertrekken bij dageraad. Niet omdat dat poëtisch is, maar omdat Hyacinth anders het ochtendbrood van de campingwinkel zou missen, en "zo'n Franse flûte is nu eenmaal geen Lidl-stokbrood, Pieter."

Pieter, gehuld in zijn licht gekreukelde overhemd (symbool van het overleefde ego), heeft zich voorgenomen het terrein anoniem te verlaten. Maar ja. Dat was buiten Dick Vlieg gerekend, die, half in pyjamabroek en half in filosoof, toch even zijn megaspeaker had aangesloten op de campingradio. "DAMES EN HEREN! VERTREK VAN EEN LEGENDE!"

Hyacinth verslikte zich in haar kruidenthee, en Pieter… Pieter zuchtte. Zijn droom van een stille exit ging in rook op, net als zijn laatste zelf gerolde sigaar. Vlak bij het poortje stond een haag van mensen: Gerda Haaknaald met een zelfgebreide sjaal waarop in kruissteek stond: Ego ergo sum. Jan HandAanHetGat met zonnebril op en een plak leverworst in de hand, brulde: "PIETER VOOR PRESIDENT!" En zelfs Johan Tornado, De Ballenfluisteraar uit riep met een knipoog: "Kom je volgend jaar weer als Vlokje?"

Pieter glimlachte weemoedig. Hij wilde een handgebaar maken. Iets tussen een groet, een verontschuldiging en een flamboyante buiging in. Maar zijn arm bleef halverwege steken - het ego twijfelde nog. "Ik wil jullie allemaal bedanken," zei hij plechtig, "voor het lenen van jullie stemmen, gezichten en geruchten. Zonder jullie was mijn zoektocht naar het ego slechts een solo in een lege tent."

Er klonk gesnik. Of het kwam door emotie of de geur van Marga's bonensoep, blijft gissen. Toen draaide Pieter zich om. Stapte met zijn lief in de stationwagen. Hyacinth startte de playlist: Vlokje's Verleidelijke Verzameling – Franse Chansons en één nummer van Bonnie St. Claire. En zo vertrokken zij, met in hun kielzog een wapperende afluistervink, een vergeten slipper en het fluisterende besef: **Het ego is nooit weg. Het staat gewoon even in de schaduw, een selfie te nemen.**

DE VERBROEDERIJ
HET AFSCHEID DER AFGELUISTERDEN
67-VLZ-2

PIETER POTTENKIJKER

Naam: Pieter Pottenkijker

Beroep: Onderzoeksjournalist, chroniqueur van het onwaarschijnlijke

Specialisme: Diepgravende verslaggeving op het snijvlak van sport, absurditeit en de menselijke geest.

Werkgebied: Van campings tot raadhuizen in het sociaal domein – waar rook is, is Pieter.

Over Pieter

Pieter Pottenkijker is niet zomaar een journalist. Hij is een fijnproever van de rafelranden. Waar anderen wegkijken of slechts turen, kijkt Pieter pottenkijkend verder – net iets langer dan comfortabel is. Hij gelooft dat de waarheid altijd ergens verstopt ligt tussen een sigarenkoker, een uitslagformulier en een openstaande barrekening.

Pieter werkt voor De Kolderkrant, zonder vaste redactie, zonder deadline en zonder gêne. Zijn werkwijze is ongepolijst, maar onontkoombaar: observeren, vragen stellen, opnieuw vragen stellen, en dan… onthullen. Of in ieder geval: suggereren met stijl.

Hij is de man die een potje boules als democratisch spel én machtsstrijd ontleedt, en daarbij niet terugschrikt voor confrontaties met kampioenen, burgemeesters of campingbeheerders.

PIETER POTTENKIJKER

Stijl en aanpak

- Literaire flair, maar altijd geworteld in het veld
- Constructief wantrouwen: hij vertrouwt mensen pas nadat ze drie keer iets anders zeggen
- Verhalende vorm: reportages als mini-romans, met randpersonages als “Ton Bond” en “Kapitein Chocolat”
- Oog voor het kleine – een blik, een misstap, een stilgevallen gesprek – alles is data

Quotes van Pieter

- “Soms moet je een steen optillen. Soms moet je eronder gaan liggen.”
- “Iedere match die gefikst kan worden, vertelt meer over ons dan over de uitslag.”
- “Wie niks te verbergen heeft, heeft meestal gewoon beter geleerd te verbergen.”

Pieter lezen of boeken?

- Je vindt zijn werk – als je goed zoekt – op obscure Pdf's, tussen regels van beleidsstukken, en soms in de marge van toernooiaffiches.
- Of: boek hem voor een scherpe reflectie op jouw organisatie, project of raadselachtige gebeurtenis.

BIBLIOGRAFIE

Pieter publiceerde eerder met Uitgeverij De Overkant de volgende werken:

- Met hart en Ziel – Het mysterie van niks en oneindig genot | ISBN/EAN 9789080412583 | Pdf
- Scheefpoepen – Pieter Pottenkijker en Het mysterie van het vreemdgaan | ISBN/EAN 9789080412590 | Pdf
- De magie van Domaine Sainte Marie – Pieter Pottenkijker op zoek naar magie | ISBN/EAN 9789083348308 | Pdf
- Het mysterie van de en het Lot – Pieter Pottenkijker en de speling van het lot | ISBN/EAN 9789080412569 | Pdf
- Oud, maar zeker niet out! – Het mysterie van de Krasse Knarren | ISBN/EAN 9789083348322 | Pdf
- Prikkelende overdenksels / Pieters' gebundelde kijk op de zaak 9789083348346 | Pdf
- Pieters' prikkelspraak / Pieter's provoking speech | Le discours provocateur de Pieter | 9789083348360 | Pdf
- Prikkelende gedachten / Stimulating thoughts | Pensées stimulantes | ISBN | 9789083348339 | Pdf

Het mysterie van het ego
Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak

Tekst & idee: Peter Paul J. Doodkorte

Omslag en foto's: Peter Paul J. Doodkorte

Met voorafgaande toestemming van de schrijver mag alles uit deze uitgave worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook.

Realisatie

Uitgeverij DE OVERKANT & DE KOLDERKRANT
©juni 2025
Uitgeverij De Overkant
Capelle aan den IJssel

9789083348377